

Successió episcopal al bisbat d'Urgell

Joan Enric Vives pren el relleu de Martí Alanis al capdavant de la diòcesi

El 12 de maig, després que el Sant Pare acceptés la renúncia de Mons. Joan Martí Alanis al capdavant de la diòcesi d'Urgell, el fins aleshores bisbe coadjutor, Mons. Joan Enric Vives, va esdevenir de forma immediata nou bisbe titular i copríncep d'Andorra. Durant l'acte de successió episcopal, que va tenir lloc a la catedral de Santa Maria de la Seu d'Urgell, el bisbe Vives va recalcar i agrair l'ajuda de Mons. Martí i va recordar el seu llarg pontificat: «Ha estat un mestre fidel i bondados per a mi, especialment en aquests quasi dos anys de convivència i aprenentatge al seu costat. (...) Un cop vaig llegir: "El qui dona ha d'oblidar, però el qui rep ha de recordar." Volem recordar amb agraïment i per sempre el seu llarg pontificat entre nosaltres. Més de 32 anys de donació, d'intel·ligència i d'amor fets caritat pastoral per a tots, finesa en el tracte i humilitat que irradia.» El proper 1 de juny, a les sis de la tarda, la catedral de Santa Maria acollirà un acte d'acció de gràcies pel ministeri episcopal exercit per l'arquebisbe Joan Martí Alanis, així com de pregària a Déu per l'encert en la tasca del nou bisbe titular d'Urgell.

Pàg. 17-18

El nou bisbe d'Urgell rep el bàcul de mans de l'arquebisbe Joan Martí.

Gaudí, cap als altars

El cardenal Carles, els membres del tribunal diocesà i el Dr. Joan Galtés, durant l'acte.

El 13 de maig, sota la presidència de l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Ricard M. Carles, va tenir lloc l'acte de clausura de la fase diocesana del procés de beatificació d'Antoni Gaudí. Més de 1.000 pàgines que donen fe de la persona de l'insigne arquitecte són el resultat d'un procés iniciat solemnement fa tres anys. El Dr. Joan Galtés i Pujol, vicari episcopal per a la ciutat de Barcelona, ha estat designat pel cardenal Carles com l'encarregat de lliurar, el 28 de maig vinent, les còpies del procés a la Congregació de les Causes dels Sants a Roma. En la presidència, acompanyaven el cardenal Carles els membres del tribunal diocesà que ha portat tot el procés: el P. Josep M. Blanquet, jutge delegat; el Dr. Jaume Riera, promotor de justícia, i els pares Jesús Díaz i Manuel Sánchez, notari actuari i notari substitut, respectivament.

Pàg. 19

en primer pla

Armes, un negoci tacat de sang

Els països pobres i en guerra són els que més armament compren

La recent guerra de l'Iraq ha recordat un cop més que la guerra i la violència són un fet per desgràcia habitual en molts indrets del planeta. Els mitjans que fan possible aquesta violència són les armes, que es produeixen majoritàriament als països rics. El fet que els estats puguin comerciar molt lliurement amb aquest producte tan perillós fa que les armes vagin a parar als llocs menys indicats, aquells que estan en conflicte. Restringir les transaccions d'armament cap a aquests països i, a llarg termini, assolir el desarmament absolut són els passos que farien possible una pau veritable.

Darrerament s'han fet algunes passes en aquesta direcció, la més importants de les quals va ser la firma del Tractat d'Ottawa, l'any 1997, per mitjà del qual més d'un centenar de països es comprometien a desvincular-se de la fabricació, ús i emmagatzematge de mines antipersona. Però per a la resta d'armament hi ha molt poques restriccions i per aquesta raó tant diverses ONG com l'Església catòlica insisteixen en la necessitat d'aturar la circulació d'armes arreu del planeta. Aquestes armes provoquen cada setmana la mort de 10.000 persones a tot el món. Per això cal que la ciutadania sigui conscient d'aquesta tragèdia i pressioni els governants perquè abandonin aquest negoci legal, però tacat de sang.

Pàg. 3, 4 i 5

El monestir de Santa Maria de Jerusalem a Barcelona celebra 550 anys

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 7 100 anys de la Pontifícia Comissió Bíblica

Pàg. 23 Lleida celebra Sant Anastasi amb ofici solemne i processó

Pàg. 25 Tarragona: assemblea nacional de l'Apostolat del Mar

Pàg. 30 Trobada de Centres Culturals Catòlics de la Mediterrània

Pàg. 32 Barcelona: restauració de l'església de Santa Maria del Pi

Editorial

Eleccions a la vista

Aquest any 2003 serà un any tremendament electoral. A Catalunya celebrarem eleccions municipals i al Parlament, d'on sortirà el futur president de la Generalitat, i a més viurem l'inici d'una campanya preelectoral llarga per a les eleccions generals de l'any 2004, amb la successió del president Aznar en joc.

La primera constatació que s'ha de tenir en compte és que cada consulta electoral és diferent i no s'han de barrejar les eleccions. En aquestes properes municipals no votem per a president de govern estatal, ni per a president de la Generalitat, encara que siguin els candidats a aquests dos càrrecs els que ocupin els primers plans de tots els mitjans de comunicació aquests dies. És important estar conscienciats d'aquest tema perquè justament som a punt d'escollir els càrrecs més propers i immediats, aquells amb els quals ens creuarem pels carrers, en les festes patronals, a l'escola, als mercats i en alguns casos a les esglésies, són els regidors i l'alcalde del nostre consistori, que sobretot als municipis més petits són coneguts personalment per tots, amb les seves virtuts i els seus defectes.

Per això els temes que han d'entrar en debat en aquestes eleccions no són els que fan referència a la política nacional o internacional com són el terrorisme (almenys a la nostra terra no ens afecta directament), el desastre del *Prestige*, la guerra de l'Iraq, la reforma de la constitució o dels estatuts, sinó que cal parlar de projectes per als ciutadans, per a la millora de vida i de serveis públics dels nostres pobles i ciutats. No seria positiu que bons alcaldes deixessin el seu càrrec pels errors del seu partit a nivell nacional o internacional, perquè es tracta en el fons de buscar el millor batlle, i no el millor partit polític. De fet, tradicionalment en aquestes eleccions es produeix el fenomen curiós que en moltes localitats guanyen partits polítics que a la resta de batalles electorals tenen una representació nul·la o molt petita, i és que l'electorat vota d'una altra manera, més a les persones que es presenten a la llista que no pas al logotip que hi apareix.

Per a un cristià, aquestes eleccions com totes les altres, no poden ser una simple qüestió de simpatia,

sinó una anàlisi dels projectes i programes que tenen per al nostre municipi. En aquesta anàlisi s'ha de tenir molt present l'atenció que es presta als sectors més desfavorits de la societat, com les persones grans, la gent amb pocs recursos, els disminuïts... Els alcaldables que es dedicaran a l'especulació immobiliària, i a afavorir els interessos dels rics i de les grans empreses, deixant els ciutadans en un segon terme, no mereixen ser els nostres representants. El bon alcalde s'ha de preocupar dels problemes de tots els ciutadans, no només dels qui li donen la majoria, i ha de tenir una atenció especial als barris o zones del municipi amb més deficiències, falta de recursos, violència, problemes socials...

Ser catòlic i practicant per desgràcia no és signe inequívoc de poder ser un bon alcalde. Tristament hi ha molts casos de representants polítics que s'obliden de la seva condició cristiana quan exerceixen un càrrec públic, però sí que és cert que hi ha molts cristians que han entrat en política com un compromís amb la seva fe per ser servidors dels seus conciutadans. Els polítics cristians que són coherents amb les seves creences i que demostren que no s'obliden de la seva condició de creients quan són nomenats representants del poble, són dignes de ser tinguts en compte a l'hora de disposar el nostre vot. De la mateixa manera, aquells candidats que han donat mostra de rebuig públic i notori cap a tot el que sigui cristià, i que presumeixen d'incomplir la doctrina i les directrius morals de l'Església, també han de tenir en compte que la seva actitud tindrà repercussió a l'hora de rebre vots de l'electorat catòlic.

Per això és molt important conèixer qui forma la llista de cada partit o agrupació, perquè més enllà de les sigles hi ha persones concretes que són les que seran elegides com els nostres representants, i a vegades partits polítics que ens han donat fiabilitat en d'altres eleccions, presenten candidats que no han de merèixer la nostra confiança. En definitiva, és un deure com a ciutadans i també com a creients, informar-nos bé del perfil dels candidats i de les propostes reals, no demagògiques, que tenen per al nostre municipi i per al benestar de tots els seus ciutadans.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Jordi Curcó, LLEIDA; Marçal Sarrats, MADRID; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Roman Casanovà, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrerà, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt i Montserrat Altamirano

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

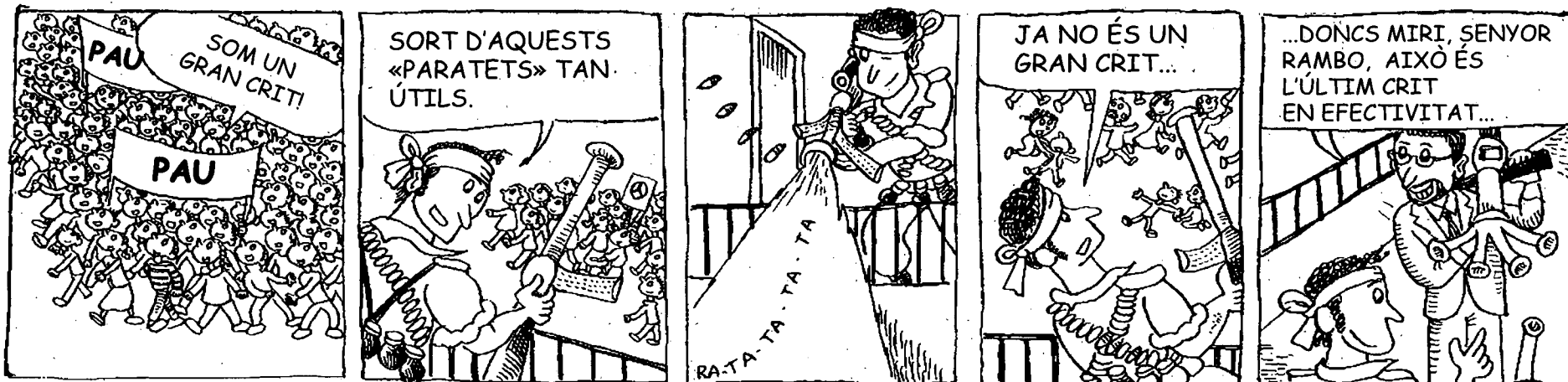
Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

El comerç d'armes està en mans dels països desenvolupats

■ En alguns països les armes de foc fan més víctimes que els accidents de cotxe

No se'n parla gairebé mai, però un dels grans negocis dels estats democràtics és la fabricació i venda d'armes als països pobres. Aquestes armes, és clar, són les que fan possible la perllongació de multitud de conflictes que afecten el Tercer Món, sobretot els d'Àfrica. L'armament que més es ven és el lleuger —barat i fàcil de transportar i d'utilitzar—, i fins a tal punt està estès

que cada setmana aquesta mena d'armes causen al món 10.000 morts. Davant d'aquestes xifres esgarrifoses diverses entitats, sobretot ONG, fan campanyes de conscienciació i fins i tot s'han signat tractats internacionals restringint certes armes. S'han fet alguns avenços, però en general les armes continuen sent un negoci, i els governs no hi volen renunciar.

comerç, perquè els governs tenen dret a vendre i comprar armament. De fet, cap país, ni del nord ni del sud, està interessat a posar fre a aquesta indústria, perquè tant uns com els altres en surten clarament beneficiats. Tot i això en els darrers anys s'ha aconseguit elaborar una certa legislació internacional que recull i restringeix aquest comerç. Una de les actuacions importants és l'elaboració el 1998 del Codi de Conducta de la Unió Europea, en el qual s'estableix, entre altres mesures, que els governs de la Unió no poden vendre armes a països que incompleixin reiteradament

La segona meitat del segle xx va significar l'expansió de la indústria armamentística a escala internacional. L'esclat de la Segona Guerra Mundial i posteriorment la situació mundial de blocs antagònics va afavorir durant dècades la investigació, la producció i la venda de tota mena d'armes, sobretot les pesades (bombes i míssils), les nuclears, biològiques i químiques. La desaparició fa més de deu anys del teló d'acer, i la conseqüent fi de la guerra freda, va frenar també la velocitat de la carrera armamentística pel que fa a les armes que tenien una capacitat de des-

aquest mateix període de 17.354 milions; després se situen tres grans països de la Unió Europea com ara França, el Regne Unit i Alemanya, tots tres amb unes vendes de milers de milions de dòlars en armes.

Pel que fa a Espanya, el nostre país ocupa en aquest macabre rànking un lloc destacat, el dotzè, amb una facturació de 870 milions de dòlars. Si en lloc de comptar per separat tots els països de la UE els sumem, veiem que Europa acapara la quarta part de les vendes d'armes del món, percentatge que s'ampliarà fins al 35% aproximadament quan l'any vinent s'hi incorporin deu països més. D'aquesta manera el nostre continent s'acostarà a la posició dels EUA, que són els que venen gairebé la meitat de les armes a escala internacional.

A l'altra banda, els països que més armament compren són els del Tercer Món. I d'entre ells, la zona que més en demana és tot el Pròxim Orient, seguida del sud-est asiàtic. Aquesta situació evidencia que els països pobres gasten quantitats importantíssimes de diners no en la compra de productes o inversions que generin riquesa i a la llarga benestar i seguretat, sinó tot al contrari: presenten un interès desmesurat per les armes, que només són capaces de generar violència, inestabilitat i, per tant, encara més pobresa. A més, les ingents importacions efectuades per aquests estats augmenten el ja prou elevat deute, la qual

cosa agreuja la situació econòmica de la població. Pel que fa al Pròxim Orient és obvi que totes les armes venudes en aquest territori són la font que nodreix i fa possible el greu conflicte que sacseja la zona. El

Les armes lleugeres són les que causen més morts al món.

«El comerç d'armes fa encara més grans les diferències entre països rics i pobres»

truïció enorme. La situació internacional encetada amb els anys noranta, però, no va afectar gens el mercat de les armes lleugeres, com ara pistoles, revòlvers, rifles, metralladores i mines. Aquest tipus d'armament és el més produït, exportat i utilitzat des de fa anys. Segons uns càlculs recents arreu del món hi ha escampades uns 500 milions d'armes lleugeres, que són les que provoquen el 90% de les víctimes dels conflictes bèl·lics actuals. Però, d'on surten tantes armes?

Rics i pobres, una vegada més

Els principals fabricants i venedors d'armes al món són els països rics a través d'empreses especialitzades que sovint són estatals. La producció d'aquest armament no respon a una necessitat defensiva, perquè sempre es produeix molt per sobre del que el país en concret necessitaria per defensar-se d'un atac enemic. En alguns casos s'arriba a exportar fins al 70% del total de la producció d'armes. Aquestes exportacions són el que fan que la fabricació sigui un negoci rendible. Si mirem país per país veurem que el primer venedor mundial d'armes són els Estats Units, que entre el 1997 i el 2001 en van exportar per valor de 48.821 milions de dòlars; a continuació ve Rússia, amb una facturació en

comerç d'armes, en definitiva, és un factor molt important a l'hora de fer encara més gran les diferències entre països rics i pobres i d'allargar els conflictes armats.

Però tot i les conseqüències funestes que té la indústria armamentística tal com està concebuda actualment, la legalitat internacional amb prou feines limita aquest

els drets humans o que estiguin en conflicte. Es vol evitar, doncs, que les armes venudes per Europa acabin alimentant les guerres del Tercer Món. Per supervisar el funcionament d'aquest codi hi ha un grup de treball denominat COARM, però el fet que el codi no sigui vinculant fa que la seva aplicació sigui molt menys efectiva del que seria convenient. Només cal observar quines han estat les exportacions d'armes d'Espanya en els darrers anys per veure que el codi ètic s'ha incomplert clarament. Es calcula que només durant el primer semestre de l'any 2000 el 35% de les vendes d'armes de l'Estat espanyol eren a països que violaven flagrantment el codi ètic.

Una altra acció a escala mundial va ser la Conferència sobre el Comerç Il·lícit de les Armes Petites i les Armes Lleugeres de l'any 2001, organitzada per les Nacions Unides. Tot i que se'n van treure alguns

Nens soldat

Com acostuma a passar en altres tragèdies internacionals les víctimes més innocents del tràfic d'armes són els nens. Una de les pràctiques més esteses a països pobres és fer-los servir com a soldat, sobretot en conflictes de guerrilla. L'ONU calcula que arreu del món són 300.000 els nens utilitzats amb aquesta finalitat a llocs com el Congo, Libèria, Colòmbia, les Filipines o Sri Lanka. El reclutament de nens soldats està considerat crim de guerra pel Tribunal Penal Internacional i la Convenció dels Drets del Nen en condemna la pràctica. Però sobre el terreny aquestes condemnes tenen poc efecte, i continuarà sent així mentre el comerç d'armes fabricades al primer món alimenti els conflictes dels països pobres.

avantatges, el fet que —com diu el mateix títol— només es dediqués al tràfic il·legal, tan sols suposava fer front a una part del problema; i finalment, l'oposició de molts països productors va fer que moltes propostes quedessin en paper mullat.

Pel que fa a les institucions que treballen a favor del desarmament cal destacar la IANSA, creada el 1998 i que és la unió de diverses organitzacions pacifistes i de drets humans d'arreu del món que fan campanyes i propostes per restringir al màxim les transaccions d'armes. També hi ha l'ENAAAT (Xarxa Europea Contra el Tràfic d'Armes) amb diverses seus arreu del continent. A Catalunya una de les organitzacions que més treballa a favor del desarmament és la Càtedra Unesco sobre Pau i Drets Humans de la Universitat Autònoma de Barcelona. Entre les actuacions que ha fet, una de les que ha tingut més ressò és la publicació dels criteris per a autoritzar o denegar les exportacions d'armament. Aquest informe, elaborat a partir d'un estudi detallat dels diferents conflictes i països implicats, es va fer arribar als parlaments de tots els països de la UE. S'hi fa un llista de governs als quals no s'hauria de vendre armes sota cap concepte (perquè es farien servir en conflictes) i una altra per a països als quals només se n'haurien de vendre sota un control molt estricte. La Càtedra Unesco també va ser la promotora, juntament amb diverses ONG, de la campanya «Adéu a les armes», destinada bàsicament a recordar el govern la seva manca de transparència i a facilitar informació sobre les vendes d'armament. El titular de la càtedra, Vicenç Fisas, assegura que a diferència de la majoria de països veïns, el govern espanyol no fa cap gran esforç per facilitar informació sobre aquestes transaccions.

Són nombroses les indústries espanyoles dedicades a la producció i venda d'armes. La més important, CASA, està especialitzada en la fabricació d'avions militars; Indra és una empresa en expansió que elabora simuladors de vol, sistemes de comunicacions i diversos aparells electrònics per a maquinària de guerra. Altres empreses espanyoles dedicades a aquest mercat són Bazán, especialitzada en vaixells, i Santa Bárbara, que fabrica blindats i explosius. Segons experts de l'ONU, la reconversió d'aquesta indústria, que ocupa uns 14.000 treballadors a l'estat, no suposaria acomiadaments ni tancaments, perquè si la inversió que s'hi fa es destinés a indústria civil generaria el doble de llocs de treball. A més a Europa hi ha dos organismes dedicats a grans reestructura-

Una de les armes lleugeres més cruels que es fan servir en alguns conflictes armats són les mines antipersona, petites i fàcils de fabricar i que s'han utilitzat amb una profusió extrema en guerres com la d'Angola, Moçambic, Bòsnia i l'Afganistan. Arreu del món n'hi ha tantes de disperses i enterrades que cada 20 minuts algú resulta ferit o mort per l'explosió d'una d'elles. Aquesta arma està dissenyada expressament per fer mal a la població civil, no pas als militars, i certs models de mines estan pensats exclusivament per a la població infantil; aquesta cruel varietat, a diferència de la mina convencional, té un aspecte vistós i de colors que, col·locat sobre plantes o en prats, els nens confonen amb papallones, i en voler-les tocar, exploten. L'explicació d'aquesta proliferació de les mines és que resulten barates de fabricar, de comprar i són fàcilment transportables. Les mines antipersona no només tenen uns efectes perniciosos sobre la persona que n'és víctima directament, sinó que arriba a tenir uns efectes molt negatius sobre tota la població en general. Perquè si bé són molt barates de fabricar (entre 3 i 30 euros), el procés de desminatge pot arribar a ser de

El procés de desminatge és car i perillós.

1.000 euros només per cada unitat. I com que els països que més les pateixen són els més pobres del món el govern no ho pot pagar, la qual cosa fa que les mines quedin enterrades molt de temps i que anys després d'acabar el conflicte continuïn matant i ferint. Una altra conseqüència greu és que impedeixen el desenvolupament del país afectat, perquè enterrades en camps de conreu i sense recursos per desactivar-les, les terres dedicades a l'agricultura i que podrien donar riquesa queden abandonades.

A causa de la immoralitat evident d'aquestes armes, diverses organitzacions van engegar anys enrere la Campanya Internacional per Prohibir les Mines terrestres, la creadora de la qual, Jody Williams, va rebre el premi Nobel de la Pau el 1997. El mateix any es va aconseguir que 146 estats firmessin el Tractat d'Ottawa, per mitjà del qual es comprometien a abandonar qualsevol relació amb el procés de producció i distribució de les mines. Va significar un pas important, però malauradament els governs dels EUA, Rússia i la Xina —els principals productors— no s'hi van sumar.

cions d'aquesta mena, encara que de moment no sembla que el nostre país estigui interessat a fer aquests canvis.

Unes reflexions

La indústria i el comerç d'armes ens plantegen diversos interrogants sobre els quals els ciutadans, sobretot els dels països democràtics, hauríem de reflexionar de

Nenes soldat de les guerrilles tàmil a Sri Lanka.

debò, perquè posen en dubte el sistema de vida occidental. Primer de tot ens hem d'adonar que al llarg de moltes dècades un país com el nostre, però també molts d'altres, ha estat venent armes fos quin fos el govern que tingués, i malgrat els diversos canvis polítics. És a dir, que els partits, fins i tot aquells que s'han mostrat públicament a favor de la pau, quan arriben al poder

Però encara esperem sentir que algun dels partits que s'hi va sumar demani la reconversió de la fàbriques d'armes, sens dubte la mesura més lògica i eficaç per aturar la violència. Mai cap formació política del nostre Estat ha inclòs en el seu programa electoral el desarmament, i el tema ni tan sols és denunciat per l'oposició. Només cal veure si en els diversos comicis que ens esperen durant els propers mesos hi ha algun partit que actuï amb conseqüència. És a dir, que després de declarar-se antibel·licista critiqui el govern per la venda d'armes. El dia que ho facin, el seu discurs serà creïble.

En segon lloc, tots els interessos que hi ha en la venda d'armes també qüestionen el sistema democràtic internacional i els grans esforços pacificadors. Aquest comerç posa en relleu la hipocresia de la majoria de governs de països desenvolupats que, d'una banda, asseguren que volen la pau i l'estabilitat mundial —tot assistint a conferències sobre pau i desenvolupament— i, de l'altra, s'enriqueixen venent armes a tort i a dret als països en guerra. Aquesta actuació generalitzada fins i tot ens fa veure que en bona mesura el benestar de què gaudim els països del nord es fonamenta en part en aquesta destrucció i explotació de països pobres. És aquesta l'única manera de mantenir el nostre nivell de vida? És just que per al benestar d'una part del món l'altra meitat hagi de patir? No hi ha una manera més humana de fer arribar aquest benestar a tothom? O és que l'única manera d'aconseguir-ho és només per mitjà de la violència?

Els polítics difícilment mouran peça en tot aquest assumpte, per això és un deure de la ciutadania denunciar aquesta situació i demanar explicacions al govern corresponent. No hem d'oblidar que en la democràcia la població no ha de ser una massa passiva, sinó que ha de prendre la iniciativa quan els governs actuen erròniament. Si com a cristians volem la pau de debò, només hi ha una manera de fer-ho: pressionar per posar fi a la venda d'armes. (E.B.)

La veu de l'Església

L'Església catòlica sempre ha manifestat la seva ferma oposició a tota mena de conflicte bèl·lic i en més d'una ocasió ha criticat la fabricació i venda d'armes com un dels fets que fa possible la violència. El Vaticà ha seguit de prop en els darrers anys les diferents campanyes per al desarmament i també ha participat en les diverses accions organitzades per les Nacions Unides. Un dels primers aspectes que l'Església té clar és, tal com va dir la delegació de la Santa Seu a la Conferència sobre Tràfic Il·lícit d'Armes Petites i Lleugeres de l'any 2001, que a causa de la seva perillositat «les armes no poden ser tractades com a simples productes comercials». L'Església tampoc no s'ha estat de relacionar ben clarament la violència de les armes amb la pobresa, totes dues realitats esteses profundament per molts països. En una intervenció de dos anys enrere davant de l'ONU la delegació de la Santa Seu va afirmar que «els requisits elementals per a la pau que busquem són els següents: l'eliminació dels armaments de destrucció de masses, la limitació del comerç d'armes i l'eradicació de l'endèmica pobresa de masses. No tenim cap altra elecció, si volem que la humanitat sobrevisqui». En el mateix discurs l'Església va alertar que «la majoria d'armes il·lícites té origen en el mercat legal d'exportacions» i va denunciar que «avui, a diverses regions, hi ha conflictes que no reben la merescuda atenció del món», ni dels organismes internacionals. El mateix papa Joan Pau II ha manifestat la seva preocupació per la violència originada per les armes i en el seu missatge per al Dia Mundial de la Pau de fa dos anys va proclamar que davant les amenaces de l'armament «tothom ha de sentir el deure moral de prendre decisions concretes i oportunes, per promoure la causa de la pau i de la comprensió entre els homes».

Enrique Martínez Lozano EL GOZO DE SER PERSONA

Un llibre per viure l'experiència
joiosa de Déu, aprofundint en la
trobada amb nosaltres mateixos per
accedir a la Presència que ens
habita.

2a edició. 160 pàg. 9,10 €

Narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 / 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

L'ENTREVISTA

Tica Font és la vicepresidenta de Justícia i Pau

Ja fa anys que l'organització no governamental d'inspiració cristiana Justícia i Pau treballa intensament amb diverses campanyes, i també a través del Centre J. M. Delàs d'Estudis per la Pau, a favor del desarmament.

Tica Font és una de les persones de l'entitat que coneix més a fons tots els secrets de la indústria i el comerç d'armes, i la realitat que ens descriu és força amarga. Per això l'activitat de Justícia i Pau en aquest tema no cessa. La darrera

proposta que s'està plantejant és fer una campanya per declarar l'abolició de la guerra, així de clar. Pot sonar estrany, però com diu Tica Font, «bé vam abolir després de milers d'anys l'esclavitud».

—Com s'estableix la frontera entre el comerç legal d'armes i l'il·legal?

—Sovint es creu que tot el comerç d'armes, pel fet de ser èticament reprovable, és directament il·legal, i el posem dins el mateix sac que el tràfic de drogues o la prostitució, que són negocis clarament il·lícits. Però la realitat és que, malauradament, fabricar i comercialitzar armes no és cap delictu. És a dir, hi ha empreses —sovint públiques— que tenen dret legalment a fabricar i exportar armes, i que hi estan autoritzades pels estats, i tot això amb la llei a la mà no es pot condemnar. Des d'aquest punt de vista és una indústria com qualsevol altra, però molt controlada pels governs, que són els únics que poden donar ordre de vendre o comprar armament.

Tenint present això el comerç il·legal d'armes és aquell que escapa al control dels estats. Aquest tràfic il·legal és fet per empreses que exporten sense el consentiment del govern i per canals diferents al legal. Sovint, però, en el comerç il·legal també hi estan implicats alts càrrecs de l'administració civil i militar de diferents països. Si el comerç legal d'armes ja és difícil de

tots els països actuen igual. Espanya és dels que se'l salta d'una manera més descarada, tant, que des de la mateixa presidència de la Comissió Europea se li ha cridat especialment l'atenció.

—Amb quines traves es troba la lluita contra aquest negoci tacat de sang?

—A part que la llei no castiga aquest comerç, un dels principals entrebancs és la manca de transparència dels governs en tot aquest assumpte. Perquè si bé el comerç és legal, al mateix temps és secret. Així a Espanya i molts altres països les exportacions d'armament estan sotmeses a la comissió de secrets oficials. Fins a tal punt són un secret d'estat que ni el parlament no té accés a saber quines exportacions s'han autoritzat i de quina mena d'armes es tracta. Per això des d'organitzacions com Justícia i Pau fem campanyes per la transparència d'armament.

Ja que parlem de l'Estat espanyol s'ha de dir que el 1997 es va aprovar una proposta no de llei sobre transparència, en la qual es deia que cada sis mesos el govern publi-

aquests temes i els difonem per tal de sensibilitzar la població sobre què és el que realment passa en aquest tema. Intentem, en definitiva, trencar el secretisme i la desinformació. Ens dirigim a la població, que d'una altra manera no tindria accés a aquesta informació, perquè ja se n'encarreguen prou els polítics que sigui així. A vegades també convé recordar als parlamentaris que ni tan sols ells tenen accés a aquesta informació.

Des de Justícia i Pau establim contactes amb la majoria de partits, i de tant en tant els comuniquem les nostres queixes; per exemple, fa poc que hem fet saber al l'Ajuntament de Barcelona el nostre desacord amb la intenció del consistori de posar indústria aeroespacial a la ciutat, lligada inevitablement amb l'armamentística. En general, però, d'aquest tema, se'n pot esperar poc dels partits polítics.

—Ni tan sols ara, amb tot el tema de l'Iraq i el posicionament per la pau de la majoria de partits?

—Tot i aquesta espectacular aposta per la pau, tothom té clar que això de les armes és un gran negoci. I ho és fins a tal punt que

tots els governs recents d'aquest país n'han tret profit. Encara més, cap partit polític —cap— no ha qüestionat mai el negoci de les armes. Cap dels elements del cicle (fàbriques, investigació, pressupostos de defensa...) no ha estat posat en dubte per cap força política. És un tema que no es debat, que rarament surt a la llum pública. Tots els partits estan d'acord que s'ha de tenir exèrcit, i la indústria armamentística és la manera d'abaratir els costos de les forces armades. Es fabriquen armes, el govern en compra i la resta ho ven per rendibilitzar els costos de l'empresa.

—Així, doncs, Espanya fabrica moltes més armes de les que li caldria per a un hipotètic atac...

—I tant que sí. N'ha de fer per exportar-les, si no, li surten massa cares. Tot això es mou per criteris purament econòmics, comercials. A més de l'exportació s'ha de tenir en compte que els països rics són els únics que investiguen en armament. En de-

finitiva, la producció i comerç d'armes fan veure qui té l'autoritat i el domini en el món, un domini que es manté, desenganyem-nos, per l'ús de la força. Aquesta manera de fer no es qüestiona.

—I això que els nostres són uns estats democràtics...

—Sí, estats democràtics i al mateix temps molt hipòcrites. Si mirem els EUA, la indústria d'armament els és fonamental, és el motor de la seva economia; i els grups que envolten el govern estan vinculats o bé al grup petrolier o al d'armes, per tant, difícilment els EUA posaran traves a aquesta indústria. I en la mesura que gairebé la meitat de les armes que volten pel món són americanes, no renunciaria

a aquest avantatge que té sobre tots els altres països. El cas espanyol també és digne d'estudi. La indústria armamentística actual d'aquest país es va formar els darrers anys del franquisme. Paradoxalment l'adveniment de la democràcia no va significar la crisi d'aquesta indústria, sinó tot al contrari, i des de llavors tots els diferents governs democràtics —absolutament tots— en lloc de posar-hi fre, l'han potenciada al màxim. Tots els partits que han governat n'han tret un o altre profit, per això a cap d'ells no li interessa un debat sobre aquest tema.

—O sigui que aquesta indústria es manté independentment del partit que governi?

—Efectivament! La ideologia de partits és el de menys a l'hora de tractar aquest tema. És un negoci massa gran per deixar-lo escapar així com així, i això és el que compta. En el tema de les armes no hi ha diferències entre partits. Només un detall exemplificador: durant l'etapa socialista el ministre de Defensa era Narcís Serra i el seu secretari era Eduardo Serra. Doncs bé, quan el PP va pujar al govern Narcís Serra va plegar de ministre,

però el va substituir el que fins llavors havia estat el seu secretari, Eduardo Serra. Ni tan sols hi va haver relleu, sinó pur continuisme.

—Podria prescindir Espanya de la indústria de les armes i reconvertir-la?

—I tant que sí, i seria un reconversió molt més fàcil que la que s'ha dut a terme amb la siderúrgica. Però aquesta decisió és una qüestió d'opció política. Més aviat crec que si algun dia es reconverteix serà no per la voluntat del govern sinó per les lleis de mercat, perquè la unificació de les forces armades europees obligarà a restringir la diversitat de fàbriques dels diferents països. A Espanya un dels molts avantatges d'una suposada reconversió seria que hi hauria més diners per a investigació en universitats i ciència, perquè ara gairebé la meitat del pressupost destinat a investigació va a parar a la indústria armamentística.

Reportatge: **Eduard Brufau**

«Cap partit polític no ha qüestionat mai el negoci de les armes»

controlar, l'il·legal presenta una complexitat especialment elevada.

—Quins passos s'han fet en la legislació internacional a part del Tractat d'Ottawa?

—Es pot afirmar que la legislació internacional sobre el tema és gairebé nul·la. Pel que fa al Tractat d'Ottawa consisteix en un compromís per part del govern que el signa que no fabricarà, no vendrà, no comprarà ni tindrà en magatzem mines antipersona. Però és tan sols un compromís, i que a més no té supervisors internacionals que vetllin pel seu compliment, ni tan sols comissió de control. I sobre la resta d'armament convencional i lleuger no hi ha cap mena de legislació i és cada estat qui dictamina la fabricació i exportació d'armament. Només les armes no convencionals (químiques, nuclears i bacteriològiques) tenen tractats internacionals que en limiten l'exportació i les transferències de tecnologia per produir-les.

En l'àmbit europeu la UE té un codi de conducta pel que fa a les exportacions d'armes, però, un cop més, no es tracta d'una regulació, sinó d'un compromís ètic dels països que el signen. És una simple vinculació moral i prou. Els qui el signen es comprometen a no exportar armes a dictadures, ni a països que vulnerin els drets humans o que estiguin altament militaritzats. Però molts dels signants a l'hora de la veritat se'l salten escandalosament, si bé s'ha de dir que no

caria un informe d'exportacions; però l'informe només cita el volum de diners que ha passat per aduanes en armes cap a un país, però no parla de quins contractes, quines armes ni quina empresa. Per tant, tot s'ha de saber per fonts secundàries, a vegades fins i tot per memòries de les mateixes empreses productores, que diuen triomfalment que han fet bones vendes d'armament.

L'altre gran escull és que els principals fabricants —EUA, Rússia, França i el Regne Unit— són membres permanents del Consell de Seguretat de l'ONU, que juntament amb la Xina, l'altre gran productor, són els cinc que tenen dret de veto. És a dir, que els cinc països encarregats de controlar la pau al món, els qui han de fer els decrets d'embargament, els qui envien cascos blaus en missió de pacificació... són els que controlen el 90% del mercat armamentístic mundial.

—Com s'intenta lluitar contra tot això des de Justícia i Pau?

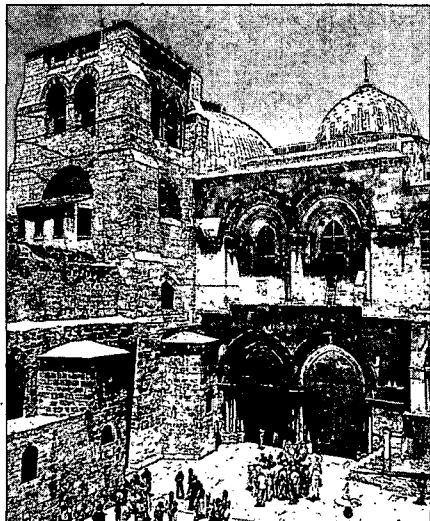
—No és gens fàcil, perquè no hi ha voluntat per part dels governants de posar mesures. La nostra tasca, doncs, no consisteix a atacar directament el negoci de les armes, sinó que intentem fer veure a l'opinió pública què fa exactament l'estat amb els diners del ciutadà, ja que la majoria d'empreses d'armaments d'aquí són estatals. Nosaltres ens informem sobre tots

AVIS IMPORTANT

Pelegrinatges a TERRA SANTA

*«Pelegrins de la Paraula»
al país de Jesús*

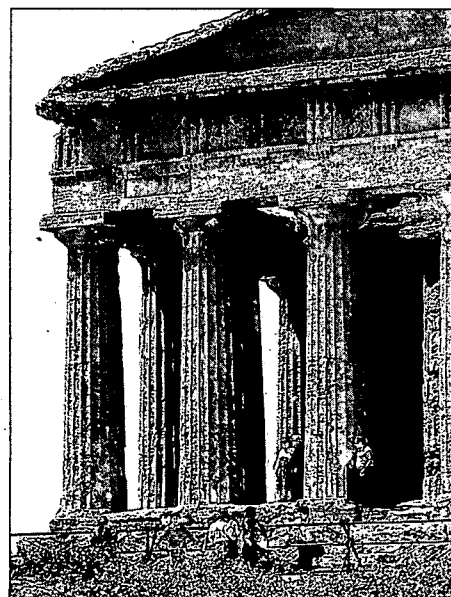
- Sempre estan en els nostres programes.
- Tan bon punt s'hi pugui anar, els reprendrem.
- Ens és molt útil tenir una llista de persones que esperin poder-hi anar.
- No dubteu a inscriure-us sense cap compromís per part vostra.

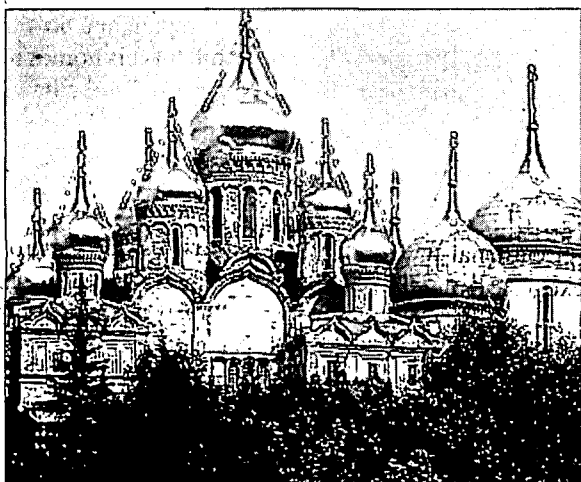
Del 14 al 21 de juny

Viatge a l'Illa de Sicília

La més gran de la
mediterrània.
L'illa del gran volcà

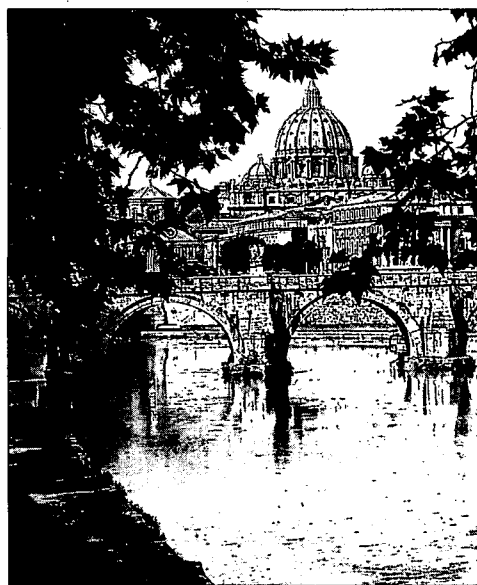
Del 4 al 16 d'agost

Viatge a Rússia

Moscú / St. Petersburg
i creuer pel riu Volga

Del 17 al 23 d'octubre

Pelegrinatge a ROMA

Amb motiu de la
canonització de
la Mare Teresa
de Calcuta

Del 10 al 24 de novembre

Viatge a Costa Rica

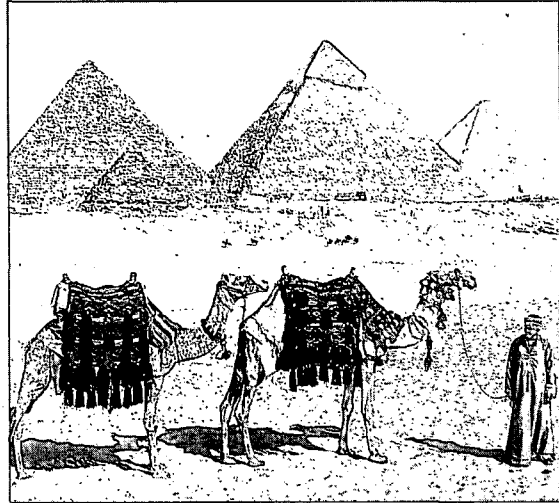
Un paradís a l'Amèrica Central

De l'1 a l'11 de desembre

Egipte i creuer pel Nil

Del passat
faraònic al
cristianisme
primitiu

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU INFORMACIÓ A: AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Vaticà

església en el món

La fe i la raó es troben sense contraposició

■ 100 anys de la Pontifícia Comissió Bíblica

ROMA.— El cardenal Joseph Ratzinger, president de la Pontifícia Comissió Bíblica (organisme dependent de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, que també presideix) creu que «l'Escriptura necessita el mètode historicocrític, però també una dimensió més

teològica». El prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe va presidir l'acte de commemoració dels cent primers anys de la Pontifícia Comissió Bíblica, de la qual forma part el sacerdot i biblista català Jordi Sánchez-Bosch.

El cardenal bavarès va presidir l'acte de celebració del centenari d'aquesta comissió d'estudis bíblics (1902-2002), que va tenir lloc a l'aula magna de l'Institut Patristic Agustinianum de Roma. El cardenal Ratzinger va oferir una singular ponència farcida de records personals, sobretot d'alguns dels seus professors d'exegesi (interpretació) bíblica. «Tot i que els meus mestres van ser apartats de l'ensenyament per problemes amb la Comissió Bíblica d'aleshores, avui estarien satisfets pel camí que aquesta ha fet.» Ratzinger es referia als recels que el mètode historicocrític va tenir en ambients catòlics, mentre que en cercles protestants era plenament acceptat i encoratjat.

Ratzinger va confessar que «durant els primers cinquanta anys hi va haver una contraposició entre Magisteri i Bíblia», i va reconèixer que «el Magisteri va allargar massa l'àmbit de les certes i va limitar l'espai a l'exegesi». El prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe va fer memòria dels anys de la comissió i va avançar que «no ha estat un camí fàcil, malgrat els problemes, mireu amb agraïment i esperança el camí que s'obre davant nostre».

Ratzinger va voler agrair la revolució que va suposar el Concili Vaticà II per als

El cardenal Ratzinger va fer una ponència plena de records personals.

estudis bíblics, sobretot gràcies a la constitució dogmàtica *Dei Verbum* (Paraula de Déu), del 1965. Tot i «agrair l'obertura que va significar el Concili Vaticà II, no

hem de condemnar el passat, que és part del procés de coneixement que ens ha permès arribar fins aquí».

El cardenal va recordar que «la realitat del naixement de Jesucrist per Maria Verge, l'efectiva institució de l'Eucaristia per part de Jesucrist a l'Últim Sopar o la seva resurrecció corporal dels morts són elements de la fe com a tal, que cal defensar». El cardenal, però, no va fer un elogi de la fe deixant de banda la raó, sinó que va insistir que «una fe que no conegui els fets històrics és gnosticisme, es desencarna la fe i es redueix a pures idees». La idea que més va remarcar el cardenal bavarès és que «Magisteri i exegesi, fe i ciència, no es contraposen ni són mons tancats en ells mateixos».

A l'acte també hi van participar el professor Klemens Stock, secretari de la Comissió; l'exsecretari Albert Vanhoye i el professor Marc Girard, que va fer una suggestiva ponència sobre la interpretació de la Bíblia. El professor català Jordi Sánchez-Bosch va llegir la relació del pare Henri Cazelles, antic secretari de la comissió bíblica, que per motius de salut no va poder abandonar París per a assistir a Roma a la celebració.

Miriam Díez Bosch

El cardenal Sodano afirma que l'Església no trencarà el diàleg amb Cuba

ROMA.— El secretari d'Estat vaticà, el cardenal Angelo Sodano, ha declarat que Joan Pau II està convençut que «el diàleg amb el govern de Fidel Castro ha de continuar per contribuir a la democratització» de Cuba. El purpurat ha reafirmat el contingut de la carta que el Papa va enviar fa unes setmanes a Castro, on rebutjava les execucions i sentències contra desenes de dissidents. «És veritat que per al Papa i per a tants pobles lliures del món van ser decebedores les darreres decisions preses, com els tres afusellaments i les severes condemnes dels tribunals. Per això el Papa va manifestar la seva sorpresa i dolor i espera que almenys per als detinguts es decideixi un gest de clemència», ha comentat el cardenal. Ha precisat, però, que «el diàleg mai no s'interromprà, perquè amb tots els homes hi ha una base per conversar». També ha assenyalat que «a la vida cal oferir a totes les persones ponts d'or per sortir del propi món en el qual es troben tancades». Segons el cardenal Sodano, la «gran esperança del Papa i també la meua» és que Castro «pugui conduir aquest poble cap a noves fites de democràcia, respectant les conquestes que s'han assolit en aquests decennis». (ACI)

El Papa demana respondre a la vocació amb un «sí» generós

ROMA.— Durant el *Regina coeli*, el Papa va exhortar en el marc de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, «qui senti ressonar en el cor la veu de Déu a donar-li el seu «sí» generós i a alimentarlo, dia rere dia, en la pregària». A més, va expressar la satisfacció d'haver ordenat 31 nous sacerdots i va demanar pregàries «perquè aquests nous sacerdots, i tots els sacerdots del món, s'assemblin cada cop més a Crist, servent del Senyor, que no va venir per ser servit sinó per servir». Després, el Pontífex va explicar que «en virtut del Baptisme i de la Confirmació, tot cristià està cridat a ser testimoni de l'Evangeli. Amb especial vocació, però, Déu sempre ha convidat algú a una entrega més total d'ell mateix a la causa del Regne». Després de recordar Maria, com a «model d'aquesta adhesió disponible i total a la voluntat de Déu», el Papa va dir que «és va mostrar plenament disponible al disseny de la salvació». (ACI)

FE D'ERRADES

En el número 1.234, dintre de l'especial de la visita de Joan Pau II a Espanya, a la pàgina 10 es va publicar per error la foto de Josep Mateu (també seminarista de Tarragona), en comptes de la d'Enric Mateu a qui corresponia l'entrevista.

Roma celebra amb un congrés els 25 anys de pontificat del Papa

ROMA.— Joan Pau II: 25 anys de pontificat. L'Església al servei de l'home era el títol del congrés que ha comptat amb 27 ponències sobre diversos aspectes del Papa, que a l'octubre arribarà a les nocces d'argent pontificals. Hi han participat cardenals, periodistes i intel·lectuals. El congrés va tenir lloc entre la Universitat Lateranense, coneguda com «la universitat del Papa», i l'Aula Pau VI del Vaticà. Va ser essencialment un congrés multidimensional, on cadascun dels participants va destacar un aspecte del Papa.

El cardenal Roger Etchegaray, president emèrit del Pontifici Consell Justícia i Pau, va fer un «viatge» a través de les 99 visites papals fora d'Itàlia. El cardenal va revelar que el Papa ha passat 572 dies fora del Vaticà, que equivalen a un any i set mesos. Per al cardenal basco-francès, «els

viatges del Pontífex són viatges d'amor, de pau i de fraternitat universal». En la seva relació, el cardenal Crescenzo Sepe, prefecte de la Congregació per a l'Evangelizació dels Pobles, va remarcar l'aspecte missioner del pontificat de Joan Pau II, i va dir que «els 25 anys de pontificat han estat un viatge continu per fer conèixer la responsabilitat missionera de l'Església». El prefecte de Propaganda Fidei va evocar «els màrtirs que han donat la vida per la fe», i va citar la frase que diu *sanguis martirum semen christianorum* («la sang dels màrtirs és la llavor dels cristians»).

El Papa, que va participar durant unes hores al congrés, va reconèixer que el títol era molt encertat, ja que «l'Església al servei de l'home» ha marcat el seu ministeri, des que el 1979 publicà la seva

primera encíclica, *Redemptoris hominis*. El Papa va dir que «l'Església no pot abandonar l'home» i va insistir en què «el missatge de l'Evangeli s'adreça a tot home de qualsevol raça o cultura». Per al Pontífex, «aquest servei perenne a la veritat de l'home apassiona el qui es preocupa per tal que conegui més bé i percebi conscientment el desig de trobar Crist». Joan Pau II va tancar la seva intervenció afirmant que «Crist és la veritat que allibera qui el busca amb sinceritat i perseverança».

Segons Rino Fisichella, rector de la universitat que va organitzar els actes, «en el Papa hi ha una catolicitat que l'impulsa a anar allà on es troba l'home: en ell hi ha l'ànima de l'apòstol, la consciència de qui sap que ha rebut una missió i que no s'apaga fins que l'ha finalitzada». (M.D.B.)

Iraq

Els bisbes reclamen la pau i el respecte dels drets humans

■ La petició dels líders cristians també s'adreça a la comunitat internacional

BAGDAD.— Els patriarques i bisbes iraquians han fet una crida a la pau i la llibertat davant de la nova situació que s'obre al país després de la guerra. «En virtut de la nostra pertinença original als pobles més antics d'aquesta terra —assenyalen—, reivindiquem per a nosaltres i per a tots els que avui hi resideixen el dret de viure sota tots els aspectes d'un Estat de dret en la pau, en la llibertat, en la justícia, en la igualtat, segons la Declaració dels Drets Humans.»

Per això demanen que la nova constitució reconegui els seus drets religiosos, culturals, socials i polítics; prevegi un estatut legal en què cada persona, considerada segons les seves capacitats sense discriminacions, tingui el dret de prendre part activa en el govern i en el servei del país; consideri els cristians plenament com a ciutadans iraquians; garanteixi el dret de professar la fe segons les antigues tradicions i normes religioses, el dret d'educar la joventut segons els principis cristians, el dret d'organitzar-se lliurement, de construir llocs de culte i, segons les necessitats, altres espais per a les activitats culturals i socials.

La petició dels líders cristians no única-

ment s'adreça al «poble iraquí» sinó també «a tots els que es preocupen pel bé del país i, finalment, als líders de la comunitat internacional». Els cristians iraquians afronten el futur amb l'esperança que trobaran suport dins i fora de les seves fronteres. Enmig d'aquestes dificultats, Càritas està prestant tot el seu suport a una població mancada del que és necessari.

Per la seva part, la germana Marie Theresse Hanna, o.p., priora de les Dominiques de Santa Caterina de l'Iraq, ha enviat una carta d'agraïment per les mostres de solidaritat rebudes. «El nostre "gràcies" s'adreça a totes les persones que han fet arribar la

Els iraquians anhelan un futur ple d'esperança.

seva solidaritat a través de les pregàries i els esforços per prevenir l'atac angloamericà», diu a la carta. I afegeix que «hem d'agrair també al Pare compassiu pel "do de la vida" i el "miracle de la salvació" concedits a totes les nostres germanes i els seus familiars. Estem segures que les vostres oracions han determinat aquest fet miraculós!». (VID)

Càritas transporta dos combois d'ajuda

La xarxa de Càritas a l'Iraq ha aconseguit transportar amb èxit dos nous combois d'ajuda d'emergència a Bagdad i Mossul. S'han enviat 20 tones de productes mèdics per distribuir-los entre els hospitals de Bagdad. A Mossul ha arribat un comboi amb aliments i medicines donats pel Consell de les Esglésies d'Orient Mitjà. D'altra banda, la unitat mèdica mòbil posada a disposició de l'emergència per Càritas holandesa ha continuat prestant assistència mèdica a la població al nord de l'Iraq. Des de Damasc, Càritas ha informat que han registrat un total de 555 famílies de refugiats iraquians.

Per col·laborar-hi: "la Caixa" 2100 2208 38 0200219818

INDIA

L'advocada sor Gracy Thomas defensa els pobres

BANGALORE.— Sor Gracy Thomas, religiosa salesiana de les Missioneres de Maria Immaculada, ha triat una via insòlita per desenvolupar la seva missió: acabar els estudis de jurisdicció i treballar com a «advocada dels pobres». La seva professió es desenvolupa als poblats rurals en contacte amb les poblacions tribals a l'estat indi de Madhya Pradesh: «La meua feina consisteix a actuar com a mitjancera de pau, evitar disputes judicials i dissuadir les persones d'adreçar-se a la policia i als tribunals buscant resoldre les controvèrsies de forma pacífica. Jo mai no havia pensat de fer-me advocada, però la necessitat i el fet de veure tants innocents condemnats m'ha empès a ficar-m'hi i inscriure'm en el col·legi del Tribunal de Jabalpur a Madhya Pradesh.» La religiosa ofereix lliçons i formació en dret a les altres germanes. La seva feina és gratuïta: «Nosaltres, cristians, treballem per la justícia, no pels diners.» (Fides)

ESPANYA

Mons. Uriarte demana als capellans que sintonitzin amb els que pateixen

SANT SEBASTIÀ.— El bisbe de Sant Sebastià, Mons. Juan M. Uriarte, va presidir recentment una eucaristia per celebrar les noces d'or de l'ordenació de 19 capellans. En l'homilia, el bisbe va assenyalar que la societat basca viu «atrapada entre una violència sagnant, d'un costat, i una duresa inexorable, de l'altre». Per al prelat, està sotmesa a «la força de la mentida i de les mitges veritats, administrades al servei d'interessos polítics». En aquest sentit, va constatar el «desencontre polític greu i innegable que solca la nostra societat». Mons. Uriarte és conscient que «subsisteixen encara les amenaces de mort. Són molts els ciutadans que viuen sota la duríssima servitud de la por per la seva vida i integritat. Una gran part d'aquesta societat viu i sent com a agressions a la seva identitat determinades lleis, sentències judicials i accions governa-

tives i certes retallades de l'exercici de les seves llibertats cíviques». També va recordar que «els preveres patim amb tots els que pateixen a la nostra societat. (...) La nostra condició de signe de la misericòrdia de Crist Pastor ens demana sintonitzar amb tots els que pateixen».

El bisbe va subratllar que la societat basca està «farta» de suportar un «conflicte intolerable i nociu per a la cohesió social» i desitja una solució «bàsicament acceptable per a tots els ciutadans», que es fonamenti en el «diàleg honest i conciliador». En la part final de la seva homilia, va destacar que «les fonts de l'esperança semblen gairebé resseques al nostre poble» i es va preguntar «qui ha de mitigar la por dels amenaçats, eixugar les llàgrimes dels que ploren els seus morts, alimentar la paciència de pares i esposes que veuen, any rere any, els seus entre reixes». (C.C.)

A L'HORA DE LA DECLARACIÓ DE RENDA TAMBÉ AJUDES L'ESGLÉSIA

Marca la casella corresponent a l'imprès de l'IRPF

Ajuda l'Església

✱
"GERMANOR"

CAMPANYA DE L'ASSIGNACIÓ TRIBUTÀRIA

Espanya

Cristians compromesos amb els emigrants

■ Manifest del Moviment Rural Cristià

MADRID.— El 15 de maig es va celebrar el Dia del Món Rural. Amb motiu d'aquesta jornada, el Moviment Rural Cristià va emetre un manifest titulat *Propers als emigrants que han vingut a la recerca de futur*, en el qual es mostra la seva proximitat pel que fa a aquelles persones que han arribat al nostre país per aconseguir viure-hi dignament.

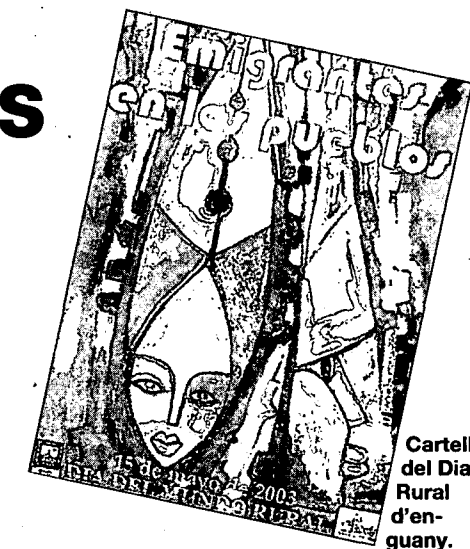
En el manifest, el Moviment Rural Cristià recorda que a l'Espanya dels anys 1955 a 1975, la gent del camp va haver d'emigrar, en total més de tres milions de persones, cap a les ciutats industrials i cap a Amèrica Llatina i Europa. Aquesta situació viscuda possibilita el fet de ser propers, en aquests moments, als «emigrants que han vingut als nostres pobles i ciutats a la recerca de futur, un futur que no troben als seus països molt empobrits».

El text denuncia: el capitalisme internacional que provoca desigualtats abismals a nivell econòmic i social entre el Nord i el Sud; «els efectes empobridors que sobre els països del Sud tenen els programes d'ajust que dicten el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial»; el deute extern; «la

manipulació de l'Organització Mundial del Comerç que pretén el lliure comerç i imposa les seves condicions i protegeix les seves mercaderies»; «la política del nostre govern que condemna a la il·legalitat i a l'economia submergida als qui no tenen papers».

El Moviment Rural Cristià es mostra molt preocupat davant del fet que es consideri l'emigrant com a un competidor i delinqüent. També alerta sobre els brots de racisme i de xenofòbia, i denuncia la situació en què treballen i viuen molts emigrants.

En constatar la realitat d'aquestes persones emigrants, el manifest recull la necessitat d'influir en les estructures tant educatives, polítiques com socials per «arbitrar

Cartell del Dia Rural d'enguany.

mesures dirigides perquè el capital es desplaci on hi ha treballadors». Un altre aspecte que assenyalava és el d'influir en l'opinió pública per denunciar els mecanismes que generen les desigualtats econòmiques i buscar solucions. A més, criden a la solidaritat i responsabilitat dels països rics, així com la condonació del deute extern; «donar facilitats a les exportacions del Tercer Món»; «educar en la tolerància» «compartir amb els emigrants la cultura i rebre'ls com a bons veïns»; «denunciar totes les il·legalitats que es facin als emigrants» i «trencar totes les fronteres que es posen als pobres».

Finalment, com a cristians, recorden que «tot allò que feu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho feu». (C.C.)

Mons. Martínez prendrà possessió de la diòcesi de Granada l'1 de juny

GRANADA.— El nou arquebisbe de Granada, Javier Martínez Fernández, actualment bisbe de Còrdova, prendrà possessió de la seu granadina l'1 de juny, a les sis de la tarda a la catedral, segons es destaca a la pàgina web oficial de l'arxidiòcesi. El nou prelat granadí, que substituirà en el càrrec Mons. Antonio Cañizares, va néixer a Madrid el 20 de desembre del 1947 i va ser ordenat prevere el 1972. Nomenat bisbe titular de Voli i auxiliar de Madrid el 1985, va rebre l'ordenació episcopal l'11 de maig d'aquest mateix any. El 15 de març del 1996 va ser nomenat pel Papa bisbe de Còrdova, i va prendre possessió de la seu cordovesa el 18 de maig del 1996. Actualment en la Conferència Episcopal Espanyola és membre de la Subcomissió per a la Família i Defensa de la Vida i de la Comissió per a la Doctrina de la Fe. El 25 de febrer del 2002 va ser nomenat membre del Pontifici Consell per als Laics. (Odipur)

En el 750 aniversari del trànsit de santa Clara 1253-2003

Jo Clara...

Germana i mare vostra...

Clara era conscient de la seva condició de fundadora. Déu li va donar germanes i ella les havia acollit com un regal. Però no estava tot fet. En una comunitat, com en una família, algú ha de prendre la responsabilitat d'educar, instruir, exhortar, corregir, tenir-ne cura. Calia adoptar una estructura de govern i d'autoritat, sempre segons la forma del sant Evangeli. Sens dubte no era fàcil trencar esquemes en una societat a totes vistes piramidal. Sobretot, no va permetre fer de l'autoritat una distinció, una mena de privilegi amb formes calcades en els usos i costums de la societat. La va ensenyar com un servei familiar, fratern i matern, segons l'Evangeli. Amb el seu exemple i la seva paraula va crear aquesta estructura a partir d'un binomi: «Germana-mare».

Sens dubte Clara havia de conservar un record digne d'elogi de la seva pròpia mare, *madonna* Hortulana. Per això, a l'abadessa l'anomena «mare». I quan vol ensenyar a qui l'ha de rellevar en l'ofici, li demana que sigui com una mare la primera tasca de la qual és conservar la unitat de l'amor mutu entre les germanes, estimar-les sense accepció de persones, precedir-les amb l'exemple, corregir-les amb humilitat, donar-les penitència misericordiosament, i ser tan assequible i amable com qui està incondicionalment al seu servei.

Com a institució col·legial de govern, Clara va adoptar el capítol, on les germanes s'havien de sentir corresponsables en la guarda de la pobresa, de la santa unitat i en l'obediència a l'Evangeli. Mentre el germà Francesc convocava els frares dispersos pel món, en els primers temps, per assistir al capítol, la germana Clara el concentra al mateix convent. Una és l'expansió de la vida apostòlica, una altra la concentració de la contemplativa. Mentre el germà Francesc el convocava anualment, Clara ho feia cada setmana. Diferents són les possibilitats de la vida apostòlica i les de la vida contemplativa, que Clara va cuidar amb tot el fervor del seu esperit, apassionat per Crist pobre i amant de l'Església.

«REALMENT TINC DRET A ALEGRIAR-ME I NINGÚ NO EM PODRÀ TREURE AQUESTA ALEGRIA» (SANTA CLARA).

Javierre, canonge de la catedral de Sevilla

SEVILLA.— El periodista i escriptor José María Javierre, establert a Sevilla des de fa molts anys, acaba de ser nomenat nou canonge de la catedral per l'arquebisbe Carlos Amigo. El nomenament va tenir lloc en el marc dels actes d'acció de gràcies per la canonització de sor Àngela de la Creu, de la causa de la qual Javierre ha estat vicepostulador. El biògraf de la ja santa sevillana es va mostrar, com és habitual en ell, molt proper i simpàtic, i va arribar fins i tot a fer broma pel títol que ara

rebia. Referint-se als temps de sor Àngela, Javierre va confessar durant l'homilia que «si alguna vegada hagués estat canonge de Sevilla, m'hauria fet imprimir unes targetes que diguessin "canonge de la Giralda"». Després de l'eucaristia, el cos incorrupte de sor Àngela de la Creu va emprendre novament, envoltat d'una gran multitud, el camí de tornada des de la catedral, on havia estat venerat durant uns dies, a la seva residència habitual, el convent de les Angèliques. (C.C.)

Vint nous sacerdots per a la diòcesi de Madrid

MADRID.— La catedral de l'Almudena va acollir l'ordenació sacerdotal de vint nous preveres, en dues cerimònies diferents. Tretze d'ells, diaques del Seminari conciliar de Madrid, van ser ordenats l'11 de maig; la resta, set diaques del Seminari Redemptoris Mater, van rebre l'ordenació presbiteral el 17 de maig. (Infomadrid)

Cardenal Rodríguez Madariaga: «El Papa és un motivador incansable»

PAMPLONA.— El cardenal arquebisbe de Tegucigalpa (Hondures), Óscar Rodríguez Madariaga, va clausurar la XXIV edició del Simposi Internacional de Teologia de la Universitat de Navarra. Segons informa el semanari diocesà *La Verdad*, el cardenal Rodríguez va dir que «el Papa demostra amb els seus viatges que és un motivador incansable». Per a l'arquebisbe de Tegucigalpa, Joan Pau II «és un home que està en constant sintonia

amb el Senyor i per a mi és un model constant cada dia». També va subratllar la seva feina per la pau en el recent conflicte iraquí i el seu testimoni missioner. El simposi d'enguany ha aprofundit en el tema de la santedat. Pel que fa al cas, el cardenal Rodríguez va indicar que «podem ser sants vivint la nostra vida en profunditat, des de la vocació que té cadascú. No importen les coses que hom fa, sinó com les fa». (C.C.)

La Gna. María Dolores Sempere pertany a les Esclaves de Maria Immaculada

«Joana M. Condesa es va avançar als neguits socials de l'Església»

El 23 de març Joan Pau II beatificava Joana Maria Condesa Lluch, fundadora de la congregació de les Esclaves de Maria Immaculada. Joana Maria va estar compromesa en la promoció de la dona treballadora. La seva figura, ressaltava el Papa, és un exemple de la dignitat de la dona i de la seva vida de fe davant dels riscos que va suposar en el segle XIX la incorporació de la dona al treball assalariat fora de casa.

—Qui són les Esclaves de Maria Immaculada?

—Som dones consagrades que seguim l'empremta de la Mare Joana Maria Condesa Lluch, mirant de fer present en el món d'avui el carisma que l'Esperit Sant va suscitar en aquesta gran dona: el servei al món obrer des de la consagració en la vida religiosa. Som dones que vivim des de la virginitat, la pobresa i l'obediència, en comunitat, la nostra vida de consagrades. Dones que volem caminar rere les passes de la nostra fundadora. Ella va fundar la nostra congregació religiosa, però el que realment va fundar va ser una manera d'entrar en relació amb el món del treball, tot preocupant-se pels que el món només considerava com a mà d'obra barata. Va ser algú que es va avançar a les inquietuds socials de l'Església; ella obre el seu primer asil el 1884, i la *Rerum novarum*, la primera encíclica social, del papa Lleó

XIII, va ser escrita el 1891. Va ser una dona que és proposada avui com a model de seguiment de Crist, una dona bíblica a qui el Papa ha volgut inscriure en el llibre dels beats.

—Què ha suposat per a vostès la seva beatificació?

—La beatificació de la Mare Joana Maria ha estat, és, una gràcia especial de Déu, un present. És una cosa somiada des de fa molt de temps que ens fa sentir privilegiades al mateix temps que interpel·lades. En l'homilia de la beatificació, el 23 de març, Joan Pau II ens va presentar la santedat com «un itinerari ascètic comprometedor, però possible per a tothom», tot mostrant la figura de la nostra mare com a exemple de vida de lliurament al servei dels més desfavorits, especialment de les dones treballadores amb unes condicions de vida que suposaven un risc per a la seva vida de fe i la seva dignitat humana, i ens va convidar

a seguir el compromís iniciat per ella a favor de la promoció de la dona treballadora. Així mateix, en l'audiència del dia 24, a la Sala Pau VI, davant de la gran multitud de fidels congregats, assenyalava que la història de Joana Condesa té un significat particular en el nostre temps; ella ens ha deixat en herència la saviesa de saber descobrir allò que necessita el món del treball, materialment i espiritualment parlant, compartint el nostre camí amb el seu, sentint la força de la fraternitat. Ens va convidar, a nosaltres i als que ens van acompanyar —familiars, amics, obrers, noies de les nostres residències...—, a continuar aquest testimoni evangèlic.

Així, la beatificació de la nostra mare és per a nosaltres una invitació a ser cada dia més semblants a ella. Tenim davant nostre el repte de fer-la viure en la història dels homes i les dones d'avui; el repte de donar vida creativament, llegint els signes dels temps, al carisma que l'Esperit Sant va suscitar en ella: la preocupació per la dona treballadora en situació de gran precarietat. La beatificació de Joana Condesa Lluch és, per a les Esclaves de Maria Immaculada, una crida a fer viure el lema de la seva vida, des de l'acollida, el servei i l'amor: «Jo i tot el que tinc per a les obreres.»

—On són i què fan avui les Esclaves de Maria?

—Som presents a cinc països: Espanya, Itàlia, Xile, Panamà i Perú. El nostre apostolat se centra en el servei a la classe obrera, mirant de manifestar Crist entregat al bé de tots els homes. L'apostolat és desenvolupat com el compromís de tota una comunitat que viu l'Evangeli i el transmet amb la seva vida als més petits i humils. L'apostolat que duem a terme és residencial, docent i missioner, i professem una predilecció pel món del treball. Les dones immigrants són avui una clara prioritat en la congregació, ja que serien les joves que avui es trobaria la nostra mare Joana Maria en els seus passejos. Tenim diverses residències per a dones treballadores, principalment. També treballem als nostres col·legis i guarderies, on procurem sensibilitzar tant els professors que col·laboren amb nosaltres com els nostres alumnes en la justícia social, el compartir i la solidaritat... En les nostres missions lluitem principalment per la promoció de la dona, i l'ajudem a adquirir una certa qualitat de vida i un respecte a la seva dignitat.

—Quina presència tenen a Catalunya?

—La nostra presència a Catalunya se centra a Barcelona, amb dues cases a la capital. Una és al barri de Sant Andreu, on atenem dones grans. L'altra és en el camp més específic del nostre carisma. És situada al barri d'Horta: hi atenem una llar infantil i una residència per a dones treballadores i/o estudiants, acollint preferent-

La Gna. María Dolores Sempere, a la porta de la residència Joana Maria de Barcelona.

ment el món de la immigració. Amb les dones immigrants col·laborem en l'ensenyament dels nostres costums en hàbits d'alimentació, neteja... i en la recerca de feina.

—Com es viu en una comunitat d'Esclaves de Maria?

—Tot i que col·laborem en el nostre treball manual persones seglars, les germanes som les que estem al capdavant de les nostres missions. Som nosaltres les principals agents d'evangelització en qui recau la tasca apostòlica. A les residències, que són la missió més forta del nostre carisma, treballem des de la convivència amb les noies, tot buscant, des de la proximitat, la comprensió i el fet de compartir, que aques-

ta sigui per a cadascuna d'elles la seva segona casa i, en alguns casos, la primera. Intentem crear un clima familiar, tot compartint els problemes i dificultats, les alegries i il·lusions... Només des d'aquí és possible arribar a l'evangelització. Mirem de crear comunitats a l'estil de la comunitat que va crear la nostra mare, afirmades en l'amor, la comprensió i l'acollida mútua.

—Què diria als joves actuals?

—Els anys de treball entre joves que, per diverses circumstàncies (feina, immigració, estudis, desestructuració familiar...), viuen a les nostres residències ens ajuden a percebre amb certa claredat la problemàtica amb què es troben les dones avui. Percebem que hi ha una gran absència de models de referència sòlids i duradors, que vivim en una societat caracteritzada per la competitivitat, per la llei del més fort. El fet de sentir que algunes de les dones amb qui treballem i/o vivim estan, moltes vegades, al marge és dur. Nosaltres les animem a acostar-se a Jesús de Natzaret, a descobrir que la victòria passa per la creu, que el seu sofriment té un sentit, que hi ha Algú que va apostar (i continua apostant) un dia per nosaltres. Les convidem a veure en Maria una Mare que vetlla per elles.

També els proposem com a exemple de vida a imitar, com a exemple de servei als més desfavorits, la nostra mare Joana Maria. Ella és model d'entrega a Déu des de la recerca incessant de la seva voluntat, des de l'opció pel sector més marginat de la societat on va viure: la dona treballadora. Ella va voler ser per a les dones obreres una mare, una amiga. El seu exemple de proximitat als altres, des d'una lectura creient de la realitat, és possible imitar-lo. Volem que els joves siguin feliços i la felicitat rau a sentir-se persones estimades, valorades, útils. Arribar a percebre l'Amor que Jesús ens té a cadascú és el més meravellós que pot succeir perquè dignifica la vida. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Un sacerdot que va arribar a ser-ho d'una manera excepcional

Resumeixo avui l'homilia d'un funeral d'un sacerdot que va morir fa anys. Vol ser una crida a la vocació des del record d'un sacerdot que va arribar a ser-ho d'una manera prou excepcional. Em refereixo a mossèn Josep Maria Albacar, mort a Tortosa la Setmana Santa de 1988.

«La vida dels justos —comentava jo després de les lectures de la missa— és a les mans de Déu. El text del Llibre de la Saviesa el podem aplicar al sacerdot pel qual preguem avui, perquè el nostre germà Josep Maria va tenir consciència durant tota la seva vida de ser a les mans de Déu. A les mans del Pare, que és l'àmbit habitual d'un fill de Déu. En la seva vida, que ha estat bastant llarga i variada en vocacions cristianes, sempre va voler ser a les mans de Déu. Em sembla que és una lliçó que ens deixa tant de la seva època de seglar com de la seva època com a sacerdot.

«En la segona lectura —afegia més endavant— hem escoltat aquestes paraules: 'En la vida i en la mort som del Senyor'.» En Josep Maria va voler ser sempre del Senyor i va lluitar tota la vida per ser del Senyor en un camí que ell intuïa que seria llarg, encara que en realitat només va

viure cinc anys com a sacerdot, sent rector de la parròquia de Jesús, a la ciutat de Tortosa.

La primera etapa del seu camí va ser viure un matrimoni profundament cristià. Tant ell com la seva esposa eren membres actius de la diòcesi i el seu bisbe sempre podia comptar amb ells. Però va sobrevenir un fet que va trencar aquell primer projecte. Va ser la mort sobtada de la Maria Cinta, la seva esposa. El mateix dia que va morir ella vaig anar jo a visitar en Josep Maria i a resar per la seva esposa. I en aquell moment vaig pensar quelcom que mai no havia pensat en una situació com aquella. Mentre resava al costat d'en Josep Maria, vaig pensar que seria un molt bon sacerdot. Ho vaig pensar aquell mateix dia, i vaig voler deixar passar tot un any, perquè ell refés la seva vida pel camí que decidís.

Només quan va haver transcorregut un any sencer, el vaig cridar i li vaig dir el que pensava. I ell, amb aquella senzillesa i aquella honradesa de sempre, em va dir: «Don Ricardo, jo havia pensat el mateix, però mai m'hagués atrevit a dir-li-ho.»

Com a bisbe seu, vaig tenir el goig de cridar-lo al

ministeri sacerdotal, però estic convençut que ell, abans, ja havia sentit la crida de Déu en la seva consciència. I això em va confirmar en la meva decisió d'invitar-lo a ser sacerdot. En el recordatori de la seva ordenació sacerdotal, Mn. Josep Maria Albacar va posar aquella frase en què Déu li diu al seu serf: «Aixeca't, menja, perquè et queda encara un llarg camí.» Ell pensava que aquestes paraules contenien el projecte de la segona gran etapa de la seva vida, que preveia llarga. I per això mateix tenia aquesta frase bíblica emmarcada a la capçalera del llet.

Van ser pocs anys, però va ser una gran ajuda per a tota la diòcesi. Discret, eficient, sense parlar malament de ningú, amic i servidor de tots. Només vivia per a la seva parròquia de Jesús, que ell portava al cor. Estava tan absorbit a la parròquia —la seva nova família— que fins i tot els amics només el veien de tant en tant. Recordo que vaig acabar l'homilia dient una cosa que també repeteixo avui en aquesta arxidiòcesi tan necessitada de sacerdots: demanem amb fe al Senyor que hi hagi joves que vulguin ocupar el lloc deixat vacant pel nostre estimat mossèn Josep Maria Albacar i per tants altres sacerdots de Déu.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Jesús, present en el sofriment

La malaltia és una realitat profundament humana. Ningú no s'escapa de la seva presència en la pròpia vida, ja que un dia o altre caiem malalts. Si pensem una mica, ben aviat ens adonem que, des del punt de vista humà, la malaltia manifesta allò que és més radical de la nostra condició d'éssers limitats i sotmesos al domini del dolor. De fet, el dolor revela la nostra autèntica veritat.

Davant la realitat de la malaltia hi ha malalts per als quals el sofriment ha significat una experiència de creixement humà i espiritual. És possible viure sanament el sofriment. La fe en Crist misericordiós i ressuscitat porta a creure que el sofriment no té l'última paraula i que pot ser viscut com una experiència salvífica i com una oportunitat constant per a l'amor.

Déu no ha vingut a suprimir el sofriment, però l'ha omplert de la seva presència. Per això hi ha una relació essencial entre el malalt i Jesucrist, que va voler passar

per un sofriment tràgic de veritat: la mort en creu. D'aquí que ell s'identifiqui amb el malalt.

La creu ens diu que el deixeble que vol seguir Jesús trobarà necessàriament la indiferència, el menyspreu, la creu, però, també en Crist, la victòria. La creu no és pas cap escola de resignació; el sofriment no és pas sagrat. Cal combatre-la portant-la amb amor, ja que allò que s'hi ha de manifestar és l'amor.

Jesucrist es fa ben present en aquesta realitat dels malalts i dels qui sofreixen. L'evangelí està ple d'intervencions seves curant malalts, perquè ell vingué a salvar-nos, a alliberar-nos del pecat pel qual entrà en el món el sofriment i la mort. Encara més, Crist s'identifica en cadascun dels malalts, i si els visitem i ajudem, quan ell ens cridi ens dirà joiosament: «Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne, perquè vaig estar malalt i em visitàreu.»

Joan Pau II diu que «amb la Passió de Crist tot sofriment humà s'ha trobat en una nova situació. En la

creu de Crist no sols s'ha acomplert la redempció mitjançant els sofriments, sinó que el mateix sofriment humà ha quedat redimit.» El Senyor, certament, il·lumina l'enigma del dolor i de la mort.

La contemplació del rostre de Crist apropa a l'aspecte més paradoxal del seu misteri, com es veu en l'hora extrema, l'hora de la creu. Per retornar a l'home el rostre del Pare del cel, Jesús hagué no sols d'assumir el rostre de l'home, sinó carregar-se fins i tot el «rostre» del pecat. El crit de Jesús a la creu no delata l'angoixa d'un desesperat, sinó la pregària del Fill que ofereix la seva vida al Pare en l'amor per a la salvació de tothom.

En aquesta Jornada Mundial del Malalt Joan Pau II es dirigeix a tots els qui tenen cura dels malalts i els demana que siguin deixebles generosos de Crist, bon samarità. I afegeix: «Conscients de la vostra identitat, descobriu en els malalts el rostre sofrent i gloriós del Senyor. Mostreu-vos.»

La pàgina

del nostre setmanari

www.catalunyacristiana.com

opinió

Punt de vista

P. Luis M. Origlia

Barnabita de Sant Adrià de Besòs

El compromís dels cristians en la política

El 16 de gener d'enguany la Congregació per a la Doctrina de la Fe va publicar una nota doctrinal, amb vista a il·luminar la consciència dels catòlics que es dediquen a la vida pública i política, en les societats democràtiques. La nota va ser motivada pel fet que en aquests últims temps han aparegut orientacions ambigües i situacions discutibles amb els principis bàsics de la consciència cristiana, i amb l'ensenyament moral i social de l'Església. També pot ser llum per als que participen en la vida política amb el vot.

La nota té un caràcter universal i general, no limitada a la situació política d'una determinada nació. Ja el Concili Vaticà II fa unes crides a la coherència entre fe i cultura, i cal tenir en compte que les «actuals societats democràtiques» demanen noves i més àmplies formes de participació en la vida pública de part de tothom, cristians o no.

Els laics (tot batejat) han d'animar cristianament l'ordre temporal. Per això no poden abdicar de la participació política, perquè aquesta pertany a l'ordre temporal. Han d'amarar d'esperit cristià pensaments, costums, lleis, estructures... i no poden acceptar aquelles visions i propostes que atempten contra la dignitat i la integritat de la persona humana i dels seus drets intangibles. No poden sintonitzar amb el «laïcisme» que propugna l'autonomia total i absoluta en l'àmbit moral, i no admet normes i valors fixos i immutables. Els laics són lliures i autònoms en l'esfera religiosa i eclesiàstica, no en l'esfera de la llei moral.

Aquí és toca el tema fonamental de la nota doctrinal: la presència en aquest moment històric del relativisme cultural que teoritza i defensa el pluralisme ètic.

Segons la tesi relativista, no existeix cap norma moral arrelada en la naturalesa humana, al judici de la qual s'ha de sotmetre qualsevol concepció de l'home i del bé comú; reivindica l'autonomia més completa en les opcions morals; afirma que la llibertat absoluta en les opcions polítiques és condició essencial per a la democràcia; admetre valors fixos, immutables i universals seria fonamentalisme antidemocràtic.

La nota vaticana recorda l'existència d'una moral natural absoluta i objectiva; la «no-confessionalitat» d'aquesta llei

natural. Són valors que valen per a tot home, perquè es fonamenten sobre el valor absolut de la persona humana. Si la moral és relativa i subjectiva i no absoluta i objectiva, aleshores nazis i comunistes (i les altres dictadures) actuarien legítimament en conformitat amb la seva moral (relativa i subjectiva) de la raça i del proletariat. És una conseqüència clara i lògica del relativisme cultural i del pluralisme ètic. Però, qui faria seves aquestes conseqüències?

El Magisteri de l'Església no vol exercir poder polític, ni eliminar la llibertat dels catòlics sobre qüestions contingents. Recorda, no obstant això, que no hi ha llibertat autèntica sense la veritat. O existeixen juntes totes dues o juntes moren. On no hi ha veritat es debilita tota forma d'exercici de llibertat autèntica, i s'obre camí cap al «liberalisme» i l'«individualisme», perniciosos per a la tutela de la persona i de la societat.

El laic catòlic pot optar per postures diferents, igualment legítimes, sobre la manera de fer concretament, en un moment històric, el bé comú de la persona i de la societat, amb la condició que siguin moralment acceptables; no actua en representació de l'Església; no es presenta com a valedor dels interessos religiosos, espirituals i temporals de la comunitat eclesiàstica ni com a mandatari de la comunitat catòlica. Com a tot ciutadà, entra en l'esfera política i ha d'actuar per l'interès i el bé de tothom.

El laic catòlic no pot participar en una campanya d'opinions a favor de lleis (ni donar-hi el seu suport) que resultin un atemptat a la vida humana. Entren en aquesta visió lleis civils que legalitzen l'avortament, l'eutanàsia, la utilització d'embrions humans per a usos terapèutics o d'investigació científica. «Quan no sigui possible evitar o abrogar completament una llei abortiva, un parlamentari amb l'absoluta oposició personal a l'avortament clara i notòria per a tothom, pot lícitament oferir el seu suport a propostes encaminades a limitar els danys d'aquesta llei i disminuir, així, els efectes negatius en l'àmbit de la cultura i de la moralitat pública. En efecte, actuant així, no es presta una col·laboració il·lícita a la llei injusta, més aviat es realitza un intent legítim i obligatori de limitar-ne els efectes inícs», *Evangelium vitae*, 73.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

«Canteu al Senyor un càntic nou»

El penúltim salm del saltiri —el 149— és un càntic de triomf dels qui estimen Déu. Cant d'aclamació en la pregària matinal del dia de Pasqua, de les altres solemnitats i de les festes. Expressió de l'alegria dels fills de l'Església, del nou poble, per la victòria de Crist, el seu rei.

El cant veterotestamentari entonava el càntic nou al Senyor. Cant que feia feliç Israel davant el seu Creador. Viva expressió d'amor al qui és l'Amor. Cant arrelat en la certesa que el Senyor estimava el seu poble. Cant, tanmateix, que requeria que els israelites es mantinguessin en la vigilància, perquè l'enemic sempre està a punt.

L'Església, en fer-se seu aquest salm, canta al Creador del nou poble de Déu. Canta amorosament al qui és l'Amor. Té la clarividència sobre la realitat que Déu ens ha estimat plenament, fins a lliurar-nos el seu propi Fill. Canta que Jesucrist, el Vivent de Pasqua, ha sortit victoriós del combat. Combat que ha sostingut per a glòria del Pare i per a la nostra salvació. Perquè Crist ha ressuscitat, tot és novetat i, per això mateix, el salm esdevé càntic nou. I ens fa conscients que sempre hem de vetllar davant les insídies de l'enemic.

Sant Agustí, en un dels seus sermons, exposa entusiasmat el salm 149. Invita a cantar al Senyor «el càntic de la caritat». «L'home nou —explica— coneix el càntic nou. El càntic és

senyal de joia, i, si ho considerem més atentament, és també expressió d'amor.» El sant doctor desenvolupa àmpliament el tema de l'amor diví envers nosaltres. Un amor que és primer i que ens fa amorosos de Déu. Ell ha vessat el seu amor en els nostres cors, i ens ha donat l'Esperit Sant. Déu és l'Amor.

Sant Agustí convida els «fills, florida de l'Església catòlica, llavor santa i sobrenatural, regenerats en Crist i nascuts del cel», a escoltar-lo. Què han d'escoltar? El mandat del sant bisbe: «Canteu per mi, al Senyor, un càntic nou.» El seu raonament segueix: «Em respons: "Ja canto." Sí, cantes, realment ho sento. Vigila que la vida no vagi contra la llengua.»

L'exhortació ara esdevé clara i emotiva: «Canteu amb la veu, amb el cor, amb la boca, amb els costums: canteu al Senyor un càntic nou. Voleu saber què us cal cantar d'aquest que estimeu? No hi ha dubte que vols cantar sobre aquell que estimeu. Cerques lloances per cantar-lo? Ja ho has sentit: Canteu al Senyor un càntic nou. Cerques les lloances? Les seves lloances davant dels qui l'estimen. La lloança de la cançó és el mateix que canta. Voleu dirigir lloances a Déu? Sigueu vosaltres mateixos la lloança que digueu. Sou lloança de Déu, si viviu santament.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Terrorisme espiritual

No em desdic del que vaig escriure la setmana passada, ho complemento. He anat veient vídeos de la reunió de pregària a què vaig assistir; difereixen molt de la meua experiència. Vam arribar amb una anticipació d'una hora per la qual cosa ens va tocar quedar-nos a molta distància de la tribuna. No estàvem estrets. Com vaig explicar, em vaig estirar a terra, postura que a Taizé no hauria estranyat gens, però a Madrid sí. Es va apropar un senyor que amablement em va preguntar si em trobava malament. Em va estranyar la pregunta, però vaig agrair el gest. A la nostra esquerra hi havia un individu amb una parafeta d'estampes velles, de dubtosa qualitat, més aviat dolenta. Venia amb la megafonia a sobre. Per la seva manera d'actuar es deduïa que no escoltava el Papa. Continuament retronava visques o llançava cançons a rampells, i desafinava vergonyosament. A mi em sembla que un discurs del Pontífex mereix tant o més respecte que una peça de música clàssica. Correspon, doncs, escoltar atentament i si hom està conforme, aplaudir al final, i si l'entusiasme victorejar, però primer saber què diu. Jo anava preparat per a aquests contratemps i seguia per ràdio tot el contingut de la pregària. Vaig sentir els passatges bíblics, els testimonis personals, el sermó, i vaig pregar. En acabar l'acte, aquell home condemnava severament, amb el seu micròfon, els sacerdots que aquell dia i l'endemà, portaven posat el clergymen i després se'l traïen. Vaig comprendre aquella expressió de «ser més papistes que el Papa». Pau i Carme, un matrimoni que m'acompanyaven, diuen: «Això és terrorisme espiritual, que la policia no controla.» (La vigilància havia estat discreta, però eficient.) I els vaig donar tota la raó.

He llegit durant la setmana passada molts comentaris del viatge pontifici, la majoria negatius i severos. Tots tenien el seu fonament, cal admetre-ho. La meua opinió és que erraven el tret. M'explicaré amb una paràbola. Uns joves estudiants inquiets es van topar un dia amb una massa rocosa. Va dir un: «Caram, mira!», el bloc és de roca sorrenca molt compacta. «Sí», va dir l'altre, «però per aquí té fissures, la sedimentació no devia ser lenta, o després, en la seva fase de consolidació, hi va haver algun cataclisme. Doncs, el que jo veig per aquí són nius de vespes. Aquests insectes, si et piquen, fan molt de mal i, a més, a vegades transmeten paràsits, que contaminen el seu entorn. Doncs, fixeu-vos que qui va esculpir el bloc no era gaire expert i a les vores els manca destresa...» El més trist del cas és que tenien tota la raó del món, però amb tanta anàlisi rigorosa i específica, no es van adonar que el conjunt petri que tenien davant seu era un portal romànic extraordinari.

Estic content d'haver anat a la reunió, d'haver pregat amb el Papa i amb el poble cristià multitudinari, ha estat un do que agraeixo a Déu. Lamento les manipulacions que s'han fet des de vessants polítiques, que han volgut treure profit en aquest i altres terrenys afins, lamento l'espectacular globus amb el seu logo exhibicionista, lamento les banderes amb braus negres absurds, però lamento que ningú no hagi subratllat ensenyaments com aquells que el Papa va dir: «Quan manca l'esperit contemplatiu no es defensa la vida i es degenera tot el que és humà. Sense interioritat, l'home modern posa en perill la seva integritat... vaig ser ordenat sacerdot quan tenia 26 anys, en girar la mirada enrere, us puc assegurar que val la pena dedicar-se a la causa de Crist.» Meditat el discurs, hom pot després analitzar les conductes i aventurar-se en intencions hipotètiques. Abans, no.

Notes insignificants

Germà Adrià

Color del Cel

Belalín, l'àngel curiós, me l'ha tornada a jugar. Es va esquitllar amb mi en una altra presó. A mi em demanen el passí, la documentació, em pengen la targeta de visitant, em controlen.

Però ell, com que és invisible, es burla de tot i de tothom. I m'imagino que després ho deu explicar als seus companys angelets.

Em diu que els agrada molt tot el que els explica del món-estrany en què jo em moc. Que els angelets, al Cel, ho veuen tot de color de rosa, més ben dit, de color de Cel. Tots els de la terra que arriben al Cel ja arriben purificats de tot, però si sembla que ningú no ha trencat mai un plat a la seva vida.

I la Mare de Déu, una marassa imperdonable, els acaba de canviar a tots tan bon punt sant Pere els dona l'entrada.

I avui, Belalín m'ha dit que els explicarà allò del Mique. Que n'hi parli abans de pujar al Cel.

Doncs bé, el Mique té ja 42 anys.

El vaig conèixer quan era un nen per l'aleshores anomenat barri xino. No vaig conèixer el seu pare, però sí la seva mare, que va ser de les primeres que treia diners de la droga.

El Mique gairebé no va anar a l'escola. Com es podia estar quiet en una aula, si crec que fins i tot feia trapelleries quan dormia?

El Mique va anar aviat al famós reformatori d'aleshores. Va saber aviat el que eren les pallisses sistemàtiques. Però, tant li feia. Ell sabia venjar-se'n després amb algun company més desnerit.

I, tot just va complir els 16 anys, va entrar a la presó. Aleshores a la Model, perquè encara no funcionava la presó de joves. I aleshores sí que els «joves» a la Model,

aprenien en un mes tot el que es podia «aprendre» en matèria d'abusos i trampes i companyerismes estranys i projectes per a més tard.

I així va continuar.

Encara recordo aquella vegada que el vaig trobar ferit de bala (dues bales) en un bar. I no va voler que l'acompanyés a curar-se, per no haver de declarar a cops de la policia. Es va guarir ell sol. No va deixar intervenir-hi ni la seva mare.

I així, repetint robatoris, atracaments, presó fins als 38, quan es va dir «ja n'hi ha prou».

I va sortir en llibertat. I va buscar una feina. I va aconseguir una noia (una antiga presa també i també farta de la presó) i van tenir un nen. I fins ara, quatre anys llargs, han viscut en un pis de lloguer a prop de Barcelona, i guanyaven entre tots dos unes 300 mil pessetes al mes (encara compten amb pessetes).

Però hi va haver un atracament. I el van acusar a ell: que l'atractor tenia una veu com la seva, que tenia la seva mateixa alçada, que era molt bèstia com ell... I aquí s'està, a la presó esperant el judici, perquè els testimonis continuen confirmant allò de la veu i allò del seu físic (la cara no, perquè l'atractor la tenia tapada).

I el Mique assegura que no va fer l'atractor.

I Belalín, molt crèdul l'angelet, diu que el Mique és innocent. (Jo ho dubto una miqueta.)

Tant de bo que sigui innocent i s'arribi a demostrar. Tant de bo que siguin veritat les seves afirmacions que ja s'havia oblidat del tot de la delinqüència.

Tant de bo que l'angelet Belalín convenci els seus «col·legues celestials» i vagin tots per torns a'acompanyar el Mique en la seva soledat carcerària.

Zoom i Rauxa

Eduard Brufau

La complexitat de la situació internacional ha ofuscat en els darrers mesos altres tragèdies que passen molt més a prop de casa nostra. En són un exemple els centenars de persones que intenten arribar al nostre país amb embarcacions precàries a través de l'estret de Gibraltar. No sabem amb exactitud el nombre de gent que emprèn aquesta perillosa travessa ni el d'aquells que, a diferència del de la fotografia, no arriben mai a les nostres costes.

Religió contra la incultura

Ja fa temps que diverses veus reclamen, invocant la laïcitat de l'estat, que no s'ensenyi religió a les escoles, perquè diuen que és una manera d'inculcar una determinada ideologia en els nens. En aquestes propostes sovint es veu que per començar qui les formula confon les classes d'història de les religions amb la catequesi. Ensenyar els principis i l'evolució de les diferents religions del món —entre elles, és clar, la cristiana— no és adoctrinar (com es pot adoctrinar en tres o quatre religions a la vegada?), sinó donar una formació cultural necessària per saber-se moure per la nostra societat. En segon lloc és evident que se sigui creient o no una persona mínimament culta ha de saber parlar amb naturalitat sobre cadascuna de les grans religions, les seves figures principals i els seus valors. Sense aquesta formació ens convertim en uns veritables incults. Per exemple, és obvi que no es pot pretendre estudiar l'art occidental, amb obres mestres com ara el *David* de Miquel Àngel, les pintures de Taüll o l'església de Santa Sofia de Constantinoble ignorant-ho tot sobre la religió cristiana. I el mateix de la música; o és que algú pretén estudiar la música de Bach sense saber què va significar la Passió? La llibertat de creença, o d'increença, no ens pot fer perdre de vista que el cristianisme és una part indissociable de la societat occidental.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Moneda de canvi

José María Aznar va comentar als periodistes que el van acompanyar en el vol a Washington sobre la inclusió de Batasuna a la llista nord-americana de grups terroristes: «Això demostra per què serveixen algunes coses.» Ho va considerar com la primera conseqüència de les bones relacions amb els Estats Units. En aquesta afirmació, subjauen criteris de conseqüències inquietants.

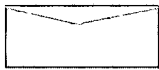
L'organisme competent de l'ONU no va considerar que es van produir les circumstàncies per donar suport a la guerra contra l'Iraq, per la qual cosa el conflicte bèl·lic no va comptar amb l'aprovació per justificar-ne la legalitat. La tasca dels inspectors, incompleta, no va aconseguir trobar les armes de destrucció massiva com tampoc, per ara, no s'ha pogut confirmar-ne l'existència després de l'ocupació del país per les forces angloamericanes, encara que d'un moment a l'altre puguin aparèixer. El principal motiu de la invasió, amanit per conceptes reliscosos com el de guerra preventiva, roman encara invalidat i no justifica els objectius que Bush va apuntar al seu moment. En el desenvolupament de la contesa, l'Iraq no ha fet servir cap d'aquestes armes poderoses que presumptivament tenia. Saddam, un dictador brutal i capritxós, va oprimir sectors importants del seu poble. La seva derrota implica alliberar-se'n però no se sap ben bé en quines mans es caurà en el futur. La postura nord-americana ha tingut el suport o la desautorització segons els països, sense ser clars els motius de les seves decisions. El govern espanyol s'ha decantat d'una manera manifesta i amb gran protagonisme mediàtic a favor de les tesis de Bush. Els premis comencen a arribar com en altres països arribaran mesures punitives per haver estat contraris a la guerra.

On hi ha el problema? Primer, en l'actuació al marge de la legalitat internacional, fonamentada en la prevenció i no en la defensa. Segon, en la prioritat de la solució bèl·lica per sobre de la via diplomàtica. Tercer, en el preu de sang que s'ha pagat per la guerra, encara que es puguin millorar les condicions futures dels iraquians supervivents. Si el criteri és la introducció de la democràcia i del benestar de la gent, quins són els següents països que han de ser envaïts per aconseguir els mateixos objectius? L'Iraq té un avantatge: els seus camps petrolífers poden pagar la reconstrucció i les despeses bèl·liques que ha ocasionat la seva guerra. Molts països africans no aconsegueixen acaparar l'interès dels poderosos. Per què no combatre, per exemple, la guerrilla colombiana i els narcotraficants?

El suport als Estats Units té una rendibilitat, tal com reconeix Aznar per justificar-ne l'adhesió pràcticament incondicional. El govern es frega les mans en la lluita contra el terrorisme, en la seva presència a l'Iraq, en l'increment de la seva importància en algunes fotos internacionals, en els contractes milionaris dels quals seran beneficiàries empreses del seu país. Tot això pot ser desitjable, però no justifica la moneda de canvi, que consisteix en el suport a una guerra il·legal i en els milers de cadàvers que s'han disseminat per terres iraquianes. No és just fer servir el dolor aliè per resoldre les ambicions pròpies. Cal considerar que alguna oposició a la guerra, més que per motius altruistes, s'ha produït per fer volar electoralment l'adversari, per la qual cosa s'utilitzen també els cadàvers per a interessos propis. Molta gent, entre l'espasa i la paret, ha viscut amb angonya i sinceritat aquest conflicte.

El 4 d'octubre del 1964, Pau VI, dempeus davant dels representants de la comunitat internacional, els ambaixadors davant les Nacions Unides, reunits a Nova York, va pronunciar aquest missatge clar: «Mai més la guerra!» Joan Pau II no ha deixat cap dubte sobre la seva postura contrària a la guerra i l'ha repetida en tots els tons i ha demanat treballar a favor de la pau. Aquesta independència dels poderosos possiblement no serà gratuïta. Em pregunto quina factura haurà de pagar l'Església per desbaratar en el terreny moral la decisió nord-americana d'envair l'Iraq. No seran atacs frontals sinó subtils maniobres per desautoritzar-ne la veu. Amb tot, sigui com sigui, roman vàlid el criteri de les primeres comunitats cristianes: «Cal obeir Déu abans que els homes», un Déu a qui puc lliurar la meua vida però mai la vida dels altres.

Cartes del lector

El Diluvi: mite o llegenda?

Molta gent confon mite i llegenda, amb mentida. Mite és una mena de paràbola dels antics, amb la qual expressaven els problemes humans en un ésser intel·ligent i lliure. El mite i la paràbola no són històrics, però no són mentida. Cal saber-los llegir. La llegenda, en canvi, és un fet històric que, transmès de boca en boca a través de milers d'anys, s'ha anat recobrint d'una pàtina explicativa adaptada a cada poble. El mite i la llegenda són els dos primers esforços de la intel·ligència per a expressar-se, i totes les literatures segueixen aquest camí.

El Diluvi és un fet històric, però narrat segles més tard com a llegenda. La guerra de Troia és una llegenda, però va existir: va ser la guerra entre els grecs comerciants i els troians que no els volien deixar passar pel Dardanels. Però quan des del centre d'Àsia va arribar el cavall a Europa, els grecs van emprar aquesta nova arma decisiva. Homer, que en va recollir la llegenda mil anys més tard, ens l'ofereix en versió literària. Veritable, però en gènere literari de llegenda.

El Diluvi no és un mite; és una llegenda, real i llegida a la llum de la fe per instruir el poble dins del monoteisme bíblic.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

ple, per part dels nostres propis pastors parroquials, amb la claredat i contundència que vostè ho fa, sembla un tabú, per no dir un blasme.

Sí, en alguna ràdio religiosa he sentit parlar d'aquest sagrament, però d'una manera tan «intel·lectual», tan *light*, tan tangencial, que t'arriben a confondre i quedés més a les fosques que abans i hom acaba dient: «És la confusió de la confessió.»

Jo, com suposo altres lectors, hem de suportar amb impotència com a les nostres parròquies s'administra aquest sagrament de la reconciliació de manera contrària al que disposa la nostra Església. Sí, la nostra Església catòlica i no una altra, a la que sembla, ens volen apropar.

Endevino alguna rialleta per part d'alguns lectors, alhora que la qualificació fàcil del qui dirà que aquest pensament meu —que precisament coincideix amb el de Mons. Tena i, afortunadament, amb el de moltes altres persones— està caducat, és retrògrad, antiquat i tot el que vulgueu.

Si tots aquests qualificatius estan motivats per la meua fidelitat a la nostra Església i a les normes dictades darrerament pel Sant Pare, benvinguts siguin.

RICARD GUANTER
L'Escaló

Gràcies, bisbe Tena

Efectivament, jo, mitjançant aquesta carta, vull donar les gràcies al bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Pere Tena pel seu article valent i aclaridor titulat *Carta pastoral*, aparegut en aquest setmanari el primer de maig passat.

Si a algú se li ha passat per alt, li recomanaria que el llegís. Val la pena.

Ja era hora que alguna veu autoritzada de l'Església catalana ens parlés «*sin tapujos*», tal com diuen els castellans, del sagrament de la Penitència, aquest sagrament que sembla que algú està interessat a fer desaparèixer en la seva essència. Sí, ja era hora.

I ho repeteixo, perquè hem arribat a un extrem que, parlant-ne dins un tem-

Al Fòrum Alsina

El 6 de maig passat, a les 13.00, per la ràdio d'un taxi a Barcelona vaig assabentar-me de la lletra de caire crític presentada feia molt poca estona al bisbat de Girona sobre la recent estança del Sant Pare a Espanya. Després, al *Diari de Girona* i a *El Punt* he trobat més informació. El que he pensat és que la intenció dels qui han preparat la seva visita ha estat llimar asprors i procurar, dins les limitacions i imperfeccions humanes, la reconciliació en les circumstàncies del present, les quals van incidir de forma abrupta sobre la planificació de la canonització dels nous cinc sants espanyols, iniciada feia uns mesos.

Jo crec que s'ha fet amb la millor

bona voluntat que va caracteritzar el tarannà de Joan XXIII sobre el fons d'aquell bon esperit de l'Església de Jerusalem en els seus inicis d'unitat en la fe, l'amor i la pregària, com llegim en els dos primers capítols dels Actes dels Apòstols. La cinquena visita papal en aquesta hora ja és un fet històric i cal recollir-ne els fruits. I precisament amb referència a altres possibles observacions, algunes d'elles manifestades públicament, és bo recordar la doctrina de sant Pau, quan exposa el gran carisma de la caritat, sobre el benentès que tots els altres en el seu conjunt, com a gràcia de l'Esperit Sant, treballen en bé de la vida interior del Cos Místic de Jesucrist, afirmant en la carta primera als Corintis que «la caritat és pacient, servicial, no és envejosa ni jactanciosa... no s'irrita, tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta, s'alegra en la veritat».

Jo recordo perfectament que abans de complir Joan Pau II el seu primer any de pontificat, un grup de teòlegs centre-europeus van signar un manifest exigint-li unes condicions determinades que, si no les tenia en compte, reneixeria la contestació al seu magisteri com es va fer en els darrers temps de Pau VI. Avui, els 25 anys de Pontificat de Joan Pau II són la resposta més clara al fenomen ininterromput de la contestació, que no afavoreix pas la unitat eclesial.

Puc, a més, donar testimoni de com el bisbe emèrit de Segorb-Castelló, Dr. Josep Maria Cases, sofria en els seus darrers anys d'amor a l'Església en comprovar com la seva crisi interna causava dany a la seva unitat, i accentuava la divisió entre els sacerdots diocesans. Com un dels tres fundadors del Moviment Sacerdotal a Espanya i a hores d'ara l'únic supervivent, donant la mà als meus amics del Fòrum Alsina em crec en el deure moral de promoure la fidelitat al Sant Pare, el qui sigui com a successor de Pere, ja que al contrari, volent treballar en favor de l'Església de Jesucrist, es contribueix a somoure'n els fonaments de la unitat i santedat per més que semblin justificables els propis criteris, els quals són els característics de la política més que de l'estricta fidelitat a l'Esperit Sant, que forja el tremp dels veritables sants a totes les èpoques de la nostra història.

EDUARD VIVAS i LLORENS
Rector de La Jonquera

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Bona pregunta

Tinc 74 anys i sóc avi de sis néts. Com cada any, per Nadal, tinc el grat costum de fer el pessebre. Preparo una cova amb el naixement de Jesús, l'anunciata als pastors, els Reis que s'acosten guiats per l'estrella i, a més, la fugida a Egipte. Mentre se l'estava contemplant una de les nétes més petites, la Mariona, de sis anys, jo li vaig dir: «Mira, mentre sant Josep dormia va somniàr que un àngel l'avisava que el malvat rei Herodes faria matar tots els nens que havien nascut feia poc i, que, per tant, havien de marxar de seguida cap a Egipte. I així ho van fer i d'aquesta manera van salvar l'infant Jesús d'una mort ben segura.»

La Mariona em va mirar amb una carona tota trista i em

va preguntar ràpidament: «Avi, i per què l'àngel no va avisar també tots els altres?, pobrets!» Vaig quedar tallat. Bona pregunta, vaig pensar jo. No me l'havia feta ningú, ni jo a mi mateix. I ara què li dic? Reaccio tot seguit i li contesto: «És que si l'àngel hagués avisat tothom, tots haurien fugit i els soldats se n'haurien adonat i els haurien atrapat. En canvi, ningú no es va adonar de sant Josep, Maria i l'infant Jesús.»

La nena em va mirar no gaire satisfeta. Naturalment, jo tampoc no n'estava. Correctament, quina hauria hagut de ser la resposta?

L'AVI FRANCESC (FRANCESC FEIXAS GARCÍA)
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Consciència de Jesús

—Sabia Jesús que era Déu? Com i quan ho va descobrir? Tenia coneixement anticipat del que li passaria?

—El tema de la consciència de Jesús sempre ha estat molt debatut en cristologia. Els teòlegs en donen diverses respostes. Hi ha qui opina que Jesús va tenir constantment la visió beatífica de Déu en la seva consciència humana. Aquesta sentència, tal qual, és sostinguda avui per poca gent. Ja els antics teòlegs de l'escola de Salamanca advertien que, si més no, la visió beatífica havia de ser suspesa en els moments de la passió, atès que la creien incompatible amb el patiment. Hi ha teòlegs moderns que sostenen que la condició de Jesús era la d'un creient, és a dir, que no tenia una altra llum que la de la fe. Aquesta opinió és difícilment compatible amb la peculiaritat de la persona i de la missió de Crist. Jo m'inclino a pensar amb altres autors que el més encertat és parlar de consciència humana de la Persona Divina. En efecte, la singularitat de Crist, tal com va ser definida pel Concili de Calcedònia, es fonamenta en el fet que és una Persona Divina (el Fill) que, a partir de l'Encarnació, existeix concretament en dues naturaleses. És perfecte Déu i és perfecte Home. Jo crec que tot plantejament de la consciència de Jesús ha de tenir en compte el misteri del seu ésser. Els clàssics deien encertadament que l'actuar se segueix de l'ésser.

Considerant això cal advertir que l'Evangeli ens diu que Jesús creixia en saviesa. Aquest creixement forma part de la seva naturalesa humana. Jesús va prenent de mica en mica consciència en la seva naturalesa humana de la seva condició de Fill de Déu. Quan va començar, és difícil precisar-ho. Tenim l'episodi dels dotze anys al temple. Això indica que ben aviat, en la mateixa mesura que un infant pren consciència d'ell mateix, l'Esperit Sant va infondre llum en la consciència humana de Jesús per saber qui era. És un gran misteri de la fe, ja que Jesús com a Déu sempre té consciència de la seva condició en la seva naturalesa divina. Si Jesús és el Fill de Déu (i això és substancial per a la fe) és lògic que prenguéssin consciència de la seva condició. També és imprescindible per a la revelació evangèlica. Jesús parla del Pare com ningú no n'havia parlat i fonamenta el seu coneixement en la seva experiència íntima. Dóna a conèixer el misteri de la seva divinitat de manera velada, gradual i pedagògica. No hi ha dubte que el van condemnar pel testimoni de la seva pròpia veritat: sent home, et fas Déu. La humanitat de Crist és una humanitat completa i vertadera i no hem de dubtar a atribuir-li ciència adquirida com l'adquirim nosaltres. En el seu coneixement humà Jesús va tenir llums especialíssimes de l'Esperit Sant d'acord amb la realització de la seva missió. Un bon teòleg, el P. Jean Galot, estimat i recordat mestre en la meua formació teològica, ha escrit molt encertadament sobre tot això. Si hi voleu aprofundir, us recomano el seu llibre *Jesús, ¿tú quién eres?*

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Maties

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

«Completà el nombre dels dotze apòstols»

L'elecció de Maties és descrita en el llibre dels Fets dels Apòstols com el primer acte de la comunitat apostòlica, juntament amb la pregària comuna, després de l'ascensió i precedint el dia de la Pentecosta (Fets 1,12-26). Les paraules de Pere manifesten una convicció profunda de la voluntat històrica de Jesús. Evoquen clarament les paraules de l'evangelista de Marc: «En designà dotze perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar la bona nova» (Marc 3,14). Les condicions posades per als candidats eren precisament la d'haver estat amb Jesús, i la d'haver estat testimonis de la resurrecció.

L'elecció de Maties es fa en dos moments. Un primer per part de la comunitat, en el qual Maties va juntament amb Barsabàs, i un segon en el qual es manifesta l'elecció de Déu: «Feu-nos veure quin d'aquests dos escolliu!» Es tracta, per tant, d'actualitzar d'una manera simbòlica i real allò que personalment va fer

Jesús en la història. La manera de fer-ho fou a sorts. Tanmateix, cal interpretar aquest procediment no pas com si es tractés d'un simple joc d'atzar, sinó com una assumpció per part dels apòstols del sistema d'elecció que seguien en el temple de Jerusalem per determinar qui havia d'entrar al santuari (vegeu Lluc 1,9, la referència a Zacaries, el pare de Joan Baptista).

L'elecció dels bisbes

A través de la història, els successors dels Apòstols, que són els bisbes, han estat també elegits (com, d'altra banda, també són elegits els preveres i els diàques: cap cristià s'autoerigeix en el ministeri!). Es tracta d'una història molt diversificada, i en alguns períodes plena de conflictes, col·lisions amb el poder temporal, i equívocs. Només cal pensar en la dura lluita de les Investidures, i el sofriment de Gregori VII a causa d'aquest tema. Avui també l'elecció dels bisbes té el seu propi procés, que queda determinat

finalment per la decisió del Papa, com a successor de Pere, i, com a tal, cap del col·legi que succeeix el col·legi apostòlic, és a dir, el col·legi episcopal.

Durant un llarg període de la història es va valorar de tal manera aquesta elecció que molts pensaven que l'elecció mateixa constituïa el bisbe, tant o més que l'ordenació sacramental. Era el temps en què el ministeri episcopal apareixia d'una manera molt directa com a poder i autoritat, sovint massa paral·lela amb l'autoritat civil. Els bisbes continuaven rebent l'ordenació, és clar, però no resultava un element tan decisiu com l'elecció, en la reflexió teològica fins i tot.

Elecció i ordenació

Ha estat el Concili Vaticà II, en la constitució *Lumen gentium*, n. 21, el que ha aclarit definitivament aquest tema, situant l'ordenació episcopal com l'acció sacramental —Crist gloriós i l'Esperit Sant— que constitueix el bisbe en la seva identitat, precisant que l'exercici

del seu ministeri ha d'estar fet sempre en la comunió jeràrquica, puix és per naturalesa pròpia membre del col·legi episcopal. Aquest és el text: «Aquest sagrat Concili ensenya que per la consagració episcopal es rep la plenitud del sacrament de l'orde... La consagració episcopal confereix, juntament amb l'ofici de santificar, també els d'ensenyar i governar. Aquests, tanmateix, per la seva pròpia naturalesa, no es poden exercir sinó en comunió jeràrquica amb el cap i els membres del col·legi episcopal.»

L'elecció del Papa és, doncs, prèvia i necessària —d'alguna manera— per «fer» un bisbe, però no «fa» el bisbe. És encara el mateix Jesucrist, amb el do de l'Esperit Sant, per la imposició de les mans i la pregària dels bisbes reunits en l'acció litúrgica, el que «fa» el bisbe. Per això parlem d'acció sacramental. Ja no són les sorts, com en el cas de Maties, que manifesten la voluntat del Senyor, sinó l'acció sacramental la que actualitza allò que Jesús va fer en la vida terrenal i va confirmar en la resurrecció.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ **Nascut a Jarrow cap al 672**
- ❑ **Monjo benedictí, estudiós i difusor de la Bíblia**
- ❑ **Intel·lectual expert en diverses branques del saber humà**
- ❑ **Va morir l'any 735**
- ❑ **Canonitzat i declarat doctor de l'Església per Lleó XIII el 1899**

Beda el Venerable no va sortir gairebé mai de la regió on s'havia criat, Northumberland, zona del nord d'Anglaterra fronterera amb Escòcia, perquè ja de ben petit, amb només set anys, va entrar al monestir de Sant Pere de Wearmouth (avui Sunderland). I malgrat no haver-se mogut durant tota la seva vida d'uns quants quilòmetres a la rodona del monestir, va esdevenir uns dels homes més savis i amb una ment més lúcida de l'alta edat mitjana. Al monestir va rebre una formació molt valuosa que al llarg de la seva vida va saber ampliar i reelaborar.

Beda el venerable va entrar a l'orde benedictí i va ser ordenat sacerdot amb vint-i-nou anys. Però a diferència d'altres grans personalitats de l'Església no va ocupar mai alts càrrecs, no va ser

Sant Beda el Venerable

mai abat ni bisbe. Potser si n'hagués estat no s'hauria pogut dedicar amb tanta vehemència a la gramàtica, l'estudi de la natura, la història o fins i tot la poesia. Però Beda el Venerable va sobresortir sobretot pel seu estudi de les Sagrades Escriptures, i per l'elaborada exegesi o interpretació que en feia, servint-se sovint d'autors de l'antiguitat pagana i dels coneixements científics de l'època. Els contemporanis en destacaven especialment la seva predicació, profunda i amena al mateix temps. Ell va ser l'autor de l'obra *Historia Ecclesiastica Gentis Anglorum*, que explica la història de l'Església d'Anglaterra, i va elaborar el *Codex Amiatinus*, un dels còdexs més antics i preuats que es coneixen. Se'l considera un precursor del renaixement cultural de l'època carolíngia.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 1)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 2)

MAIG

25. Diumenge

VI de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Salm 97 / 1 Joan 4,7-10 / Joan 15,9-17 (o bé: 1 Joan 4,11-16 / Joan 17,11b-19)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Beda el Venerable, prev. i doctor; Gregori VII, p.; Urbà I, p. i mr.; Santes, Maria-Magdalena de Pazzi, rel.; Magdalena-Sofia Barat, rel. i fund.; Vicenta-Maria López Viçuña, rel. i fund.

26. Dilluns

Sant Felip Neri (MO), Blanc. Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, b.; Quadrat: mr.; Eleuteri, p. i mr.

27. Dimarts

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11. Si es vol: **Sant Agustí de Canterbury (MLI), Blanc.**

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Juli, mr.; Berenguer, monjo.

28. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15. LLEIDA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), **Blanc.**

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Germà, b.; Emili, mr.; Santes, Maria-Anna de Jesús Paredes, vg.

29. Dijous

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20. URGELL (MO) i SOLSONA (MLI): **Sant Just, Blanc.** TORTOSA: **Sant Pere Sans (MLI), Vermell.**

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beat Feliu de Nicòsia, rel.; beat Ramon Escrivà i comp. mrs.

30. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a. Si es vol: **Sant Ferran (MLI), Blanc.**

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Joana d'Arc, vg.; Emília; beata Baptista de Varano, vg.

31. Dissabte

La Visitació de la Mare de Déu (F), Blanc. Lectures: Sofonies 3,14-18 (o bé: Romans 12,9-16b) / Isaïes 12,2-6 / Lluc 1,39-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pasqual, diaca; Santes Peronella, vg.

Lectures bíbliques

VI Diumenge de Pasqua

Lectura primera Ac 10,25-26.34-35.44-45

El do de l'Esperit Sant ha estat vessat fins i tot sobre els qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu.» Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.» Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

Salm responsorial

97

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.

R. El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.
L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment
a la casa d'Israel. **R.**

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.

Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria. **R.**

Lectura segona

1Jn 4,7-10

Déu és amor

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

Al·leluia

Jn 14,23

*Qui m'estima, farà cas de les meves paraules,
diu el Senyor;
el meu Pare l'estimarà, i vindrem a fer estada
en ell.*

Lectura de l'Evangeli

Jn 15,9-17

*Ningú no té un amor més gran que el qui dona la
vida pels seus amics.*

Evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.»

Urgell

diòcesis

Mons. Joan Enric Vives, nou bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra

■ El Sant Pare ha acceptat la renúncia de l'arquebisbe Joan Martí després de més de 32 anys de govern pastoral

Els bisbes signen l'acta oficial de relleu.

LA SEU D'URGELL.— Després que el 12 de maig el Sant Pare acceptés la renúncia de Mons. Joan Martí Alanis al capdavant de la diòcesi d'Urgell, el fins aleshores bisbe coadjutor, Mons. Joan Enric Vives, ha esdevingut de forma immediata nou bisbe titular i copríncep d'Andorra.

L'acte de successió al bisbat d'Urgell, celebrat a la catedral de Santa Maria, va seguir l'ordre següent: lectura de les cartes de l'acceptació de la renúncia del bisbe Joan i del nomenament del bisbe Vives a càrrec del secretari del bisbat; presentació de l'acta oficial per Ramon Sàrries, vicari general; signatura de l'acta a càrrec de tots dos bisbes; parlament del bisbe Joan; lectura de l'Evangeli del Bon Pastor; homilia a càrrec del bisbe Vives; pregària lletànica, i cant del *Regina coeli*.

El bisbe Vives va recalcar i agrair l'ajuda de Mons. Martí i va recordar el seu llarg pontificat: «Ha estat un mestre

fideli i bondados per a mi, especialment en aquests quasi dos anys de convivència i aprenentatge al seu costat. (...) Un cop vaig llegir: "El qui dona ha d'oblidar, però el qui rep ha de recordar." Volem recordar amb agraïment i per sempre el seu llarg pontificat entre nosaltres. Més de 32 anys de donació, d'intel·ligència i d'amor fets caritat pastoral per a tots, finesa en el tracte i humilitat que irradia.»

El nou bisbe d'Urgell també va voler recordar que té consciència de ser successor dels apòstols i que treballarà per conèixer i unir els seus fidels: «Vinc a servir, a donar-me del tot, a testimoniar

amb vosaltres la fe rebuda, a portar esperança a tots els qui tant la necessiten i sobretot la pau i l'amor del Ressuscitat. Sé que trobaré en els sacerdots, els religiosos i els laics d'Urgell la mateixa col·laboració que jo ofereixo, amb el recolzament en la pregària i el treball per portar a terme l'evangelització tan urgent en les nostres contrades, i especialment entre els infants i joves.»

En declaracions als mitjans de comunicació, el bisbe Joan Martí Alanis, que el 25 de juny del 2001 va rebre de la Santa Seu el nomenament d'arquebisbe *ad personam*, va dir que ha pensat de viure en una residència sacerdotal de Barcelona, mentre que durant l'estiu reposarà en una petita parròquia de Tarragona i farà algu-

na visita al seu antic bisbat d'Urgell. Mons. Martí, nascut a la població tarraconina del Milà ara fa 74 anys, va manifestar dels seus 32 anys de pontificat l'interès que ha tingut a compartir la responsabilitat del govern pastoral mitjançant els consells diocesans del presbiteri, pastoral i d'economia.

Un bon grup de preveres, entre ells el Col·legi de Consultors, algunes religioses i uns quants laics es van acostar a acomiadar el bisbe Joan i a saludar el nou bisbe. Preveres i fidels se senten molt units al bisbe Joan, l'estimen i senten veneració i estimació perquè sempre també s'han sentit estimats i delicadament atesos.

Antoni Mirabet

Claret

Roger de Llúria, 5 · 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 · Fax 933 174 830 · A/e: editorial@claret.es

www.claret.es

Josep Codina i Farrés

Company de ruta

Una proposta cristiana per al creixement de la persona

Aquest llibre és com un mosaic de pàgines viscudes. Cada una té un missatge propi, que es va completant amb altres escrits. L'autor ha buscat una certa unitat en la diversitat. Així pot ser un llibre de lectura, però, sobretot, de reflexió i un banc de material per als animadors de grup. Pot fer un bon servei als joves i als no tan joves.

Company de ruta és un llibre inacabat, com ho és la ruta de cada persona.

Eines, 28. 224 p.

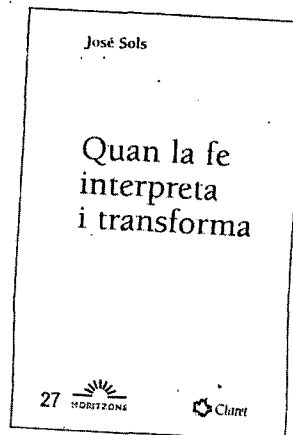
José Sols Lucia

Quan la fe interpreta i transforma

Al llarg de la història de la teologia moderna hi ha hagut autors que han defensat la fe cristiana només com a interpretació (hermenèutica: creure és interpretar) i autors que l'han defensada només com a transformació (praxi: creure és transformar).

L'autor d'aquest assaig afirma i defensa que la fe és una experiència hermenèutico-pràctica, i mostra que tota teologia que es vulgui cristiana haurà d'acceptar aquesta doble dimensió.

Horitzons, 27. 86 p.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

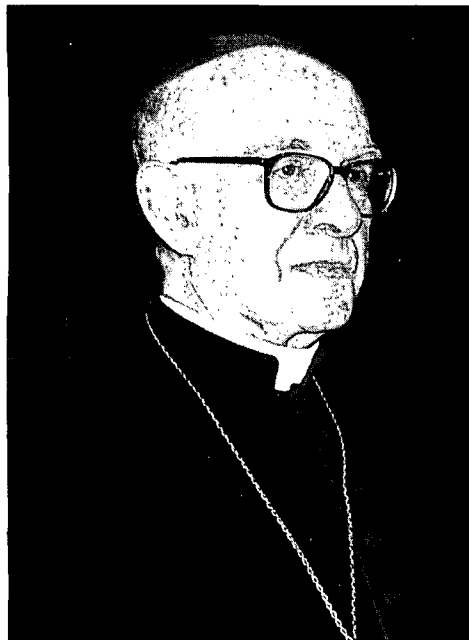
BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Mons. Joan Martí Alanis

- ✓ Nascut el 29 de novembre de l'any 1928 al Milà (Alt Camp)
- ✓ Ordenat sacerdot el 17 de juny del 1951
- ✓ Ordenat bisbe d'Urgell el 31 de gener del 1971

Després de servir durant 20 anys com a sacerdot a la seva arxidiòcesi originària de Tarragona, Joan Martí Alanis va ser nomenat bisbe d'Urgell, càrrec que ha desenvolupat durant més de 32 anys.

La seva activitat pastoral s'ha caracteritzat per la capacitat organitzadora i per l'impuls donat a la corresponsabilitat eclesial. Com a príncep d'Andorra, càrrec inherent a la seu urgellesa, tothora ha vetllat pel manteniment i la promoció de la sobirania del Principat, i per la protecció dels drets humans. Ha afavorit la modernització de les institucions, tasca que va culminar el 1993 amb una nova constitució que proclama Andorra «Estat independent, de dret, democràtic i social». Amb motiu del seu comiat, Jacques Chirac, president de la República de França i copríncep d'Andorra, ha dit d'ell: «Durant el transcurs de 32 anys d'exercici del càrrec de

copríncep, Mons. Martí ha acompanyat l'evolució social, econòmica del Principat i ha tingut un rol molt important en la seva evolució institucional...»

Mons. Joan Martí Alanis va presentar a la Santa Seu la seva renúncia al càrrec, per raons d'edat, fa més d'un any, després d'haver demanat el nomenament d'un bisbe coadjutor amb dret a successió. El 25 de juny del 2001 es va fer efectiu aquest nomenament en la persona de Joan Enric Vives Sicília, fins aleshores bisbe auxiliar de Barcelona. El 29 de juliol del mateix any, Mons. Vives va prendre possessió del càrrec en un acte solemne a la catedral de la Seu d'Urgell.

El Sant Pare Joan Pau II li va atorgar el títol o dignitat d'arquebisbe *ad personam* el 25 de juny del 2001 en reconeixement «del seu zel i diligència en el compliment del seu ministeri episcopal al capdavant de la diòcesi d'Urgell».

«La unitat amb el propi bisbe és la força de l'Església particular»

—Què li agradaria que els diocesans d'Urgell recordessin del seu pontificat de més de 32 anys?

—Són ells els que trien els records i associen el bisbe amb els esdeveniments majors. En tot cas, desitjaria que recordessin el meu magisteri, escrit i oral, no per ésser meu, sinó de l'Evangeli i de l'Església.

—Hi ha alguna cosa de la qual no està prou satisfet o que li hauria agradat fer d'una altra manera?

—Són tantes les coses que m'han satisfet del tot! És una llarga etapa. Però ningú no és jutge en causa pròpia.

—Quin missatge li agradaria transmetre als feligresos, als sacerdots i diaques de la diòcesi, a tot el poble d'Urgell en general, i també d'Andorra, en el seu comiat?

—El meu missatge són els meus escrits sobre les virtuts teològiques, la fe, l'esperança i l'amor, que he fet els darrers mesos a la revista *Església d'Urgell*. Els vaig fer pensant que eren els darrers.

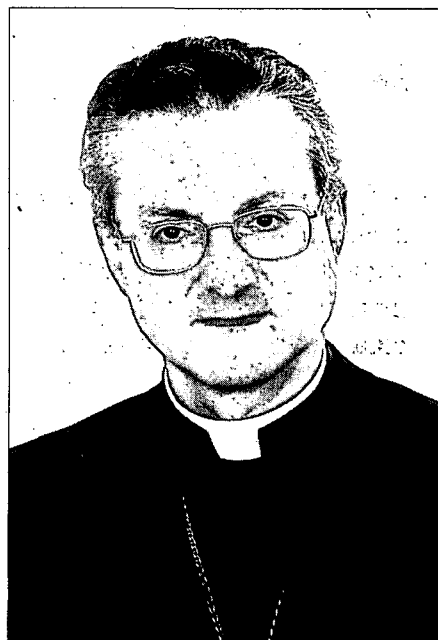
—Quina acollida li agradaria que brindessin al que ja és el seu nou bisbe a partir d'ara?

—De fet, ja l'han acollit bé des que va prendre possessió aviat farà dos anys, i pensó que no és qüestió sentimental. La unitat amb el propi bisbe, ara ja plenament Mons. Joan Enric Vives, en la caritat, és la força i la felicitat de l'Església particular. Desitjo que es mantingui i augmenti, és natural.

—Finalment, què destacaria de la persona de Mons. Joan Enric Vives després d'haver-lo tingut com a col·laborador directe durant gairebé dos anys?

—Té idees molt clares, experiència episcopal, sap connectar amb la gent i és molt actiu i entregat. Pot ser un bon pastor del bisbat d'Urgell i un valor per a la resta de l'Església. (C.M.)

Mons. Joan Enric Vives Sicília

- ✓ Nascut el 24 de juliol del 1949 a Barcelona
- ✓ Ordenat sacerdot el 24 de setembre del 1974
- ✓ Ordenat bisbe auxiliar de Barcelona el 5 de setembre del 1993
- ✓ Bisbe coadjutor de la diòcesi d'Urgell des del 29 de juliol del 2001
- ✓ Bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra des del 12 de maig del 2003

Mons. Vives, un dels bisbes més joves d'arreu de l'Estat espanyol, fa gairebé dos anys que és a la diòcesi d'Urgell després de ser nomenat bisbe coadjutor amb dret a successió. Durant aquest temps ha pogut visitar gairebé totes les parròquies del bisbat alhora que ha mantingut trobades amb les principals institucions andorranes, com el cap de Govern, el Consell General i el Consell Superior de Justícia. Accedeix, per tant, al nou ministeri amb ple coneixement de la realitat del bisbat i també de les necessitats del copríncep.

Llicenciat en Teologia i en Filosofia i Ciències de l'Educació, Joan Enric Vives ha estat durant la seva primera etapa pastoral a l'arquebisbat de Barcelona formador i després rector del Seminari Conciliar de Barcelona, secretari del Consell Presbiteral i del Consell Episcopal, vicedegà de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i membre del Patronat de la Fundació privada per a la Universitat Ramon Llull, entre d'altres càrrecs.

Des del 1997 és bisbe secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense.

«És un bisbat unit que estima el bisbe i valora el seu ministeri»

—Què destacaria d'aquests gairebé dos anys de convivència i d'aprenentatge al costat de l'arquebisbe Joan Martí?

—Mons. Joan Martí és una gran persona, no només des del punt de vista humà sinó també com a bisbe i com a home d'Estat. Durant aquest temps m'ha pogut transmetre molts dels ensenyaments que li convenen a un bisbe jove i a un futur pastor d'Urgell i copríncep d'Andorra.

—Quins són aquests ensenyaments?

—L'estimació als sacerdots i diaques diocesans, el coneixement dels pobles i les comarques del bisbat, amb la seva idiosincràsia, així com l'amor al principat d'Andorra, amb les seves virtuts i els seus límits. Mons. Alanis també m'ha ajudat a descobrir que la tasca de ser al capdavant d'un bisbat i d'un principat comporta moments de tensions i disgustos que cal viure en silenci i discreció, i compartir amb Jesucrist perquè ell ens doni la força i la saviesa necessàries per respondre-hi encertadament.

—Després d'aquest temps de treball com a coadjutor d'Urgell i de copsar la realitat de la diòcesi, quins reptes de futur i quines dificultats considera que caldrà superar ara com a bisbe titular?

—Poder anunciar l'Evangeli en aquesta societat actual i en concret a les nostres contrades pirinenques i de la resta del bisbat, que s'han despoblat molt. Poder arribar a la sensibilitat dels infants i dels joves d'avui perquè estiguin oberts als compromisos que Déu espera d'ells. Obtenir la unitat de la diòcesi i el compromís dels cristians enmig del món. Vinc a «preparar els camins del Senyor», com diu el meu lema episcopal, i d'aquí també la meva

preocupació per la Pastoral Vocacional, pel Seminari diocesà i pels sacerdots joves, però també pels qui estan malalts o passen moments econòmics difícils, pels ancians, pels pobres, pels immigrants, pels desvalguts...

—Com definiria en poques paraules el bisbat d'Urgell?

—És un bisbat unit que estima el bisbe i valora el seu ministeri, que treballa molt perquè amb menys persones puguem arribar a les necessitats pastorals que cal cobrir.

—L'acte de successió va tenir lloc el 12 de maig. Hi ha previst, però, cap altre acte?

—El proper 1 de juny, a les sis de la tarda, la catedral de Santa Maria d'Urgell acollirà un acte d'acció de gràcies i de comiat pel ministeri episcopal exercit durant més de 32 anys per l'arquebisbe Joan Martí Alanis, així com de pregària a Déu per l'encert en la meua tasca. Serà una celebració eminentment diocesana.

—Finalment, després d'haver mantingut trobades amb les principals institucions andorranes i, per tant, de saber les necessitats del copríncep, quin paper de cara al futur li tocarà exercir com a copríncep episcopal d'Andorra?

—El copríncep episcopal té molt definida la seva tasca en la constitució refrendada pel poble andorrà fa deu anys. Per tant, és una tasca sobretot institucional de representació del país, de vetlla per les institucions, d'estar atent a la modernització d'un país, i aquesta és la gran tasca. Per part meua, vull servir el principat d'Andorra tan bé com sàpiga, i sobretot ser un copríncep molt present en la societat andorrana, que connecti amb les autoritats però també amb la societat civil. (C.M.)

Barcelona

Gaudí, un pas més cap als altars

■ Conclou la fase diocesana del procés de beatificació de l'arquitecte

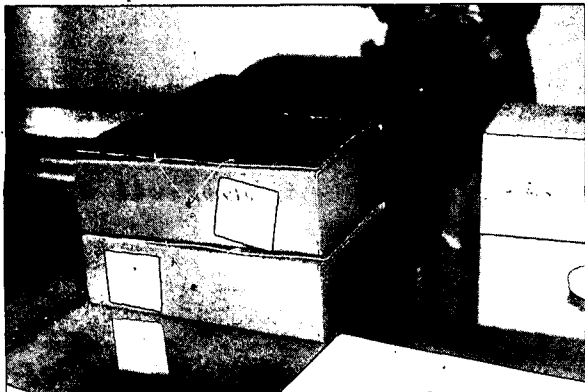
BARCELONA.— «Ara esperem la decisió definitiva de l'Església i ja des d'ara a ella ens sotmetem amb esperit filial.» El cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va pronunciar aquestes paraules durant l'acte de clausura de la fase diocesana del procés de

beatificació d'Antoni Gaudí. Més de 1.000 pàgines que donen fe de la persona de l'insigne arquitecte és el resultat d'un procés iniciat solemnement fa tres anys. El Dr. Joan Galtés i Pujol, vicari episcopal per a la ciutat de Barcelona, ha estat designat pel cardenal Carles

com l'encarregat de lliurar les còpies del procés a la Congregació de les Causes dels Sants a Roma. Les capses lacrades que contenen la documentació diocesana seran lliurades el 28 de maig, a les nou del matí, tal com ha explicat el mateix Mn. Joan Galtés.

El Dr. Joan Galtés fa el jurament com a portador a Roma de la documentació.

Les capses que contenen les actes originals del procés seran arxivades a la cúria diocesana, mentre que les que contenen les dues còpies seran portades a Roma.

El saló noble del Palau Episcopal de Barcelona era ple de gom a gom el dimarts 13 de maig durant la cloenda de la fase diocesana del procés de beatificació d'Antoni Gaudí i Cornet, que va morir amb fama de santedat a l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona el 10 de juny del 1926. En la presidència, acompanyaven el cardenal Carles els membres del tribunal diocesà que ha portat tot el procés: el P. Josep M. Blanquet, jutge delegat; el Dr. Jaume Riera, promotor de justícia, i els pares Jesús Díaz i Manuel Sánchez, notari actuari i notari substitut, respectivament.

En l'acte destacava també la presència dels membres de l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí, que van tenir la iniciativa de demanar al cardenal Carles l'inici del procés i que és presidida per l'arquitecte Josep M. Almuzara. L'associació ha contribuït i contribueix a la internacionalitat d'Antoni Gaudí amb la distribució de milers d'estampes per a la devoció privada en català, castellà, anglès, japonès, alemany, francès, italià, portuguès, polonès i coreà.

«Ara és un moment molt important per descobrir Gaudí, una persona que encara no ha estat del tot descoberta», va manifestar un emocionat Etsuro Sotoo, l'escultor japonès que en arribar a Barcelona i contemplar per primera vegada la majestuositat del temple de la Sagrada Família es va rendir davant l'arquitectura i l'espiritualitat de l'home que el va concebre. Des d'aleshores Sotoo dedica la seva activitat professional a la Sagrada Família alhora que es va convertir al catolicisme. Ara, en veure l'admiració que Gaudí desvetlla arreu del món i com avança el seu procés de beatificació, l'escultor japonès veu corroborada així aquella primera intuïció.

D'altra banda, el vicepostulador de la causa de beatificació, Mn. Lluís Bonet i Armengol, rector de la Sagrada Família, va voler destacar el treball

infatigable fet pel tribunal diocesà durant tot aquest temps, no sols per escoltar en diverses sessions cada testimoni, sinó també per demanar diferent documentació sobre la persona de l'arquitecte Gaudí. «Hi ha l'aportació valuosa dels pèrits en història i el treball del vicepostulador presentant escrits de testimonis sobre la fama de santedat des del 1900 fins a l'actualitat», va explicar Mn. Bonet. «Afegim encara l'estudi del context històric políticsocial en què va viure Gaudí.»

«Nosaltres pretenem esbrinar —amb tota honestat i rigor històric—, va manifestar el cardenal Carles durant la seva intervenció, «un aspecte de Gaudí, però no un aspecte secundari o accidental, sinó essencial en la seva vida i en la seva obra: la seva fe i el seu compliment de les virtuts teològals i cardinals fins al grau de l'heroisme. Dit senzillament, pretenem esbrinar si realment Gaudí fou un sant; és a dir, si aquell sentiment popular que es manifestà en ocasió de la seva mort tenia un fonament objectiu».

El cardenal Carles va finalitzar l'acte tot transmetent la confiança que «un dia puguem viure la joia del reconeixement oficial per part de l'Església de la santedat d'aquell que posà a les torres de la Sagrada Família les paraules *Sanctus, sanctus, sanctus* i que dedicà el seu art genial al servei de Déu i del misteri cristià».

Carme Munté

El cardenal Carles saluda mossèn Lluís Bonet moments abans de començar l'acte.

Cardenal Carles: «La beatificació del Dr. Tarrés és qüestió de mesos»

—Imaginem que deu estar molt satisfet per la cloenda de l'etapa diocesana en el procés que ha de dur Gaudí als altars.

—Estic molt satisfet. Com que es tracta d'una persona humanament tan important, alhora que ha fet tantes obres meravelloses i és tan conegut, el procés no ha estat breu. Era un personatge tan complex, tan ric en facetes, que desborda qualsevol definició.

—El procés que ara comença a Roma, confia que sigui ràpid?

—Sí, i farem tot el possible perquè així sigui. En qualsevol cas, però, cal tenir en compte que a Roma s'acumulen centenars de processos d'arreu del món, cosa que fa que s'hagi d'establir un ordre d'entrada molt rigorós.

—Li hauria agradat beatificar Gaudí abans de deixar la diòcesi?

—Sí, m'hauria agradat molt, però també m'hauria agradat deixar la diòcesi havent beatificat el Dr. Pere Tarrés, aquell gran metge que va ser Premi Nacional de Medicina i després capellà. Jo diria que només és qüestió de mesos que arribi la beatificació del Dr. Pere Tarrés, perquè el seu procés està molt avançat.

—Veu probable, doncs, que pugui viure la beatificació del Dr. Tarrés com a arquebisbe de Barcelona?

—Depèn, perquè el període de dos anys que el Sant Pare em va demanar que continués al capdavant de la diòcesi acaba al setembre. La veritat és que em faria molta il·lusió viure la beatificació d'aquest metge i sacerdot.

Cronologia del procés

10 de juny del 1992. Es constitueix l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí, que serà la «part actora» del procés jurídic de la causa de beatificació.

10 de setembre del 1992. L'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí sol·licita a l'arquebisbat de Barcelona autorització per difondre la devoció privada a Gaudí i per introduir la causa.

19 de març del 1998. L'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí restaura la làpida sepulcral de la tomba de «l'arquitecte de Déu» i inaugura al seu costat una guardiola, obra de l'escultor japonès Etsuro Sotoo. Representa tres cors —Jesús, Maria i Josep— seguint la planta de les «Escoles Provisionals» fetes per Gaudí.

18 d'abril del 1998. El cardenal arquebisbe de Barcelona aprova el nomenament per part de l'Associació del sacerdot mossèn Lluís Bonet i Armengol com a vicepostulador de la causa.

5 de maig del 1998. Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense donen el preceptiu vistiplau per a la introducció de la causa a l'arquebisbat de Barcelona.

23 d'octubre del 1998. En atenció a l'edat molt avançada de les persones encara vivents que van conèixer Gaudí, el cardenal arquebisbe de Barcelona nomena un tribunal *ad casum* per escoltar-ne el testimoni.

22 de febrer del 2000. A través del *nihil obstat* («res no s'hi oposa») de la Congregació de les Causes dels Sants, la Santa Seu autoritza l'arquebisbat de Barcelona a introduir la causa de beatificació de Gaudí.

12 d'abril del 2000. El cardenal arquebisbe de Barcelona constitueix el tribunal diocesà per a la causa.

De l'abril del 2000 al maig del 2003. El tribunal diocesà examina les proves i escolta els testimonis sobre la possible santedat de Gaudí. Són persones que conegueren Gaudí o que van sentir testimonis directes parlar-ne, així com experts i estudiosos de la seva vida i obra.

13 de maig del 2003. El cardenal arquebisbe de Barcelona clausura el procés fet a Barcelona.

La comunitat de clarisses inicia un any ple de celebracions

El monestir de Santa Maria de Jerusalem, 550 anys il·luminant Barcelona

El monestir de Santa Maria de Jerusalem és com una llumeta a dalt de la muntanya. I encara que no sempre ha estat així, perquè la seva situació actual a la muntanya de Collserola és tan sols del 1970, la seva llum ha estat des de fa ja molts anys un referent per a la ciutat de

Barcelona. El 1453, el papa Nicolau V aprovava l'erecció d'un monestir en el qual el carisma franciscà havia de fer-se vida. Es fundava així una comunitat religiosa femenina que encara avui, 550 anys després, viu joiosa la crida a una vida de soledat, pobresa i amor fratern.

Panoràmica del monestir de Santa Maria de Jerusalem.

La comunitat de clarisses, al costat de l'abat de Montserrat, a l'actual claustre.

La comunitat de monges clarisses que viu al monestir de Santa Maria de Jerusalem no cap a la pell de goig per les festes que enguany ja ha començat a celebrar. La felicitat es dibuixa en els rostres somrients i parsimoniosos d'unes religioses que s'han convertit amb el pas dels anys en custòdies d'una tradició religiosa profundament arrelada a les terres catalanes. En uns temps en els quals tot tendeix a ser molt passatger, la seva fundació

acaba de complir 550 anys de presència a Barcelona. I per si fos poc, a aquesta celebració ja de per si digna de ser celebrada amb magnificència, se li uneix aquest any un altre aniversari: els 750 anys de la mort de la seva fundadora santa Clara d'Assís.

Per tot això, al monestir de Jerusalem es viu enguany un temps de gràcia, un temps privilegiat per aprofundir molt més profundament en el carisma que durant tants anys ha amarat els murs dels diferents

monestirs «físics» —i no espirituals— pels quals ha passat la comunitat.

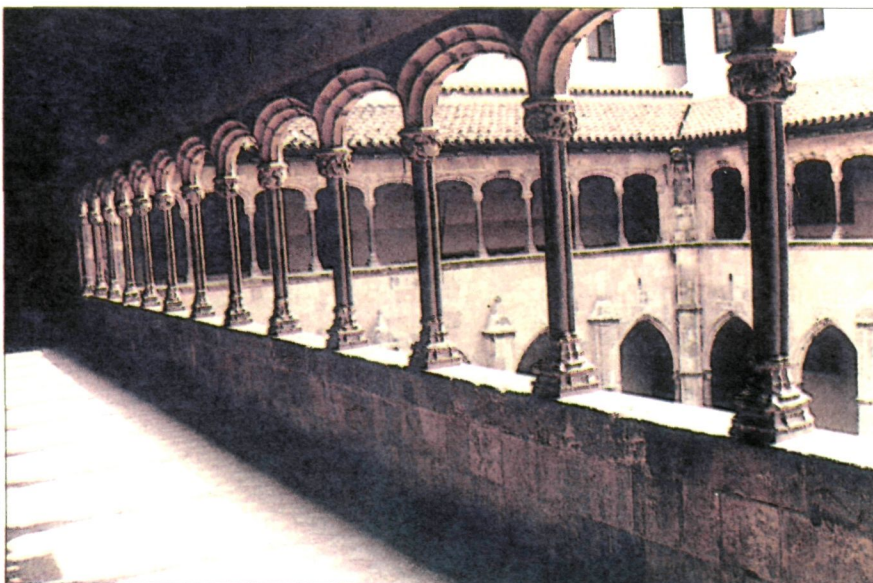
La seva història més llunyana, ancestral ja, es remunta al 24 d'abril del 1453, data en la qual el papa Nicolau V promulga la butlla i aprova l'erecció del monestir de Santa Maria de Jerusalem. Al mateix temps n'encomana l'execució al P. Antoni Pere Ferrer, abat del monestir de Santa Maria de Montserrat. Començava així una fundació religiosa —en un primer moment

de l'orde terciari franciscà— que s'ha resistit estoicament a l'erosió del temps i que ara, 550 anys després, continua viva i amb ganes de fer més fondes encara les arrels que fa tants anys la van veure néixer.

EVOCANT LA SAGRADA FAMÍLIA

La fundadora del monestir va ser Rafaela Pagés, terciària franciscana i natural de Barcelona, que després d'haver peregrinat a Terra Santa, va sentir la crida a erigir un monestir a la Ciutat Comtal amb el nom de Santa Maria de Jerusalem. Aquest recordava la Verge i Sant Josep quan van trobar Jesús al temple, per la qual cosa l'església del monestir va ser dedicada des dels seus inicis a la Sagrada Família.

A la tornada de Terra Santa, Rafaela Pagés va passar per Roma per sol·licitar l'aprovació de l'erecció del monestir, cosa que va obtenir de Nicolau V sense gaires dificultats. De tornada ja a Barcelona, va començar a viure al costat d'Antonina Pisa la vida religiosa sota el carisma franciscà del tercer orde, i es van convertir totes dues en les llavors espirituals del futur monestir. Aviat van rebre l'ajuda del bisbe, que els va facilitar un lloc i les va animar en l'aventura acabada de començar. En pocs anys se'ls van unir un bon nombre de jo-

Claustres dels monestirs anteriors.

El 26 d'abril passat es va viure una celebració molt festiva.

ves atretes pel carisma, i va començar així la vida comunitària. El 1962, construït el monestir sota l'advocació de Santa Maria de Jerusalem, va ser ocupat per la comunitat recordant la inspiració rebuda a Terra Santa.

Durant més de 40 anys la comunitat va viure sota el carisma i la regla del tercer orde franciscà. L'increment notable de religioses va fer que el 1494 la comunitat passés al segon orde, és a dir, al de les clarisses. El canvi va comportar unes quantes variacions, sobretot en la radicalitat amb què santa Clara convidava a viure a les seves filles la pobresa. Tot i ser de vocació franciscana, la santa d'Assís es va sentir cridada a una vida contemplativa, i va dirigir la seva mirada i el seu cor permanentment a Jesús. En ell va posar Clara tota la seva esperança, tota la seva vida: «Observa, considera, contempla, amb l'anhel d'imitar el teu espòs, el més bell dels fills dels homes fet per a la teva salvació el més

vil dels homes; si amb Ell pateixes, regnaràs amb ell», li deia a la seva deixeble santa Agnès de Praga.

Amb el pas dels anys, i dels segles, el monestir va patir també una altra mena de canvis, com el seu trasllat físic diferents vegades. D'estar a l'interior de la ciutat en els seus inicis va passar finalment a «refugiarse» a la perifèria, gairebé en ple Collserola, on es troba des del 1970.

OBERTURA DE L'ANIVERSARI

L'obertura del 550 aniversari de l'erecció del monestir va tenir lloc el 26 d'abril passat en el transcurs d'una eucaristia solemne presidida per l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, amb qui les monges clarisses mantenen des de fa anys una gran amistat. Aquesta relació amb l'abadia benedictina es remunta a molts anys i, fins i tot, a segles enrere. A l'abat de Montserrat, es van unir més de 20 sacerdots, tots ells

MARIA DEL SAGRAT COR, SUPERIORA DEL MONESTIR DE SANTA MARIA DE JERUSALEM

«El nostre carisma ha de ser avui testimoni de transcendència»

—550 anys després, què estan cridades a viure avui les clarisses de Santa Maria de Jerusalem?

—Nosaltres, filles de santa Clara, hem de reproduir els trets de la nostra mare: el silenci, la humilitat, la immolació quotidiana en la feina anònima, i intentar saturar tot el món amb l'esperit de pregària, perquè en tot i per tot Déu sigui lloat, sabent-nos sostenidores dels membres vacil·lants de l'Església.

—Per què continua tenint sentit la vida contemplativa?

—El papa Joan Pau II ens crida a continuar creant la nostra vida consagrada en aquesta Església en la qual tant urgeix la necessitat de l'apostolat actiu i en aquest món cada vegada més impregnat de secularisme. Ens convida a ser el seu cor, el motor ocult que propulsi la vida renovada a tots els seus

membres i fer que l'Església peregrinant visqui així la seva essencial i transcendent dimensió escatològica i que no perdi la seva identitat sent l'amor al cor de l'Església.

—El món, però, tot això no ho entén.

—Encara que no s'entengui, avui, com ahir, la nostra vida i carisma contemplatiu és testimoni de transcendència. La vivim com a servei a l'Església i a tots els nostres germans els homes. Així ho sentim i ho intentem portar a la pràctica en la nostra vida de comunitat fraterna, seguint les directrius de l'Església, i

assimilant les diferències segons els temps en el que és accidental, ja que en l'essència el nostre carisme és i serà sempre el mateix.

amics de la comunitat entre els quals no podien faltar el P. Juan Benito, capellà de les monges; el P. Josep-Anton Arenas, delegat de Vida Consagrada; Mons. Francesc Muñoz, vicari judicial; Mn. Octavi Sánchez, director de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, i els provincials dels jesuïtes i els claretians, P. Pere Borràs i P. Ramón Oloní, respectivament. També van assistir molts amics i familiars de la comunitat. El Pare abat va començar la seva homilia recordant la seva estreta vinculació amb la comunitat, no tan sols pel coneixement i relació personal, sinó també per l'assignació de la butlla per part del papa Nicolau V a l'abat Antoni Pere Ferrer i li va confiar l'erecció del monestir. En un temps tan privilegiat com el que viu aquest monestir, Josep M. Soler va insistir en la necessitat que sigui «casa i escola de comunió fraterna, és a dir, un lloc on es viu l'amor fraterne centrat en Crist ressuscitat i el lloc des d'on s'irradia aquest amor cap a fora». «Donem gràcies —afegia l'abat— pels vostres 550 anys de vida comunitària segons el carisma de sant Francesc i santa Clara, perquè continueu vivint en fidelitat a l'esperit de la butlla fundacional i adaptat als nous temps segons les directrius de l'Església, plasmades d'una manera sintè-

L'alegria es dibuixa als rostres de les religioses.

Sota la protecció de la Mare de Déu de l'Estrella

La història del monestir de Santa Maria de Jerusalem va unit gairebé des dels seus inicis a la devoció a la Mare de Déu de l'Estrella, la imatge de la qual va arribar a la comunitat el 1494, coincidint amb la fundació com a monges clarisses. Des d'aleshores, «no ha mancat mai a aquesta comunitat la protecció de la Mare de Déu, sent ella l'autèntica estrella que des del cor presideix i dirigeix la comunitat», asseguren les religioses. Una de les grans gràcies rebudes de la Mare de Déu va ser el 1651, quan d'una manera gairebé miraculosa va lliurar la comunitat de la pesta del còlera que va assolir tota la ciutat.

Durant uns quants anys, com a conseqüència dels estralls de la guerra civil, la imatge va haver d'«exiliar-se» a Caracas, on se li va rendir culte fins al 1947. Amb la tornada, la devoció de la Mare de Déu de l'Estrella ha estat represa amb més força encara al monestir de Santa Maria de Jerusalem, on cada 11 de novembre se celebra amb magnificència la festa de la seva patrona.

tica en la carta apostòlica del papa Joan Pau II sobre el tercer mil·lenni.»

Les monges clarisses van acollir les paraules de l'abat amb molta atenció i hi van respondre amb alegres cants polifònics alternats amb gregorià. Els al·luïes, i al final, el *Regina coeli*, van ressonar a l'església de la Sagrada Família, amb més força que mai.

L'aniversari, però, només acaba de començar. Queden encara 365 dies per gaudir i alegrar-se per les meravelles que durant 550 anys Déu ha fet en aquesta comunitat de monges filles de sant Francesc i santa Clara. Durant tot aquest any hi haurà diferents celebracions al monestir, públiques i privades, incloent les que commemoren els 750 anys de la mort de santa Clara.

Samuel Gutiérrez

Barcelona

Concert de música per la pau al món

BARCELONA.— Tot i que la guerra a l'Iraq fa dies que es va donar per acabada, si més no als mitjans de comunicació, la remor per la pau que s'ha fet sentir arreu del món encara és ben viva. Un grup d'entitats d'Església, desitjoses de treballar unides per donar una resposta cristiana en aquest clam universal a favor de la pau, organitzen un concert de música d'inspiració cristiana amb el lema «Construïm la Pau». Serà el 30 de maig, a les vuit del vespre, a la Sala d'Actes de l'Escola Maristes la Immaculada (c/ València, 370).

«L'acte que proposem no es queda tan sols en el suport de la pau a l'Iraq sinó de la pau al món en general, i com un símbol clar i unitari de l'Església cristiana de Catalunya.» Així expliquen el *leitmotiv* del concert les entitats organitzadores: Càritas, Delegació de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, Intermón-Oxfam, Justícia i Pau, Mans Unides, Maristes de Catalunya, SED (Solidaritat, Educació, Desenvolupament), Proide (Promoció i Desenvolupament) i Unió de Religiosos de Catalunya.

L'entrada al concert és gratuïta, encara que s'habilitaran unes bústies perquè les persones que ho desitgin puguin fer una contribució econòmica que anirà destinada als projectes de suport a les

Cartell informatiu del concert.

víctimes de la guerra d'Iraq que desenvolupen Càritas, Intermón i Mans Unides. Les actuacions aniran a càrrec de Kairoi, Gospel Sant Josep, 70xSet, Xirat, Eritrea, Ahab, Xavier Morlans, Sentits i Circ Crec, entre d'altres, mentre que l'acte s'acabarà amb una pregària que unirà tots els presents amb les persones que pateixen les conseqüències de les guerres que encara assolen milers de persones. (C.C.)

Romiatge gitano a Montserrat

MONTSERRAT.— En arribar el dia 4 de maig, com cada any, el Secretariat de Pastoral Gitana de l'arxidiòcesi de Barcelona desplaça un bon grup de gitanos en romiatge. Així se celebra des de fa sis anys la festa del beat Ceferí Giménez Malla, *el Pelé*, des que el papa Joan Pau II el va proposar com a model a imitar no únicament pels de la seva ètnia, els gitanos, sinó pel món sencer. «Si fins ara sempre ens havíem traslladat a Barbastro, on el beat va ser martiritzat i on reposen les seves despulles, en aquesta ocasió vam creure oportú desplaçar-nos a Montserrat. Són molts els gitanos que, tot i viure a Catalunya, mai no han pujat a visitar la Moreneta», explica Mn. Ignasi Marqués, director del Secretariat de Pastoral Gitana de Barcelona. (C.C.)

Llibre sobre la vida del màrtir Joan Roig i Diggle

BARCELONA.— La Delegada diocesana de Pastoral de Joventut i presidenta de l'Associació d'Amics de Joan Roig i Diggle, Rosa Deulofeu, va presentar el 29 d'abril a la parròquia de la Puríssima Concepció el llibre *Una vida jove que parla als joves*. El llibre, escrit pel difunt Lluís Badia i Torres, explica la biografia de Joan Roig i Diggle, màrtir de la persecució religiosa de l'any 1936.

Després de la missa, celebrada per Mn. Ramon Corts, rector de la parròquia de la Concepció, va prendre la paraula Manuel Rucabado Verdager, antic amic del jove màrtir i president adjunt d'Amics de Joan Roig. Rucabado va agrair la presència a tots els

assistents i va informar de l'estat del procés de beatificació de John —com es coneixia en Joan Roig— en el seu cercle més íntim— a Roma. Pel que sembla, l'esmentat procés avança a molt bon ritme. Tot seguit, va parlar Rosa Deulofeu, que va destacar que l'entrega total de Joan Roig cap a Jesucrist al llarg de la seva vida va fer que, tot i no haver decidit ser màrtir, sí que estigués preparat per viure aquest esdeveniment i arribar a perdonar els seus botxins. Per a Deulofeu és un bon moment per assistir a aquest acte portant al cor el desig que Joan Roig també pugui arribar a ser un dia un sant de la nostra Església. (Montserrat Unterlöhner)

La ràdio amable

Freqüències

- 90.1 Tortosa*
- 93.7 Catalunya central
- 96.8 Garraf*
- 100.6 Tarragona*
- 103.4 Girona
- 106.6 Barcelona

- 104.4 La Cerdanya*
- 105.0 La Seu d'Urgell
- 107.5 Andorra

* en període de proves

www.radioestel.com

Lleida

Els lleidatans celebren Sant Anastasi amb ofici solemne i processó

■ El bisbe Ciuraneta va presidir els actes en honor del patró

LLEIDA.— El diumenge 11 de maig, tot coincidint amb el IV diumenge de Pasqua, la ciutat de Lleida va celebrar la diada del seu patró, sant Anastasi, amb un matí dedicat a honorar-lo amb el tradicional ofici solemne a la catedral i la posterior processó, que té com a cloenda una multitudinària ofrena de flors.

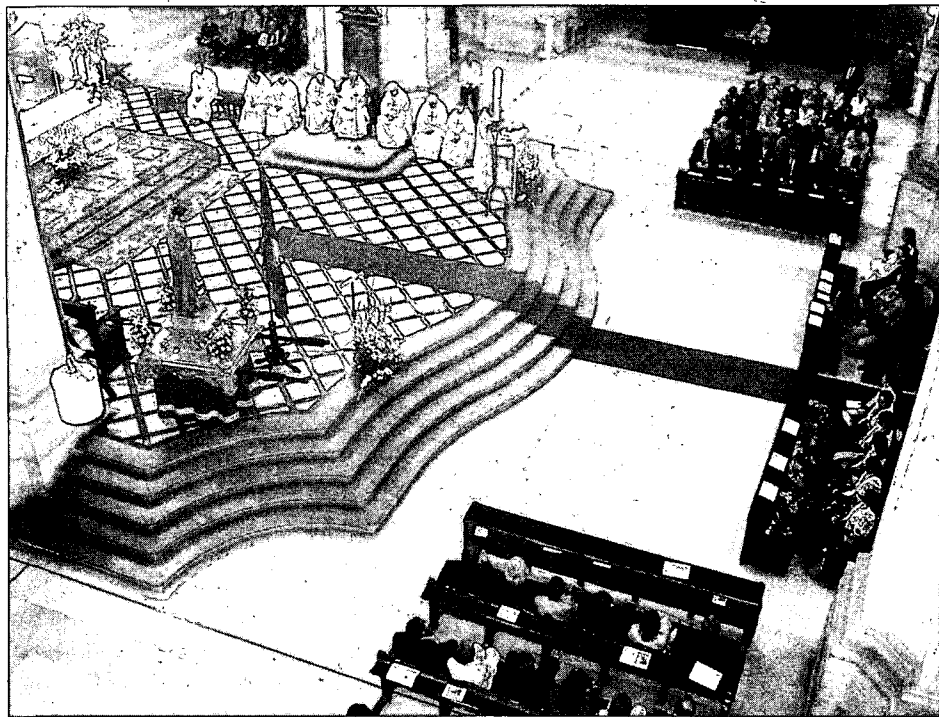
Els actes van iniciar-se de bon matí, en la jornada gran de la Festa Major, amb la sortida de la Corporació Municipal i les Pubilles de les festes, des del Palau de la Paeria, tot portant la bandera de la ciutat, per dirigir-se fins a la catedral.

A les onze del matí, va iniciar-se la solemne Eucaristia presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada pel president i membres del Capítol Catedral i diversos preveres lleidatans. Com de costum, l'assistència de lleidatans a l'ofici de Festa Major va ser molt nombrosa.

Homilia de Mn. Xavier Jauset

L'homilia, com és tradició, va ser feta per un sacerdot fill de Lleida. Enguany aquest honor va ser per a Mn. Xavier Jauset, rector de la parròquia del Pilar, que enguany celebra el seu 25è aniversari fundacional. En la seva homilia, va fer referència a la tradició envers la figura del soldat romà sant Anastasi, que és considerat fill de Lleida, martiritzat per la seva adhesió a la fe cristiana en la persecució de l'emperador Diocleciana. Segons la mateixa tradició, el sant va ser decapitat a la platja de Badalona, juntament amb 73 companys més, un 13 de maig de l'any 303. S'esqueia enguany, doncs, el 1.700 aniversari del seu martiri.

Mn. Jauset va convidar els lleidatans a seguir l'exemple del patró de Lleida i ser com ell testimonis del Crist i màrtirs:

Imatge general de la catedral de Lleida en la solemnitat de Sant Anastasi.

«Segurament no ens caldrà donar la vida, però si fer d'aquesta vida un testimoni ferm de la resurrecció de Crist.»

La solemne concelebració, que va ser cantada per la capella de música de la catedral amb el suport de cantaires de diverses corals lleidatanes, va acabar amb el cant dels populars *Goigs a sant Anastasi*, amb lletra i música d'autor anònim i que van ser cantats per primera vegada l'11 de maig de l'any 1861. Recuperats l'any passat, la tornada diu: «Puix tot el poble pregona / que és gran vostre valiment, / la ciutat de Lleida us dona / son amor més reverent.»

Mentre els goigs ressonaven per les naus catedralícies, va sortir la processó amb la imatge del sant, acompanyada pel bisbe de Lleida i dos membres del Capítol Catedral, la corporació municipal, les primeres autoritats, les pubilles de la Festa Major i centenars d'infants abillats amb el vestit típic català, en representa-

ció de diverses entitats culturals, socials, entitats veïnals i cases regionals; per dirigir-se a la plaça de Sant Joan, on va tenir lloc l'ofrena floral al patró.

Salutació del bisbe Ciuraneta

El bisbe Ciuraneta va encetar l'acte amb unes paraules dirigides als lleidatans que omplien la plaça, tot desitjant que com a ciutadans compleixin amb els seus deures i drets, per fer créixer Lleida en valors humans i cristians, tot seguint les petjades i exemple del patró sant Anastasi. Tot seguit, els infants de la ciutat van omplir de flors els peus i l'entorn de la imatge, en una matí esplèndid i primaveral, el matí de la diada de Sant Anastasi; singular celebració per als lleidatans i també per als badalonins, ja que aquest màrtir és patró de les dues ciutats.

Jordi Curcó

La Paeria dóna el nom de Mn. Jaume Rubió a una plaça

LLEIDA.— La Comissió Especial per a la denominació de carrers de la Paeria de Lleida, en la seva darrera sessió celebrada a finals d'abril, va acordar donar el nom de Mn. Jaume Rubió a una nova plaça de la zona d'expansió del barri de Cappedont.

Amb aquesta decisió de la Paeria es materialitzarà un record més de la ciutat de Lleida i en aquest cas record permanent, envers la persona del que fou delegat de Càritas de Lleida i rector de la parròquia de Sant Andreu de Lleida, que va morir sobtadament el 4 de març del 2002. Cal esmentar que en el mes de maig de l'any 2002, Mn. Jaume Rubió va rebre la medalla d'argent de la ciutat de Lleida a títol pòstum, en reconeixement a la seva trajectòria humana i sacerdotal, de servei a la societat en els més pobres i marginats. La mateixa comissió va acordar també donar el nom d'avinguda Miquel Batllori al vial que uneix els barris de la Bordeta i de Cappedont, en reconeixement a la figura d'aquest teòleg, historiador, gran humanista i jesuïta, desaparegut el 9 de febrer als 93 anys. (J.C.)

L'Hospitalitat de Lourdes publica el primer número del seu «Full Informatiu»

LLEIDA.— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Lleida ha publicat el primer número del seu *Full Informatiu*. Aquest mitjà pretén ser l'eina de comunicació, divulgació i formació d'aquest col·lectiu diocesà, esperonat per l'esperit de Lourdes.

El primer número del *Full Informatiu* es fa ressò de les darreres activitats de l'Hospitalitat, com va ser la sortida de Nadal a la Granja d'Escarp, per «anar a posar el pessebre», tot acompanyant la crònica de dues fotografies; així com el Rosari de Torxes i l'Eucaristia en honor a la Verge de Lourdes; amb motiu de la seva festa el diumenge 15 de febrer. S'anuncien alhora properes activitats com un romiatge a Torreciudad, com a celebració de l'Any del Rosari, que se celebrarà el dia 31 de maig. El *Full* es completa amb un Racó de Pregària i Espai de Reflexió. (J.C.)

Mn. Daniel Gómez: «Vam quedar captivats per Joan Pau II»

LLEIDA.— El delegat de Peregrinacions de la diòcesi de Lleida i rector del Pont de Suert, Mn. Daniel Gómez, ha manifestat la seva satisfacció pel viatge organitzat a Madrid amb motiu de la visita del papa Joan Pau II els dies 3 i 4 de maig: «Els lleidatans que érem a Madrid vam quedar captivats per Joan Pau II i per tot l'ambient que es va viure.» Lleida també va anar a rebre i escoltar el Papa. De la capital del Segrià van sortir diversos autocars, organitzats per col·legis com el Mater Salvatoris i Arabell, així com un altre de la Delegació de Pastoral Juvenil i el viatge programat per la Delegació de Peregrinatges.

Mn. Daniel explica com els pelegrins lleidatans van aplegar-se el matí del divendres dia 3 a la catedral de l'Almudena de Madrid per celebrar-hi una eucaristia de preparació a les jornades que anaven a viure: «Van fer-ho en l'altar davant la capella de la patrona de Madrid, la mateixa imatge que el diumenge va ser col·locada als peus

de l'altar per a la missa amb el Papa. Va ser una Eucaristia molt viscuda i al final, per cloure, vam cantar plegats el *Virolai*, que va ressonar d'una forma especial en aquell temple catedralici.»

El mateix grup de lleidatans van anar al vespre al convent de les Carmelites Descalces d'Aldehueta, a prop de Madrid, on va morir i on es veneren les despulles de la Mare Meravelles. Allí, Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, va presidir una vetlla de pregària.

Per al delegat de Peregrinatges, l'experiència viscuda a Madrid ha estat extraordinària: «L'ambient dels joves, en la rebuda al Sant Pare el dissabte a la tarda a Cuatro Vientos, va ser extraordinari, tant, que el Papa semblava rejuvenir amb ells. Vam adonar-nos que veritablement els joves volien fer palesa la necessitat que tenen de recerca i autenticitat dins de l'Església. Aquí hi ha una demanda per part del poble cristià. Joan Pau II sembla que els respon

aquesta demanda; el van a veure, el reben, l'escolten..., caldrà ara posar a la vida quotidiana tot allò que es va viure aquest cap de setmana.»

Peregrinació a Fàtima

Després del viatge a Madrid, la delegació ha organitzat el ja tradicional pelegrinatge a Fàtima, que tindrà lloc del 7 al 15 del proper mes de juny.

Els pelegrins lleidatans visitaran entre altres ciutats Logroño, Salamanca, Coïmbra i Lisboa, per passar al santuari de Fàtima els dies 12 i 13 de juny, i participar en els actes populars com són el Rosari internacional, la Processó de Torxes i la concelebració eucarística en l'esplanada. De retorn a Lleida es visitarà Tordesillas i Àvila, marcada per la presència de santa Teresa de Jesús. El preu, tot inclòs, es de 640 euros i les inscripcions poden realitzar-se al bisbat de Lleida. (J.C.)

Tortosa

Professió temporal a les Clarisses de Vinaròs

VINARÒS.— El Dilluns de Pasqua, 21 d'abril, es va celebrar a Vinaròs la professió temporal d'una noia colombiana al monestir de religioses clarisses de la Divina Providència. Aquestes religioses van ser fundades ara fa uns 150 anys per M. Teresa Arguyol i Fontseca. La seva dedicació s'ha centrat en la vida contemplativa, tot fent un servei d'educació de la joventut en els seus col·legis.

Sandra Liliana Reyes Ocampo, després d'haver acabat satisfactòriament el seu noviciat, es va consagrar al Senyor amb els vots temporals en mans de

la mare abadessa Josefina Marcos López. I ho va fer en presència del pare assistent religiós de la Federació de la Divina Providència, Fra Josep Gen-

drau, o.f.m., així com de totes les germanes de l'orde.

«Dono gràcies a tothom, de cor, per haver-me acompanyat en aquesta celebració», ha manifestat una emocionada sor Sandra Liliana de la Santíssima Trinitat, «aquest és el dia més feliç de la meua vida. Sé que no em mereixo ser esposa de Jesucrist, però, tot i que indigna, vull viure molt endins del seu cor». (C.C.)

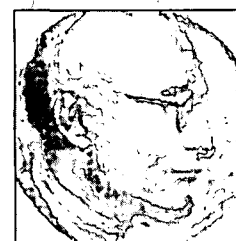
Moment de la professió temporal en mans de la mare abadessa.

Benedicció de l'oratori de la residència Sant Miquel

TORTOSA.— El 10 d'abril, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va beneir l'oratori de la residència Sant Miquel, dissenyat per una religiosa de la Consolació ja fa cinc anys. A la benedicció va seguir el cant de vespres i el trasllat del Santíssim Sagrament al nou sagrari.

La residència Sant Miquel, que va ser inaugurada pel bisbe Martínez Sistach el novembre del 1995, amb la col·laboració del bisbat i de la Generalitat de Catalunya, té cura de 96 ancians i està dirigida per la comunitat de religioses Nostra Senyora de la Consolació. El Patronat de la Fundació, presidit per Mn. Josep M. Membrado, és el responsable de la gestió de les despeses. Hom diria que l'obra creix en nombre i en qualitat pels serveis de personal vocacionat, cosa que suposa 53 nòmines. (J.B.B.)

Recordant...

La finca del Dr. Tarrés

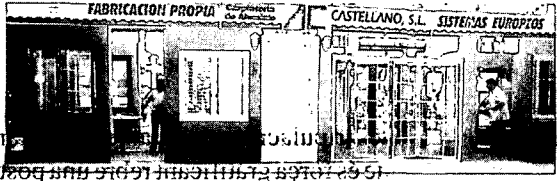
L'últim any que va pujar a Núria, l'any 1949, va arribar al santuari, amb el cremallera, tot carregat de paquets i amb la cara plena d'alegria, dient entre rialles: «Tot això és de la finca. Què us en sembla!... Talment algú pensarà que sóc el propietari d'una finca rústica.» I reia tot satisfet. A més de les seves pertinences, portava una coca, força gran, ben embolicada, que deixava anar una oloreta de pastís casolà; i també portava paquets amb verdures i un cistell carregat de fruita. Tot era ofrena del casal de l'Obra de la Visitació de l'Ametlla del Vallès, d'on venia, ja que n'era el director, i que li havien fet a ell perquè s'alimentés amb productes sans. Però, en arribar a Núria, ho lliurava tot a les noies dels centres d'AC de Sarrià que estaven gaudint uns dies al santuari pirinenc.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

Tel. atención al cliente
902 19 76 36

FAC **CASTELLANO**

Sant Andreu de la Barca

ALUMINIO MADERA • MAMPARAS DE BAÑO • BALCONERAS
VENTANAS • GALERÍAS • PORTICÓN LAMA (MALLORQUINA)

Fábrica: Torre Bovera, 17-19 - Pol. Ind. Noreste. St. Andreu de la Barca.

Sant Andreu de la Barca: Espor. 43, bajos - Tel. 93 653 53 66 Fax 93 653 51 01 - Corbera de Llobregat: Av. Catalunya, 101 Bt. - Olesa de Montserrat: Jacint Verdaguer, 9
 EXPOSICIONES: L'Hospitalet: Igualdad, 13-15 - Prat de la Ribera 75-80 - P. M. Consorci "Soboré, 3 (esq. Carlet) - Esplugues de Llobregat: Heribabuena, 18-20
 Barcelona: Amansa, 96 - Sabadell: Ctra. Barcelona, 647 - E-mail: emcastellano@hotmail.com

Tarragona

Assemblea nacional de l'Apostolat del Mar

■ La Delegació tarragonina va ser l'amfitriona de la trobada, sota el lema «Evangeli, mar i universalitat»

TARRAGONA.— L'assemblea que cada dos anys celebra l'Apostolat del Mar en l'àmbit estatal es va celebrar, aquest cop, del 24 al 27 d'abril a Tarragona. Els trets principals van ser l'assistència als mariners dels vaixells mercants i dels pescadors, així com la problemàtica que envolta els treballadors dels ports.

La Delegació de Tarragona va ser l'amfitriona de la trobada, que va reunir unes 25 persones. Hi havia representants de les delegacions de l'Apostolat del Mar als ports espanyols de Vigo, Bilbao, Cantàbria, Lugo, Barcelona, Almeria, La Corunya, Tenerife i Tarragona, presidits pel bisbe d'Ourense, Mons. Luis Quinteiro, i per la secretària de la Comissió Episcopal de Migracions, Pilar Samanes. El lema va ser «Evangeli, mar i universalitat».

Les jornades es van desenvolupar amb un programa força atapeït en què va destacar la presentació d'informes sobre l'accident del *Préstige* i l'actitud de l'Apostolat del Mar al respecte, entre d'altres casos, i la introducció de ponències molt interessants a redós del món del mar i dels seus treballadors.

Entre les conclusions que es despre-

Raimon Mateu, a l'esquerra, va parlar de la necessitat de voluntariat.

nen de l'assemblea, destaca la intenció de promoure la creació de Juntes de Benestar al major nombre de ports possible per donar una millor acollida als mariners. En aquest sentit, es constata que l'estada dels mariners a port cada cop és més limitada i, en alguns casos, gairebé ni desembarquen. També es va recolzar el projecte del Congrés Nacional d'Obertura, que es proposa millorar les condicions laborals en el sector de la pesca. Així mateix, es va acordar que en tots els centres de Stella

Maris hi hagi un intermediari que faciliti el contacte amb l'equip d'assessoria jurídica de l'Apostolat del Mar. D'altra banda, es va parlar sobre la necessitat de promoure la comunicació amb les altres Esglésies cristianes i d'altres confessions per poder actuar eficaçment en l'atenció espiritual i humana per tal que els mariners tinguin «una llar fora de la llar».

En el decurs de l'assemblea, els responsables de l'Apostolat del Mar van ser

rebutts pel president de l'Autoritat Portuària de Tarragona, Lluís Badia, i autoritats de la ciutat. També va haver-hi temps per fer turisme i els assembleistes van visitar les instal·lacions portuàries així com el patrimoni romà de Tàrraco, del qual van quedar fortament impressionats.

L'Apostolat del Mar a Tarragona

El fet que l'assemblea bianual de l'Apostolat del Mar en l'àmbit nacional se celebrés a Tarragona és per donar suport a una delegació que només té tres anys d'activitat continuada. Stella Maris ocupa un pis cedit desinteressadament per l'Autoritat Portuària, «favor del qual estem molt agraïts», va indicar el responsable de l'Apostolat del Mar de Tarragona, el dia- ca Raimon Mateu.

La principal necessitat que Stella Maris té ara mateix és el voluntariat. En aquest sentit, Raimon Mateu fa una crida «a joves i persones de qualsevol edat que vulguin col·laborar en una tasca realment engrescadora, com la de donar caliu humà a les tripulacions dels vaixells. Certament que és força gratificant rebre una postal de diferents indrets del món enviada per mariners agraïts. És, sens dubte, la millor nòmina que rebem».

Joan Boronat

Guia de l'arquebisbat 2003

TARRAGONA.— Ha aparegut la Guia de l'arquebisbat de Tarragona 2003, volum que consta de 168 pàgines. La publicació inclou les adreces i telèfons dels vuit bisbats amb seu a Catalunya i tota la informació sobre l'arquebisbat de Tarragona: els diferents organismes diocesans, les institucions i centres.

També inclou, molt detalladament, la configuració de la diòcesi, estructurada mitjançant tres vicaries episcopals i onze arxiprestats. Pel que fa a les parròquies, la novetat que ofereix l'edició d'enguany de la Guia de l'arquebisbat és que ja hi consta l'agrupa-

ció de parròquies d'acord amb el nou mapa pastoral. Un altre apartat recull la relació de preveres, diaques i enviats en missió pastoral, així com els instituts de vida consagrada.

L'arxidiòcesi, en dades estadístiques, queda resumida així: una superfície de 3.146,6 km²; 456.526 habitants; 147 preveres; 6 diaques; 3 laics i laiques amb missió pastoral; 8 seminaristes teòlegs; cap seminarista al

Seminari Menor; 199 parròquies, i 36 comunitats de vida consagrada, 12 masculines i 24 femenines. (J.B.)

GIRONA

Revista dels escolans de la diòcesi

GIRONA.— Ha aparegut el número 1 de la revista *escolà.net* dels escolans de la diòcesi de Girona. L'edita el Servei d'Orientació Vocacional per tal de donar a conèixer les activitats que es realitzen. En aquest primer número es dona la visió de la Trobada de Figueres del desembre segons els escolans i segons els monitors. La benvinguda a la publicació l'ha feta el bisbe de la diòcesi, Mons. Carles Soler. (C.C.)

Mig miler d'alumnes, a la Marxa de la Solidaritat del Vendrell

EL VENDRELL.— La sisena edició de la Marxa de la Solidaritat al Vendrell va comptar amb la participació de mig miler d'alumnes de segon cicle d'ESO, pertanyents a tres centres docents del Vendrell, tres més de l'Arbós, un de Calafell i un altre de Cunit.

La marxa es va celebrar el 3 d'abril amb un temps força ventós però assolellat en resposta a la convocatòria feta per Mans Unides i amb l'objectiu de recaptar fons i ajudar a finançar un projecte al Paraguai. Aquest projecte va adreçar a la formació en tècniques de comunicació de joves membres d'organitzacions socials juvenils de base, per crear una estructura de comunicació nacional.

La sortida es va fer a tres quarts de deu del matí des de la zona de l'IES Andreu Nin del Vendrell i es van fer un total de 10 quilòmetres de recorregut a peu. La marxa es va dirigir cap a Albinyana i al parc d'Aqualeón, on l'empresa d'aquest espai d'oci va cedir desinteressadament la seva àrea de pícnic, per poder dinar, i va obrir un servei de bar. De retorn al Vendrell, la ca-

minada va acabar al pavelló de l'escola Pau Casals amb la lectura de manifestos per part de representants de cadascun dels centres participants. També van intervenir, amb sengles parlaments, l'alcalde del Vendrell, Benet Jané, i la delegada de Mans Unides i de Càritas, Rosa Font, que van elogiar el gest de solidaritat i proïsme dels escolars, amb missatge de pau i de rebuig a la guerra.

Cal remarcar que els escolars van iniciar la marxa amb tres euros a la butxaca, quantitat que es va anar incrementant amb la dotació econòmica dels patrocinadors per cada quilòmetre recorregut i certificat a través dels tres controls establerts al llarg de l'itinerari recorregut. (J.B.)

S.E.I. S.L.

SUBMINISTRAMENTS ECLESIASTICS INTEGRATS S.L.

GENERAL ELETTRONICA S.R.L.

C/ Jaén, 14, 13670 - Villarubia de los Ojos - CIUDAD REAL
Tel. i fax: 926 898 243 - Mòbil: 656 862 814
E-mail: seilorenzo@telefonica.net

**SISTEMA PER ESPANTAR ELS COLOMS A NORMA CE
MÉS DE 1.000 INSTAL·LACIONS ENS AVALEN**

Basílica de Sant Pere (Vaticà), Porta de Bisagra (Toledo),
Convent Puríssima Concepció (Toledo), parròquia El
Salvador (Conca), Basílica de Sant Vicenç (Àvila).

Solidaritat

Medicaments per a l'Iraq

■ El CCU de Cerdanyola del Vallès inicia una campanya d'ajuda al poble iraquetà

CERDANYOLA DEL VALLÈS.— Quan es decreta el final d'una guerra, que acostuma a coincidir amb el final de l'atenció mediàtica del conflicte, comença la veritable lluita per recuperar totes les dignitats perdudes. La guerra, llavors, no ha fet més que començar. Una guerra contra la pobresa, la gana,

las malalties... Una guerra que, com a l'Iraq, es preveu molt llarga. En aquest moments, on el més fàcil seria oblidar-se'n, cal donar-hi suport més que mai. És el que volen fer des del Centre Cristià Universitari de Cerdanyola, on s'acaba d'encetar una campanya de recollida de medicaments per a l'Iraq.

La guerra de l'Iraq ha mobilitzat a Catalunya moltíssima gent. Durant mesos s'han sentit clams de pau pels carrers de les principals ciutats catalanes, destacant de manera particular la presència d'universitaris, que s'han abocat amb coratge en l'intent de frenar el conflicte. Ara, un cop finalitzada la guerra, les protestes «sorolloses» han cessat, però, al moment, són molts els qui treballen perquè la postguerra sigui una miqueta menys dura en aquest país. A Cerdanyola del Vallès, per exemple, el universitari de la UAB que sovintegen el CCU ja fa més d'un mes que s'han mobilitzat per tal de recollir medicaments per al poble iraquetà.

El CCU de Cerdanyola està ja molt avesat en campanyes de recollida de materials, ja siguin aliments o medicaments, per fer arribar als països del sud. Una de les més sonades fa uns quants anys va ser la que van fer per a Moçambic i altres països d'Àfrica. Ara ha estat empresa amb l'Iraq com a objectiu. La campanya es concreta en la recollida de medicaments d'emergència, bàsicament analgèsics, antibiòtics i vitamines, que a través de Càritas es faran arribar a les zones més necessitades.

En principi, l'acció s'adreça als habitants de Cerdanyola del Vallès, tot i que també s'ha fet extensiva a diferents farmàcies del Vallès Occidental i al col·lectiu d'estudiants de la UAB. S'han establert tres punts oficials de recollida: l'Ateneu de Cerdanyola, l'església de la Mare de Déu del Roser i l'església parroquial de Sant Martí. També es recullen medicaments en algunes farmàcies. Des del CCU cada setmana passen a fer la recollida, porten els contenidors al centre i en fan la classificació.

Treball en equip

La campanya de recollida de medicaments per a l'Iraq, que en principi durarà els mesos de maig i juny, és coordinada per l'àrea d'Acció Social del CCU amb la col·laboració propera de les altres àrees del centre i els seus voluntaris. En total hi treballen més directament unes 15 persones, a més de les col·laboracions indirectes.

XAVIER COUSO, RESPONSABLE DEL CCUC, ÉS EL COORDINADOR DE LA CAMPANYA

«El poble iraquetà continua necessitant el nostre ajut»

—Després de la guerra, s'ha oblidat la gent de l'Iraq?

—Crec que dir que la gent s'ha oblidat ja de l'Iraq és potser excessiu. El que sí que és cert és que un cop finalitzada la guerra és molt fàcil que l'opinió pública de mica en mica vagi posant la seva atenció en altres conflictes o altres notícies més actuals.

—En aquest sentit, la vostra campanya vol anar més enllà de la tasca humanitària?

—A més de la simple recollida de medicaments, que constitueix la materialitat de la campanya, pretenem que aquesta acció serveixi com una eina de sensibilització i conscienciació. La gent ha de tenir clar que, finalitzada la campanya bèl·lica, el poble iraquetà continua necessitant el nostre ajut.

La tasca es reparteix en tres àmbits d'actuació. D'una banda, hi ha l'equip de difusió, que s'encarrega de col·locar cartells per tota la vila i fer la màxima publicitat de la campanya. De l'altra, hi ha l'equip de selecció i classificació, que depura i classifica els medicaments. I finalment hi ha el de logística, que transporta i recull els contenidors. Després, serà Càritas diocesana de Barcelona la responsable de fer arribar tot el material a l'Iraq, a través de les Càritas locals que ja actuen al país. Amb aquesta acció de suport al poble iraquetà el CCUC emprèn una tasca més de solidaritat i ajut humanitari, en la línia que ja va encetar fa uns quants anys. Aquest centre d'universitaris de Cerdanyola destaca per la seva intensa activitat a diversos nivells, no només d'acció social, sinó també en les àrees de celebracions i aprofundiment, cultura i cristianisme, i acolliment i oci. Cadascuna de les àrees en què es treballa és oberta a tothom.

A més de la campanya de l'Iraq, destaca en l'actualitat entre les iniciatives del CCU el projecte Cruïlla, que cerca la integració dels immigrants i que engloba l'actuació de tota una sèrie de voluntaris. Es

Xavier Couso, a l'esquerra, amb el cartell de la campanya.

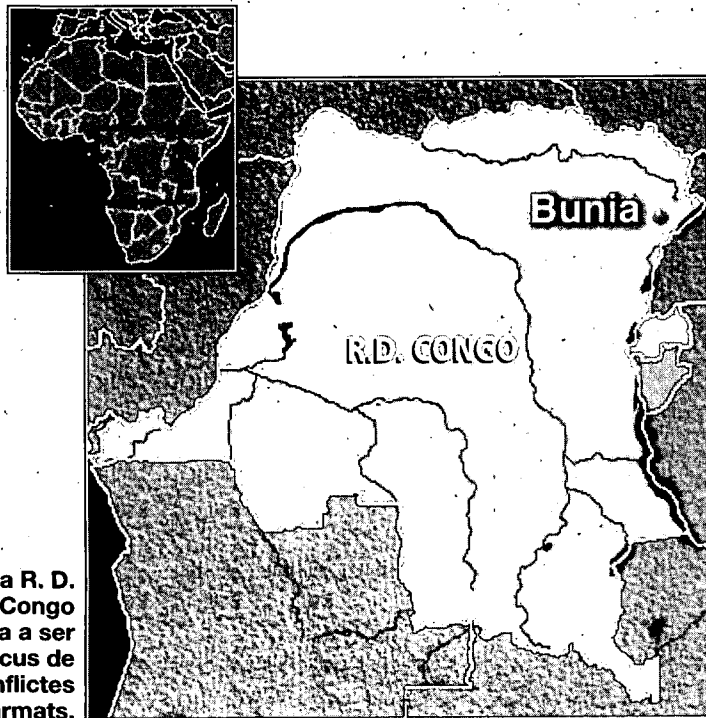
realitzen tasques de reforç escolar, tallers d'aprenentatge de llengua catalana i assessorament jurídic i legal.

Samuel Gutiérrez

Participació en la campanya

Tothom qui vulgui participar en la campanya de recollida de medicaments per a l'Iraq pot adreçar-se al **Centre Cristià dels Universitaris de Cerdanyola del Vallès (CCUC)**, Av. Espanya, 21, 1r, 08290 Cerdanyola del Vallès, o trucar al telèfon 936 918 150.

Una nova emergència al Congo demana l'actuació de Càritas

La R. D. del Congo torna a ser focus de conflictes armats.

BUNIA.— Males notícies tornen a arribar de la R. D. del Congo, on la lluita d'ètnies ha provocat centenars de víctimes. Entre les víctimes, s'ha confirmat recentment la mort d'un sacerdot congolès, Raphael Ngona, un dels primers que es va atrevir a denunciar una de les massacres perpetrades per una de les ètnies. Va ser assassinat a l'habitació de la casa diocesana, i va ser trobat pel personal de la missió de l'ONU juntament amb els cossos sense vida de tres persones més.

En el marc d'aquest conflicte que sembla no tenir final, Càritas-Congo s'ha tornat a veure desbordada. Des de Bunia, una de les ciutats més afectades pel conflicte, on els saquejos i el caos s'han apoderat de la ciutat, el director de Càritas ha demanat ajuda urgent a Occident. El Departament de Cooperació Internacional de Càritas diocesana de Barcelona ha estat dels primers a mobilitzar-se i ja ha començat una campanya per aconseguir ajuts per a aquesta zona tan trasbalsada d'Àfrica.

Al Congo, el conflicte armat ja dura des del 1998, i des de llavors es calcula que han mort més de tres milions de persones. El seu lloc tan estratègic converteix el país en una zona on les grans potències de la regió dels Grans Llacs és disputen el control dels recursos naturals del territori. (C.C.)

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES · OLIS · TRIPTICS · RETAULES · IMATGES RELIGIOSES · MEDALLES · RESTAURACIONS · MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Estamperia San José
Fundada en 1919

Boters 7 i 9 Tel. 933 175 685
08002 Barcelona Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

La seguretat no és broma

Evitem els riscos a la feina!

A la ficció, aquestes coses fan riure. Però quan passen a la feina, poden tenir conseqüències greus. I això no fa cap gràcia. Tots, empresa i treballadors, hem d'adoptar les mesures de prevenció adequades per evitar els riscos. Perquè la seguretat és una cosa molt seriosa.

**Generalitat
de Catalunya**

www.gencat.net

El cor del barri

■ L'Associació de Veïns de les Escodines de Manresa té com a objectiu millorar la qualitat de vida d'aquest barri

MANRESA.— Segons l'Associació de Veïns, el barri de les Escodines ha patit un procés de marginació a causa de l'abandonament per part de les administracions en la rehabilitació de l'habitatge.

Això ha dut els veïns a lluitar contra la possible degradació del barri, seguint la idea que és localment on més bé es visualitzen les polítiques socials i culturals.

Una mica d'història

La primavera passada l'Associació de Veïns de les Escodines celebrava vint-i-cinc anys de vida. Com tantes altres institucions també es va formar durant l'època de la transició, quan alguns veïns del barri van decidir posar-se en marxa i impulsar les activitats a nivell de barri.

Les Escodines és un barri central de Manresa i forma part del nucli antic de la ciutat: gran part de la història de la ciutat està molt relacionada amb aquesta zona.

Durant els darrers deu anys s'ha constatat que les Escodines és un dels barris de Manresa amb més índex d'immigració. L'associació s'ha mogut molt per evitar el xoc cultural i s'han desenvolupat diferents projectes d'integració dels immigrants.

L'Associació de Veïns del barri va néixer amb uns objectius molt concrets, que s'han anat reafirmant amb el pas del temps. Entre ells hi ha la millora de les condicions de vida; la creació de serveis de proximitat per a la comunitat; la participació activa i la convivència; la reivindicació de la qualitat de vida del barri i l'aprenentatge i l'organització col·lectius.

Un barri en moviment

L'Associació està oberta a tots els habitants del barri i de fet l'han convertit en un lloc participatiu i actiu. Cada primer dilluns de mes té lloc el plenari del barri, on l'Associació informa de tot el que fa, es proposen projectes i es decideixen col·lectivament les prioritats. Normalment hi participen una vintena de persones. L'entitat té una presència àmplia i acceptada: s'ha convertit en un referent molt important en la gestió i mediació dels afers del barri.

La majoria de persones que participen

L'Associació desenvolupa diferents activitats per a nens, amb la idea d'educar en els valors sense deixar de banda la diversió.

en l'Associació són grans, però segons M. Carme Carrió, que coordina el disseny, la formació, la programació i l'avaluació de les diferents activitats desenvolupades per l'Associació de Veïns, «això està canviant. També alguns joves participen en activitats puntuals. Nosaltres fem esforços per incentivar les relacions intergeneracionals com a valor important en la quotidianitat de la vida social i cultural. Per això els nostres projectes volen reforçar aquests intercanvis necessaris en la vida de les persones».

L'Associació de Veïns de les Escodines edita una revista que fa arribar a tots els veïns. A més, du a terme diferents projectes com el Pol de Cultura, que pretén donar cobertura a totes les necessitats

i demandes dels diferents col·lectius del barri, que són la gent gran, la infància, els discapacitats, la dona i les noves ciutadanes. Amb l'Aula de Coneixement s'arriba a la difusió de la cultura de manera no formal, a base de tallers, conferències, jornades culturals, etc. Alguns cursos impartits des de l'Associació de Veïns són expressió plàstica, expressió verbal i de comunicació, expressió corporal i habilitats tecnològiques al Punt Òmnia.

Reivindicacions a l'Ajuntament

Els veïns de les Escodines han creat una entitat caracteritzada per la practicitat. Les reivindicacions que es fan a l'Ajuntament de Man-

resa són concretes i precises, i eviten així les abstraccions que no porten enlloc. Per exemple, darrerament s'ha demanat que s'incrementi l'ajuda a la rehabilitació del barri i que es creï un parc infantil en una determinada zona enjardinada (Divina Pastora-Convent de Santa Clara), així com un espai de lleure al solar del barri.

També s'ha exigit una parada d'autobús al barri, que doni resposta a la necessitat del transport públic tant per als veïns com per accedir al Museu, a l'Arxiu i a altres llocs d'interès general situats a les Escodines. Es considera necessària la pacificació del trànsit i la nova urbanització en certes zones, i també el respecte a la zona peatonal del carrer Viladordis.

Però no tot són reivindicacions: últi-

mament s'han reconegut els beneficis que ha comportat la implantació del nou sistema de neteja pública que ha portat la millora de l'aspecte dels carrers de les Escodines.

La importància dels nens

L'Associació de Veïns ha desenvolupat diverses activitats que tenen molt en compte la infància de les Escodines. D'una banda, la creació de tallers de creativitat per a nens (dibuix, fang, marionetes, contes, danses...) que s'imparteixen en horari extraescolar durant la setmana. A més, durant les vacances de Nadal i estiu, es posen en funcionament els casals d'hivern i d'estiu, que pretenen educar en valors, i fan que els nens aprenguin a conviure i a comunicar-se, a desenvolupar la creativitat i la imaginació.

D'altra banda, ja fa uns quants anys que funciona l'Esplai Baldufa, on s'aposta per una educació de valors durant el temps de lleure. A la Biblioteca Jaume Ferramon s'incentiven activitats socioculturals com «L'hora del conte» i els «Clubs de lectura».

Però no només els nens compten amb iniciatives específiques: dins de l'Associació de Veïns té especial importància el Club de Jubilats, que recentment ha fet onze anys.

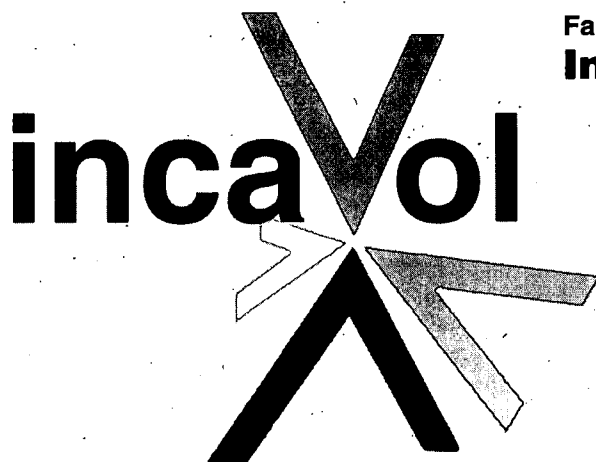
Des dels nens fins als ancians, els discapacitats, els immigrants o les dones... M. Carme Carrió, coordinadora de Pol de Cultura i de l'Aula de Coneixement, considera que des de l'Associació es fa un treball molt important en aquesta nova societat del coneixement i la informació. «Tot i que moltes vegades és un treball lent i difícil, val la pena. Hem de lluitar contra l'exclusió social i les discriminacions de tot tipus des de la formació continuada de les persones i des de la recuperació dels valors per millorar el nostre entorn més pròxim.»

María Cilleros

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL BARRI DE LES ESCODINES
c/ SANT BARTOMEU, 50
08240 MANRESA
TEL. 938 751 540
escodines@lasequia.org
www.escodines.com

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

Més informació
012 atenció ciutadana

Per la integració de la persona cega

■ El Centre Joan Amades és pioner en la promoció de recursos educatius per a deficients visuals

BARCELONA.— Aconseguir que la persona cega no sigui dependent i que pugui assolir la màxima autonomia personal i social és un dels grans reptes que des de sempre ha marcat la línia

d'actuació de l'Organització Nacional de Cecs Espanyols (ONCE). Per a això, l'educació constitueix un punt clau, el camí més curt cap a la integració. En aquest camp tan important s'em-

marca el Centre de Recursos Educatius Joan Amades de Barcelona, que des del 1985 exerceix amb eficàcia un servei indispensable per als deficients visuals de Catalunya.

En els seus ja gairebé 20 anys de servei a les persones cegues, el Centre de Recursos Joan Amades (Av. Esplugues, 102-106) ha esdevingut tot un referent de l'ONCE a Catalunya. Durant aquest temps ha garantit des d'àmbits diversos una oferta educativa adient i eficaç a la població amb problemes visuals greus, amb una línia innovadora en aquest terreny i tenint sempre com a principis irrenunciables la normalització i integració d'aquestes persones.

Aquest centre pioner a Catalunya, en

«Els alumnes amb deficiències visuals escolaritzats en centres ordinaris són un repte cada cop més gran»

treball conjunt amb la Generalitat, posa a l'abast dels alumnes cecs i deficients visuals, de les seves famílies i dels professionals que els atenen, tots els recursos humans i materials disponibles actualment per facilitar, afavorir i potenciar el desenvolupament personal i acadèmic, d'acord amb les capacitats i amb les circumstàncies individuals.

Una de les particularitats del CRE (Centre de Recursos Educatius) és la seva

El repte de l'ONCE és la integració.

intervenció en totes les etapes i modalitats educatives, amb una atenció molt especial als primers mesos de vida, de gran importància en el desenvolupament global de l'infant. En aquesta etapa, l'ONCE considera que el suport educatiu ha de ser «un servei prioritari que cal garantir plenament». Un cop començada l'escolarització, des de Joan Amades s'ofereixen tres itineraris diferents d'actuació: el suport a alumnes matriculats en centres ordinaris; l'atenció en una escola específica; i serveis diversos orientats a produir o proporcionar els mitjans i els recursos necessaris perquè la qualitat dels proces-

sos d'ensenyament i d'aprenentatge sigui satisfactòria.

Rehabilitar i educar

El suport a alumnes amb deficiències visuals escolaritzats en centres ordinaris és un repte al qual cada cop es dona més importància. La intervenció del CRE s'orienta a atendre les dificultats que van sorgint com a conseqüència de la deficiència visual. Tant en l'educació infantil i primària com en la secundària, el mestre itinerant constitueix una peça clau en el desenvolupament del procés educatiu. Treballa directament amb l'alumne i al mateix temps interactua amb els professionals del centre i amb la família.

Les persones més grans de 18 anys, que segueixen estudis universitaris o que estan matriculades en escoles d'adults o en qualsevol altra modalitat formativa, també poden sol·licitar el suport del CRE.

En alguns casos, el dèficit visual determina necessitats educatives que un centre

ordinari no pot atendre. Per a ells, el CRE disposa d'una escola específica, en què s'ofereix el marc idoni perquè l'alumne pugui adquirir les tècniques, les habilitats i els coneixements que seran la base d'una bona integració.

El Centre Joan Amades encarna fidelment la vocació de servei de l'ONCE. Un servei que busca la integració de la persona cega, tant des de l'educació, com a pilar fonamental, com des del suport en la recerca de feina, independència econòmica o accés a la cultura i a la informació. En aquest sentit, el CRE també compta amb una biblioteca, una unitat de recursos didàctics i diversos serveis de rehabilitació. Tot per facilitar al màxim la integració i salvar les barreres que el handicap visual ocasiona. (C.C.)

El Centre Joan Amades és al servei de les persones cegues.

La bona notícia...

Amb bicicleta arreu del món advocant per la pau

Els poderosos del món provoquen les guerres, mentre que els humils advoquen per la pau. Els governs més rics han destruït l'Iraq i Càritas Internacional, amb col·lectes de la gent modesta, col·labora per refer aquell país... Contradiccions de la vida!

És un fet que els testimonis més reeixits a favor de la pau provenen, no dels governs, sinó dels governants. En aquest sentit, s'han fet i es fan actes emblemàtics de tota mena, alguns fins i tot estrafolaris, però que expressen la voluntat i els sentiments d'arreu del món. Vet aquí un cas excepcional:

Poupeh Mahdveinar, un jove iraquià musulmà de 25 anys, en lloc d'immolar-se furiós davant de l'enemic; lliura la vida per promoure la pau internacional. Mahdveinar ha estat rebut a Roma pel Vaticà fa poques setmanes. Treballa com a assistent social i farà la volta al món amb bicicleta i a peu, empès per un desig de pau i solidaritat. Recollirà durant el viatge fons o beneficis econòmics per als orfes de pare i mare de l'Iraq. Recorrerà en bicicleta Itàlia, França i Anglaterra. En acabat, volarà als Estats Units, i després anirà al Japó, des d'on a peu i en vaixell arribarà a Nova Zelanda, la Xina, l'Índia i Oman, per acabar el seu llarg periple en una fervent peregrinació a la Meca d'Aràbia Saudita.

Un any durarà aquesta aventura humanitària i personal. El seu lema és: «Amor, amistat i pau mundial!». L'arquebisbe Renatò Martino, president del Pontifici Consell Justícia i Pau, va rebre a Roma el jove ciclista, li va augurar bon viatge i el va beneir en nom del Sant Pare.

«El mar està fet de gotes d'aigua», deia la mare Teresa de Calcuta. Tot i que el gest del jove iraquià no deixa de ser nominal i simbòlic, és una bona notícia.

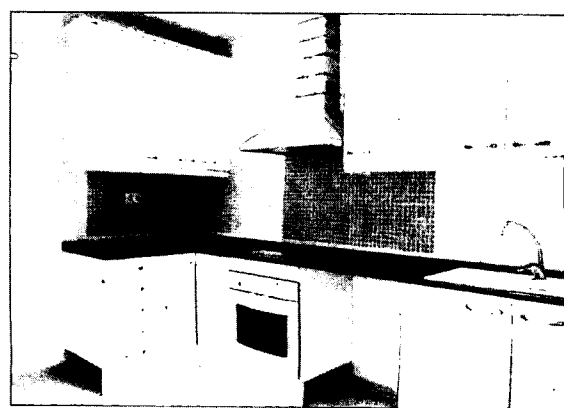
Francesc Gamissans

TP Ingenieros

Rehabilitació de

- ☒ xalets
- ☒ cases
- ☒ façanes

També instal·lacions industrials

Tel. 657 804 816
tp.ingenieros@menta.net
Indústria, 96 / 08025 Barcelona

cultura

L'Orde Constantinià honora el seu patró, sant Jordi

BARCELONA.— La Delegació al Principat de Catalunya del Sacre i Militar Orde Constantinià de Sant Jordi va honorar el seu patró, en el XVII centenari del seu martiri (303-2003), amb una solemne celebració, que va tenir lloc a la catedral basílica de Barcelona el 29 d'abril passat.

A dos quarts de set, el Capítol Catedral i els cavallers constantinians es van dirigir al cor catedralici per cantar les II vespres del sant màrtir de Capadòcia. Acabada la litúrgia vespertina de les hores, es va celebrar a l'altar major la missa conventual, presidida pel Dr. Joan Guiteras i Vilanova, degà del Capítol Catedral i capellà de l'Orde Constantinià. Van concelebrar els canonges del Capítol, acompanyats per Mn. Jordi Farré i Muro, gran prior coadjutor de l'Orde Constantinià per al Principat de Catalunya, i per Mn. Joan Galtés i Pujol, vicari episcopal de la ciutat de Barcelona.

A l'inici de la celebració eucarística, Mn. Josep Urdeix, diaca adscrit al servei de la catedral, va proclamar el rescripte de la Penitenciera Apostòlica, pel qual el papa Joan Pau II concedeix el do de la indulgència plenària a tots els qui venerin la relíquia de sant Jordi, que es guarda a la capella de la Visitació, el 23 d'abril de cada any, amb les adequades condicions acostumades a l'Església. Aquesta gràcia havia estat postulada per Mn. Jordi Farré i comptava amb l'anuència del cardenal-arquebisbe de Barcelona.

L'homília de la missa conventual va ser predicada, responnent a una invitació del Capítol, per Mn. Jordi Farré i Muro, en la seva qualitat de gran prior coadjutor d'aquesta sagrada milícia. Abans de l'ofertori, el delegat de l'Orde Constantinià al Principat de Catalunya, Francesc Xavier Montesa i Manzano, va llegir el decret i el diploma mitjançant el qual el gran mestre de l'Orde, l'infant Carles, duc de Calàbria, en nomena capellà Mn. Joan Galtés i Pujol. Mn. Galtés va agrair la distinció rebuda. Seguidament, Mn. Jordi Farré va procedir a beneir l'estendard de l'Orde, obsequiat per Jesús Barral de Guérin y Rouco, cavaller constantinià. (C.C.)

Trobada de Centres Culturals Catòlics de la Mediterrània

■ Organitzada per la Fundació Joan Maragall i el Pontifici Consell per a la Cultura del Vaticà

BARCELONA.— Del 7 a l'11 de maig es va celebrar a Barcelona la Trobada de Centres Culturals Catòlics (CCCM) de les dues ribes de la Mediterrània, organitzada per la Fundació Joan Maragall i el Pontifici Consell per a la Cultura del Vaticà. El lema de la trobada

d'enguany va ser «Com els centres culturals catòlics del Mediterrani contribueixen a la convivència entre cultures» i és continuadora de la reunió dels esmentats centres que va tenir lloc a Beirut (Líban) l'abril del 2001. La propera trobada es farà el 2005 a Sarajevo.

Entre la quarantena de participants hi va haver representants de les nacions que toquen la Mediterrània, com ara Algèria, Bòsnia i Hercegovina, Catalunya, Croàcia, Egipte, Eslovènia, Espanya, França, Grècia, Itàlia, Jordània, el Líban, Malta, el Marroc, Mauritània, Mònaco, Montenegro, Portugal, Síria, Terra Santa, Tunísia, Turquia o el Vaticà.

Enguany es compleixen deu anys de la primera trobada a Chantilly (París), l'octubre del 1993, en què es va començar a treballar en aquest projecte des del Pontifici Consell per a la Cultura del Vaticà, que presideix el cardenal Paul Poupard. La idea era aglutinar els centres culturals catòlics que anaven sorgint a la zona de les dues ribes de la Mediterrània per crear una xarxa, que els connectés i perquè treballassin entre ells per adaptar-se als canvis que es viuen a la societat. La primera iniciativa sorgida dels Centres Culturals Catòlics de la Mediterrània va ser l'elaboració d'una guia dels mateixos centres i, posteriorment, la celebració regular de trobades com la de Barcelona, amb la participació de tots els centres que pertanyen al CCCM.

Durant la sessió inaugural, celebrada el 7 de maig al Palau de la Generalitat, el cardenal Paul Poupard, president del Pontifici Consell per a la Cultura del Vaticà, va emmarcar els objectius de la trobada en «la realitat i les possibilitats d'incidència dels centres culturals catòlics en la convivència entre les cultures».

Per la seva banda, el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, va recordar l'existència del document *Arrels Cristianes de Catalunya* i va destacar que en ell «s'afirmava amb tota rotunditat l'estret lligam entre el nostre país i el cristianisme».

Foto: Oscar Bardall

Cardenal Poupard, cardenal Carles i Dr. Matabosch.

El cardenal Carles va lligar aquesta cita amb «la clara vocació cultural catalana». «La nostra identitat com a catalans —va dir el prelat— és bàsicament cultural, que inclou la llengua pròpia i tot el que ens és característic. La cultura cuidada i mimada ens ha salvat en moments molt difícils. No és una casualitat que a la nostra diòcesi tinguem un centenar de centres culturals catòlics, de nivells i característiques molt diverses que ajuden a elevar el nivell cultural i a amarar-la de cristianisme. El que ens és propi no ens impedeix estar oberts al món sencer i acollir tot el que ens sembla bo i aprofitable.»

L'arquebisbe de Barcelona va acabar fent referència a la celebració del Fòrum Universal de les Cultures 2004. Ricard M. Carles va dir que «de manera semblant al Líban i a Terra Santa, Catalunya ha estat sempre un lloc de trànsit, un passadís de pobles i cultures. Sempre hem tingut un transvasament considerable de gent i, per això, estem acostumats al diàleg, a l'acollida; per la qual cosa, el 2004 hem de fer esforços, com a Església, per ser acollidors».

En aquesta trobada s'ha posat sobre la taula l'enorme diversitat de situacions que reflecteixen els centres: des de grans metròpolis europees com Barcelona, Marsella o Milà a llocs —com el nord d'Àfrica o l'antiga Iugoslàvia— on els cristians són minoria. El 8 de maig les sessions de treball van estar constituïdes per diverses conferències. El dia 9 es va fer una visita al monestir de Montserrat, on cada centre participant va aportar la seva reflexió als temes del dia anterior. El dia 10 es va visitar el Museu Nacional de Catalunya i el temple expiatori de la Sagrada Família de Barcelona. El diumenge 11 de maig la jornada es va dedicar a la presentació de les conclusions de la trobada.

Cal recordar que la primera Trobada de

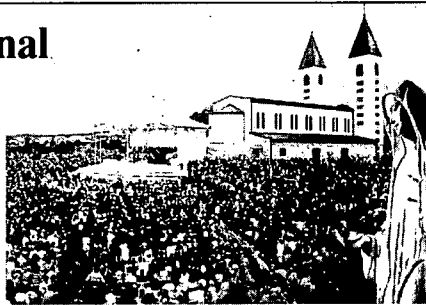
Convivència entre cultures

Segons les conclusions de la Trobada de Centres Culturals Catòlics de la Mediterrània, «s'observen signes d'una evolució positiva en les relacions entre el cristianisme i l'islam gràcies a la relectura crítica que fan de la seva pròpia història intel·lectuals musulmans, i que no fa més que propiciar situacions de diàleg». També es destaca que «totes les tasques dels centres porten adscrites la necessitat d'establir relacions i situacions solidàries entre totes dues cultures, tot entenent que s'ha de caminar, escoltar i acollir de forma conjunta. Per donar cabuda a aquest diàleg ha d'existir el compromís per aplicar-hi una refundació crítica de l'humanisme europeu —s'ha d'obrir a la transcendència i privar-se de la seva arrogància— i de la religió musulmana —cal corregir tots els seus aspectes exagerats o equivocats». Alhora, es remarca que «els centres culturals no són realitats poderoses i no disposen de grans mitjans. Seria interessant passar d'una dimensió quantitativa a una qualitativa i renunciar, en definitiva, a una mentalitat impositiva, però no al desig de fer conèixer Jesucrist».

Vuitena Trobada Internacional de Sacerdots a Medjugorje sota l'escola de Maria

Lema: «El sacerdot, servidor de l'eucaristia»

Data: del 29 juny al 5 de juliol

SORTIDES DES DE BARCELONA I MADRID EN AVIÓ.

Interessats inscriviu-vos el més aviat possible per a Barcelona, Srta. Sandra Barisik, tel. 936 650 653 (tardes 676 059-594) i Madrid Sra. Beatriz López, tel. 610 756 225.

Cal portar: el **celebret** del superior, l'alba i l'estola, la **Santa Bíblia**, **auriculars** i una **ràdio petita amb FM** (freqüència modulada) per a la traducció simultània.

Nota d'interès: els laics que pertanyen als grups Reina de la Pau pagaran els bitllets d'avió als sacerdots, així com l'estada a Medjugorje que, igual que en anys anteriors, va a càrrec dels parroquians i altres centres de pregària.

web: <http://www.medjugorje.hr/ulazakspstipe.htm>

Centres Culturals Catòlics va tenir lloc a Chantilly (París), amb participants d'arreu del món, el 1993. La segona es va fer a Barcelona, el 1996, organitzada conjuntament per la Fundació Joan Maragall amb centres del sud d'Europa. El 1998 es va fer a Bolonya (Itàlia), on van participar una vintena de països. La darrera edició va tenir lloc a Beirut (Líban), el 2001. (C.C.)

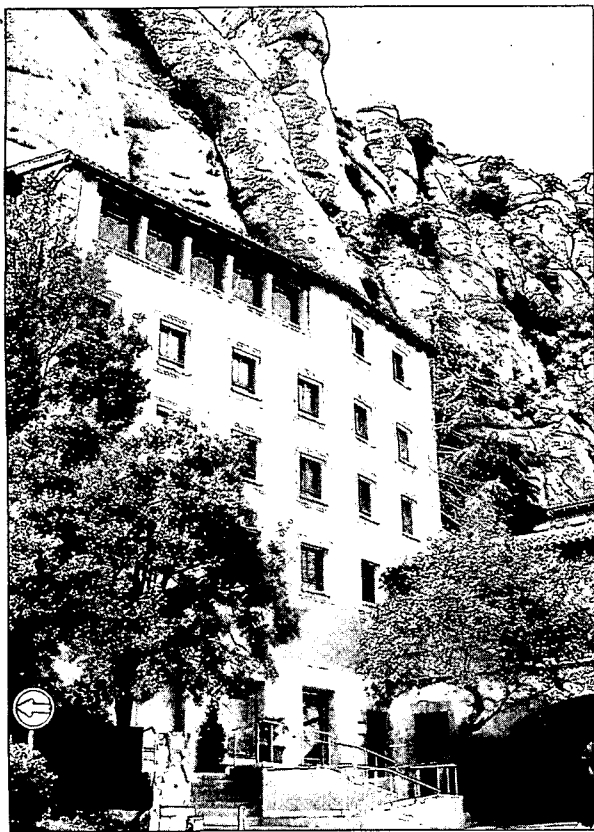
Inauguració a Montserrat de la Residència Abat Garriga

■ És un centre d'acollida per a grups de joves de parròquies i de moviments

MONTSERRAT.— El P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, i el president de la Diputació de Barcelona, Manuel Royes, van inaugurar el 9 de maig passat el remodelat edifici Abat Garriga de Montserrat. Aquest edifici, que passa a anomenar-se Residència Abat Garriga, ha estat rehabilitat íntegrament. La Diputació de Barcelona, a través de l'Oficina Tècnica de Cooperació, s'ha fet càrrec de les despeses de l'estudi de programació de l'edifici, del projecte i de les obres de rehabilitació, l'import de les quals ha estat d'1.120.000 euros.

La Residència Abat Garriga donarà acollida a grups de joves de parròquies i de moviments, i també a grups d'escolars que pugen a Montserrat per realitzar activitats relacionades amb el santuari. L'edifici consta de quatre plantes, dues amb dormitoris col·lectius amb lliteres per a 64 persones, una sala per a reunions a la planta primera i una gran sala menjador amb un *office* al darrer pis.

L'estudi de programació inicial —encomanat a Dilmé & Fabré, S. C. P. Arquitectes, el desembre del 1998— s'ha anat adaptant a les característiques que l'obra permetia, sempre d'acord amb l'Oficina Tècnica de Cooperació de la Diputació de Barcelona. L'accés i l'edifici estan totalment adaptats per a persones amb mobilitat reduïda i s'ha condicionat a la protec-

Façana exterior de l'edifici.

ció contra incendis amb una escala exterior, amb sortida independent darrere de l'edifici.

L'edifici Abat Garriga va ser construït durant els anys cinquanta i la seva primera utilització va ser com a habitatge dels treballadors de Montserrat. Des de fa més de dues dècades, l'edifici va deixar de fer aquest servei, per la qual cosa va quedar buit, sense un ús concret. Els cinc anys previs a la seva remodelació s'hi va habilitar una planta per als escoltes de Montserrat, encarregats del servei d'ordre els caps de setmana i també s'hi va donar cabuda als objectors i voluntaris que col·laboraven en l'acollida dels pelegrins i visitants. Simultàniament, per raó de la remodelació del conjunt urbanístic de Montserrat, es van clausurar els dos espais de què disposava per a l'acollida de grups de joves que eren l'anomenada residència Anunciata, antiga escola de les germanes dominiques i les sales de l'edifici de cel·les Abat Marcet. De manera provisional, es van condicionar uns espais a l'edifici de Nostra Senyora, tot esperant disposar dels adequats que es preveien en l'edifici de l'Abat Garriga.

D'acord amb aquesta necessitat, l'Àrea de Cooperació de la Diputació de Barcelona, mitjançant l'Oficina Tècnica de Cooperació va redactar un projecte tècnic de rehabilitació de l'edifici i es comprometia a subvencionar el cost de les obres —el pressupost inicial, de desembre del 1998, era d'uns 900.000 euros (150 milions de pessetes).

L'objectiu de la rehabilitació era optimitzar al màxim els seus espais, tant pel que fa a les sales per dormir com espais comuns: sala de reunions i menjador. Segons la normativa vigent, l'edifici ha estat preparat també per acollir persones amb mobilitat reduïda tant a l'interior com en l'accés exterior. Les obres han consistit en la rehabilitació integral de l'edifici, de 1.160 metres quadrats. Els treballs han permès restaurar la façana i recuperar la coberta de fusta, refent totalment l'interior per ubicar-hi l'espai d'acollida a la planta baixa, les habitacions col·lectives amb els banys a les plantes superiors i la sala menjador amb l'*office* a l'espai sota coberta. L'obra també ha inclòs la impermeabilització de la plaça de Sant Plàcid i tot l'equipament de l'edifici. (C.C.)

Dante, Verdaguer i Gaudí, junts a Roma

ROMA.— Mosaic: Dante, Gaudí i Verdaguer en diàleg. Pedres i paraules de Catalunya és el títol de l'exposició que ha acompanyat l'obertura del Centre de la Generalitat a Roma, al palau Cecchini-Lavaggi. «L'exposició té com objectiu presentar un diàleg visual entre Dante (1265-1321), el gran poeta italià en qualitat d'amfitrió, i Gaudí i Verdaguer com a visitants il·lustres», explica Jordi Albertí, comissari de l'exposició. La mostra vol ser «un diàleg entre pedres i paraules a través de la terra i del verb», un diàleg que serveixi de pont entre la cultura catalana i la italiana.

Tres edicions medievals i tres edicions modernes de la *Divina Comèdia* en català obren la mostra. El primer volum és un comentari dels càntics i estances de l'infern, una obra anterior al 1400 procedent de la Biblioteca Mariana del convent de Sant Francesc de Barcelona, conservat al Fons Antic de la Universitat de Barcelona.

Antoni Gaudí (1852-1926), per mitjà d'un banc d'església de la Colònia Güell i de fotogrames de la seva obra arquitectònica, ocupa el segon espai expositiu. També s'hi exposa una creu d'altar de la Sagrada Família. Les petites perles gaudinianes

donen pas al tercer àmbit de la mostra, que desemboca en Verdaguer (1845-1902), protagonista de dues vitrines de grans dimensions. Els miralls, definits pel comissari de l'exposició com a «altaveus muts», estan il·luminats interiorment i reflecteixen la poesia verdagueriana, relacionada amb Itàlia, l'arquitectura, Roma i els valors cristians. L'obra completa de les primeres edicions verdaguerianes (23 volums) i la projecció estàtica d'alguns poemes, com *L'emigrant* o *Pobresa*, completen l'exposició.

L'oficina de la Generalitat «respon a la necessitat de disposar d'un instrument que permeti potenciar d'una manera permanent i estable les relacions culturals, econòmiques i socials» de Catalunya amb la societat italiana, tal com recull la proposta aprovada pel Secretari del Govern, Antoni Vives. El nou centre de la Generalitat va ser inaugurat el 4 d'abril pel president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, i va aplegar nombroses personalitats polítiques i eclesiàstiques. L'Orquestra de Cambra de l'Empordà, dirigida pel mestre Carles Coll, va cloure l'acte inaugural.

Miriam Díez i Bosch

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El cambrer

Quan un client arriba a un bar o a un restaurant, és freqüent que s'adreci al cambrer perquè aquest l'atengui. És típica la frase «si us plau, cambrer!», una manera habitual de cridar l'atenció. De tota manera, un bon professional sempre s'ha d'anticipar al client, ja sigui en una terrassa d'un bar, o bé al menjador d'un restaurant. I és que el client, al cap i a la fi, és la raó de ser de l'establiment.

Sense treure importància al cambrer d'avui dia, cal dir que fa uns anys, el cambrer era considerat un servidor de certa categoria, que s'encarregava dels treballs de l'alcova o cambra de les cases nobles. Per aquest motiu, la paraula que s'ha popularitzat com a cambrer, procedeix del mot cambra, segons la tradició.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Comença la restauració de l'església de Santa Maria del Pi

BARCELONA.— «El Pi està malalt», es lamentava Mn. Josep M. Martí Bonet, delegat del patrimoni cultural de l'arquebisbat de Barcelona, en un roda de premsa que va tenir lloc el 5 de maig passat a la basílica de Nostra Senyora del Pi. «Però, gràcies a Déu —va afirmar Mn. Martí Bonet—, hi arribarem a temps. Esperem! Curarem el Pi!»

L'esmentada roda de premsa va ser fixada a l'hora i dia per Mn. Josep M. Vidal i Aunós. Possiblement va ser una de les darreres telefonades que el plorat sacerdot, rector del Pi, va fer abans de la seva mort. Per això, tant la parròquia com el mateix bisbat van voler respectar aquesta vertadera última voluntat del mossèn difunt. D'aquesta manera la roda de premsa va tenir un singular caràcter d'homenatge.

«A Mn. Vidal —van afirmar Mn. Martí Bonet i Mn. Josep Bigordà, membre de l'equip sacerdotal de Nostra Senyora del Pi— li feia molta il·lusió que es comencessin les obres de restauració del Pi.» Qui passi ara per la plaça lateral del Pi podrà observar que s'aixequen unes altes bastides amb una lona en la qual s'indica que les obres es faran gràcies al mecenatge de Bancaixa i l'ajut de la Generalitat de Catalunya.

El pressupost arriba a la quantitat de 240.000

Rosassa de la façana de l'església.

euros. Obviament que aquesta intervenció està dins del pla integral de les restauracions de tot el temple elaborat per l'arquitecte Josep M. Botey. L'arquitecte va comentar el següent: «Ara ja posem una primera documentació d'intervenció arquitectònica prou fiable sobre l'estructura de l'edifici. L'erosió causada per la climatologia, la vegetació, el desordenat cablejat, el vandalisme i els excrements de coloms... han malmet les pedres de les façanes i han provocat la inseguretat per a tots aquells que transiten pels seus voltants.» «Aquesta inseguretat —va afegir Mn. Martí Bonet— està totalment oposada al carisma que Mn. Vidal va practicar, tot acollint sempre tothom qui hi anava.»

A la roda de premsa també van assistir Marc Mayer, director general del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya; els senyors Guitart i Clotas, de l'Agència de Mecenatge de la Generalitat; Genaro Millet, directiu de Bancaixa, i els mossens de la parròquia: Mn. Josep Bigordà, Mn. Tomàs Vergés i Mn. Ferran Singla.

Tots els assistents van coincidir a manifestar que amb la restauració del temple es faria realitat un doble desig del sacerdot difunt: restablir la bellesa del monument i fer més eficaç l'abraçada a tothom qui cerca l'estimació dels germans i del nostre gran germà nostre Senyor Jesucrist, tal com ho volia Mn. Vidal. (J.M.M.B.)

INGREDIENTS:

4 plàtans
llet
5 ous
sucre
conyac
melindros
nata

PREPARACIÓ:

El plat d'aquesta setmana és molt senzill de fer i, al mateix temps, resulta excel·lent. En primer lloc, tritureu quatre plàtans dins d'un recipient amb tres tasses de llet. Després, afegiu-hi cinc ous, sucre al gust del consumidor i mitja copeta de conyac. Quan ho tinguem tot ben barrejat, aboqueu-ho dins de flameres on prèviament hi haurem posat sucre cremat. Les flameres es posaran al bany maria dins del forn durant una hora, fins que la barreja quedi totalment quallada i esdevingui consistent com un flam.

En el moment de servir aquestes postres, caldrà que el flam de plàtan estigui fred i desmotllat. Per fer una presentació més original, al voltant del flam poseu-hi melindros trossets i, fins i tot, s'hi pot barrejar nata muntada.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Actuació de Veus del Pirineu al Japó

LA SEU D'URGELL.— El quartet Veus del Pirineu va oferir recentment set concerts de cant gregorià i polifonia religiosa al Japó. El programa de les actuacions va ser el següent: dos concerts a Tòquio, un a la catedral de Kyoto i quatre a Osaka. El públic, que va acudir en gran nombre als concerts, es va entusiasmar amb les interpretacions musicals del quartet i va agrair els cants de les Veus del Pirineu. El cant gregorià va suscitar els sentiments religiosos del poble japonès, que va lloar el cant popular de les esglésies del Pirineu. Ha estat la primera gira del quartet al Japó.

Veus del Pirineu es va formar de manera gairebé espontània a Barcelona. Els quatre cantors, antics alumnes del Seminari diocesà d'Urgell, es reunien sovint i, a les trobades, interpretaven composicions de música gregoriana i polifonia religiosa. El resultat assolit era lloat pels

familiars i amics que els escoltaven. Van decidir presentar-se en públic i l'èxit va superar les expectatives més optimistes.

Al bisbat d'Urgell han ofert concerts a la Seu d'Urgell, amb motiu de la inauguració del Museu Diocesà; a Gerri de la Sal, pel 850è aniversari de la consagració de l'església del monestir; a Llessui, en la celebració de la canonització de Jaume Hilari, etc.

Integren el grup tres cantors del Pallars Sobirà i un de la Cerdanya: Antoni Joanmartí, tenor primer, de Jou; Sever Isus, tenor segon, de Llessui; Ramon Escales, baríton, d'Enviny, i Alfons Vilà, baix, de Puigcerdà. Són veus privilegiades i ja han editat dos discs compactes. En la direcció del grup hi col·labora Antoni Cagigós, degà del Capítol catedral de la Seu d'Urgell. Han copsat l'esperit misteriós del cant religiós i l'ofereixen amb una interpretació fidel. (Antoni Mirabet)

Blanquerna ofereix noves dobles titulacions

BARCELONA.— La Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna ofereix per al curs vinent una nova doble titulació que acreditarà els estudiants com a experts en Recursos Humans.

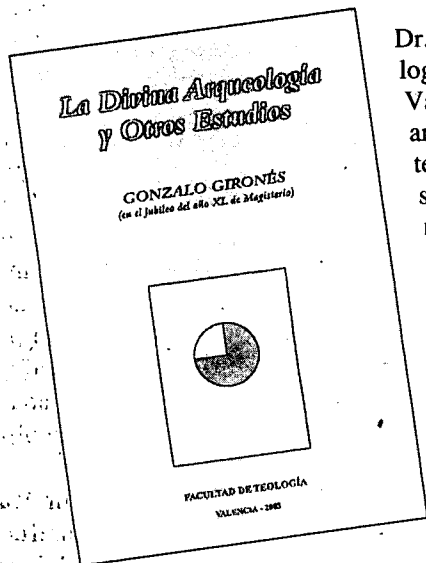
La doble titulació de cinc anys —un itinerari que suma la diplomatura de Relacions Laborals i la llicenciatura de Psicologia o Pedagogia— aporta a l'estudiant coneixements específics que fins ara no obtenia amb la diplomatura de Relacions Laborals o les llicenciatures de Psicologia o Pedagogia per separat. Des de Psicologia, l'èmfasi es posarà en la dimensió del

comportament i de conductes de grup en el marc dels recursos humans i la seva selecció. Des de Pedagogia, l'èmfasi es posa en la formació dels recursos humans com a estratègia de canvi a les organitzacions.

D'altra banda, la Facultat posa també en marxa una nova doble titulació de quatre anys amb un itinerari fet a través de les dues diplomatures de Logopèdia i Mestre d'Educació Especial, que ofereix la possibilitat d'especialitzar-se en el tractament de les alteracions del llenguatge i la comunicació, tant d'infants com d'adults, i, alhora, d'exercir professionalment en l'àmbit educatiu públic. (C.C.)

LLIBRES

Una síntesi del saber teològic

Gonzalo Gironés, *La divina arqueología y otros estudios*. Facultat de Teologia de València, València 2003, 406 pàg.

sió de la fe, trobaran en les pàgines d'aquest llibre un material riquíssim. Des de la Trinitat (considerada en el seu Principi a *La divina arqueología* com a fonament d'una gran síntesi teològica) fins al tema controvertit del sacerdoci femení, passant per temes de creació, gràcia, sagraments, Església i escatologia, el lector es podrà confrontar sota la guia d'un expert teòleg amb els temes més importants de la teologia catòlica. Amenitat, claredat, erudició, especulació, intel·ligència penetrant i mestratge pedagògic són virtuts que resplendeixen en els escrits teològics del Dr. Gonzalo Gironés recollits en aquesta publicació. (Joan Antoni Mateo)

Amb motiu del seu 40è aniversari de docència, el Dr. Gonzalo Gironés Guillem, catedràtic de Cristologia i Mariologia de la Facultat de Teologia de València, publica una antologia dels seus millors articles, precedida d'una obra de gran envergadura teològica: *La divina arqueología*. No es pot parlar seriosament de la teologia espanyola contemporània sense fer referència al teòleg llevantí Gonzalo Gironés. Molts saben que el seu primer assaig teològic especulatiu va merèixer grans elogis de Michael Schmaus, catedràtic a Munich, i va ser comentat en els cercles teològics internacionals. Posteriorment es van confirmar aquestes intuïcions en una trajectòria teològica fecunda amb publicacions prestigioses entre les quals destaquen els seus estudis sobre Trinitat, Cristologia, Mariologia i altres tractats teològics.

La present publicació és una mostra de teologia estimulant i especulativa de gran qualitat i interès. És un treball apassionat, com apassionat és el seu autor: Els professionals de la teologia, preveres i tota persona culta que vulgui aprofundir en la compren-

Nova forma de llegir la Bíblia

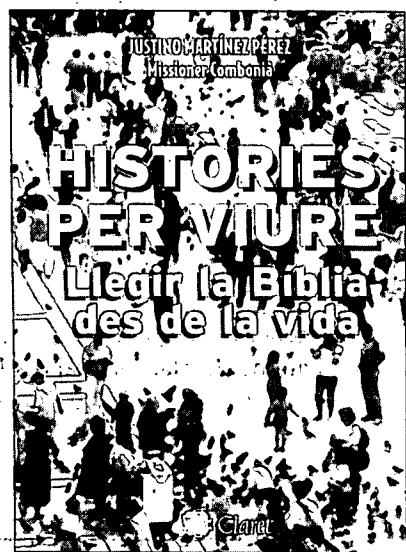
Històries per viure és una proposta formativa i espiritual que pretén explicar la Bíblia des de l'experiència de la pròpia vida. A tots ens agrada escoltar històries i fins i tot explicar-les. Històries fantàstiques i meravelloses que tenim a la memòria i que ens fan somiar. L'autor, a partir d'aquesta experiència satisfactòria de llegir i explicar històries, proposa una forma de llegir la Bíblia: explicar les històries del poble de Déu per donar sentit i bellesa avui en la vida. Justino Martínez Pérez va néixer a Tierra de Campos (Palència) i des de fa tres anys treballa a Catalunya com a missioner al servei de la Paraula de Déu. És membre de l'Associació Bíblica de Catalunya, de l'Associació Bíblica Espanyola i professor del Centre d'Estudis Pastors, on col·labora en el departament d'animació bíblica de pastoral, tot aportant la seva experiència de deu anys com a missioner combonià a Amèrica Llatina. Aquest llibre té un enfoc vivencial, ja que fa que la Paraula de Déu «toqui» les persones, alhora que el seu horitzó missioner fa somiar. Una lectura personal o en grup ens ajudarà a connectar els relats bíblics amb la vida.

L'objectiu primordial de Justino Martínez Pérez és proposar una nova forma de llegir la Bíblia: «Amb una mirada nova, amb un cor nou, amb la mirada sempre nova i creadora de Déu que fa noves totes les coses. Amb la mirada profètica de Jesús que va anunciar la Bona Nova als pobres i amb ells s'identifica (Lc 4,16-30; Mt 25,31-46). I tot això perquè als petits, als senzills i als últims, homes i dones, els sigui «revelat el Rostre del Pare» (Mt 11,25), una alegria per a les comunitats que avui segueixen les petjades de Jesús i assumeixen la seva pràctica i la seva missió. Gran desafiament per a tots nosaltres!» (C.C.)

Justino Martínez Pérez, *Històries per viure*.

Llegir la Bíblia des de la vida.

Editorial Claret, Col·lecció Els Daus, Barcelona 2003, 222 pàg.

A GAES podem ajudar-lo

Més de 50 anys d'experiència
en correcció auditiva.

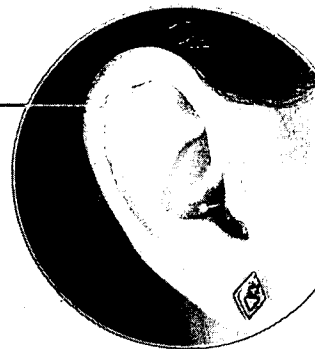
Envii el cupó adjunt o

bé truqui al
902 39 39 40

per a concertar dia i
hora de la seva revisió
auditiva gratuïta.

Els nostres
audífons són:

- còmodes
- invisibles

REGAL ESPECIAL

GAES

CENTRES AUDITIVS

Si ens visita durant els propers 15 dies rebrà
un regal exclusiu.

Cupó reserva de Revisió Auditiva GRATUÏTA.

Adopti una decisió que millorarà la seva vida.

☐ Si, desitjo concertar una visita per a la meua revisió auditiva gratuïta i rebre de forma totalment gratuïta el meu regal sorpresa, sense cap compromís per la meua part.

Envii aquest cupó de reserva amb les seves dades a: GAES, S.A. Dpt. Màrqueting, Pere IV, 160, 08005 Barcelona

DADES PERSONALS

NOM I COGNOMS:

ADREÇA:

.....PIS: PORTA:

POBLACIÓ:

C.P. PROVÍNCIA:

DATA DE NAIXEMENT:/...../..... TELÈFON:

La informació que ens facilita quedarà recollida en el nostre fitxer. Vostè té dret a accedir a aquesta informació i rectificar-la o cancel·lar-la, en cas de ser errònia. Si desitja que les seves dades quedin en els nostres fitxers, però no desitja rebre informacions comercials d'altres empreses, faci'ns ho saber. (Llei orgànica 5/1992).

CC 05/03

El llibre de la setmana

No jugar amb el ...joc

Padrós de Palacios és un clàssic en el món dels contes, aquestes narracions curtes, que, en poques pàgines, diuen i interessen a vegades més que no pas una novel·la llarga i voluminosa. I la lectura de cadascuna de les seves publicacions deixen sempre el gust saludable de l'obra ben pensada, ben escrita, i explicada amb una perícia poc habitual.

Las extrañas veladas és, essencialment, una reflexió sobre el joc. Més concretament, sobre l'afany excessiu de jugar. L'atracció de la taula de joc, de la ruleta, dels números vermells i negres que són davant dels ulls àvids dels que envolten les taules, sostenen les cartes, i veuen com van i vénen les fitxes, amb el *croupier* immutable, el rasclet que les recull i dispersa. Tot això viscut, a més, amb la intensitat del qui espera massa, o de qui s'ho juga tot, i amb el final sotjador com a catàstrofe, o com a èxit inesperat.

El cos central de l'obra està plantejat amb originalitat. Un personatge misteriós cita un jugador aparentment empedreït, i li explica una sèrie de vetllades, històries relacionades amb els jocs d'atzar. El sus-

Esteban PADRÓS DE PALACIOS,
Las extrañas veladas.

El Cobre, Barcelona 2002, 223 pàg.

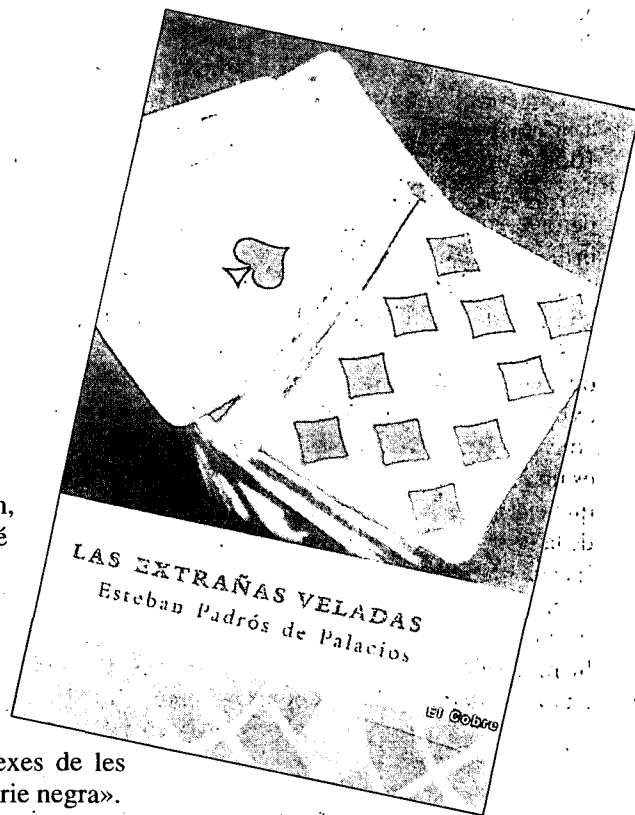
pens està servit des d'un començament, i Padrós de Palacios sap fer-lo servir amb serenitat i solidesa, i sense exabruptes, dins d'aquesta característica essencial en el conte, que és el final inesperat.

Las extrañas veladas escapa de la frivolitat de solucions ràpides, pensades més per a *épater le bourgeois* que per donar sentit a la narració. Té, en el fons —i en alguns moments, en la forma— aquest típic afany moralitzant que es troba ja en els orígens del gènere, els típics apòlegs dels orígens de la literatura, de Barlaam i Josafat fins a Calila e Dimna. És una contribució serena a prendre's les coses seriosament, i el joc, ho és. I anar més enllà de les fronteres del bon sentit i de la moderació té riscos que ell denuncia bé.

Les altres narracions van, des de la brevíssima i gairebé antològica titulada *Perfecto rasurado*, fins a la més complexa i alambinada *Abuso de confianza*, que cal llegir amb atenció, perquè és, més que cap d'aquestes narracions, a prop de les intrigues complexes de les novel·les de l'anomenada «sèrie negra».

Padrós de Palacios, com Badosa o el malaurat Jorge Ferrer-Vidal, semblen els epígons del gènere. I és una llàstima. No perquè no s'escriguin narracions breus, sinó perquè no s'ajusten a aquests canons als quals ells són tan fidels.

L'obra està dedicada a Camilo José Cela com a mostra de gratitud. I és signi-

ficatiu que, en un moment en què n'hi ha que de l'arbre mort en fan estella, hi hagi qui el recordi agraït en la república de les lletres.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Premis del Dia de la Sardana 2003

L'Obra del Ballet Popular ha proclamat la relació dels guanyadors dels premis del Dia de la Sardana 2003, durant els actes de proclamació de Ripoll com a 43a Ciutat Pubilla de la Sardana. Aquestes distincions seran lliurades als guardonats en un acte que tindrà lloc a Barcelona, la tardor propera. Els premis són, entre altres:

MEDALLES AL MÈRIT

Medalla al Mèrit Sardanista.— A Ricard Jové i Hortonedà, de Barcelona, per la seva dilatada activitat al servei de la sardana, principalment en el si de l'Obra del Ballet Popular, com a col·laborador, directiu, secretari i impulsor dels actes de proclamació de Ciutat Pubilla de la Sardana.

Medalla al Mèrit Musical.— A Josep Riumalló i Salagran, d'Arbúcies, en ocasió de la seva jubilació, considerat com un dels millors fiscornaires. Itambé, a títol pòstum, a Pere Fontàs i Puig, d'Amer, per la seva brillant trajectòria com a instrumentista de fiscorn, per la seva activitat docent i com a compositor de música per a cobla.

Medalla al Mèrit Cívica.— A Mons. Valentí Miserachs i Grau, de Sant Martí Sesgueioles, president-director del Pontifici Institut de Música Sacra de Roma, per la seva tasca de difusió i defensa de la música de cobla a través de la seva activitat docent al Vaticà.

Medalla al Mèrit a la Dansa Popular Catalana.— A Josep Bargalló i Badia, de Reus, per la seva tasca en el món dels esbarts, com a fundador i col·laborador de diversos esbarts dansaires i restaurador de balls i danses tradicionals.

ALTRES PREMIS

Premis a la continuïtat.— A l'Agrupació Sardanista d'Igualada, que compleix 75 anys d'existència i a l'Agrupació Sardanista de Ripoll, en ocasió del 50è aniversari de l'Aplec de Ripoll.

Premi a la Difusió de la Sardana als Mitjans de Comunicació.— A Ignasi Piñol, conductor del programa diari *So de cobla*, que s'emet per Catalunya Música i Catalunya Cultura.

Premis a la Presència de la Sardana a Internet.— Al portal *Garonuna.com*, per la seva difusió de la sardana en el context de les activitats de cultura popular en particular i de la festa en general i a Francesc Manaut, per posar a l'abast de tothom a través de la Xarxa la seva ingent base de dades sardanista.

Premi a la Producció Discogràfica.— A la Cobla La Principal de la Bisbal, per la seva col·lecció discogràfica dedicada a grans personalitats que han estimat la sardana, iniciada amb els discs dedicats a Artie Shaw i Josep Pla. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Una estrella moribunda que no s'acaba de morir

Es tracta de la que té per nom *rho de Cassiopea*. Es troba a la nostra galàxia però força lluny de nosaltres: a uns 10.000 anys llum. Però, malgrat la seva llunyania, encara és visible a simple vista com un dèbil puntet lluminós, perquè té una massa de 40 vegades el nostre Sol i la seva brillantor és unes 500.000 vegades superior. D'aquestes característiques només se'n coneix una desena en tota la Via Làctia, que té més de 100.000 milions d'estels.

Com se sap que és una estrella moribunda? Per una observació que s'hi féu el 1993. Va fer una «petita» explosió que en preludiava una de més forta que la convertiria en una supernova, i, com hom sap, una supernova és una estrella que mor, fent una implosió-explosió que fa que expulsi amb un gran esclat cap a les profunditats còsmiques la major part de la seva massa a gran velocitat. El fenomen de les supernoves és poc freqüent. Es calcula que s'esdevé de quatre a cinc vegades per mil·lenni en una galàxia com la nostra. Això se sap pel que es veu en altres galàxies. I com que des de la supernova del 1604 (que Kepler va poder veure sense telescopi) no se n'hi ha produït més, els astrònoms estan ansiosos de poder captar el fenomen aviat en la *rho de Cassiopea*. Per als astrònoms 10.000 anys llum de distància és a

prop; les explosions de supernova que s'han observat en altres galàxies són a milions d'anys llum i encara que en el moment del màxim esclat una d'elles pot arribar a brillar com una galàxia sencera només ho veu el telescopi i justet. Si és a 10.000 anys llum s'ha de veure a simple vista i fins i tot de dia. Aquesta vegada seria un espectacle esfereïdor.

La «petita» explosió detectada a *rho Cassiopea* el 1993 «només» va expulsar a l'espai una quantitat de matèria equivalent a unes 10.000 Terres. Ara l'explosió forta, que llançarà a l'espai una massa centenars de vegades més gran, fins a decenes la del Sol, ha de venir aviat. Però astronòmicament «aviat» pot ser fins i tot d'aquí a alguns segles. Així i tot, els astrònoms observen aquesta estrella amb gran atenció. Se la miren i remiren cada pocs mesos des del 1993 per veure si s'hi veu alguna diferència. Com que ningú no ha examinat mai una estrella d'aquestes just abans d'esclatar, volen aprendre quines fases segueix com a preàmbul de la gran explosió. Nosaltres els desitgem que tinguin sort. Només direm que, com que és de debò un dels fenòmens còsmics més meravellosos una explosió d'aquesta mena, ens fem càrrec de la seva inquietud per poder descobrir-ne els passos que hi porten.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Teories evolucionistes i ciència de l'evolució

El lector recordarà que al capítol 33 ja vam parlar de l'astrònom anglès Fred Hoyle (1915-2001) que amb el seu llibre *The Intelligent Universe* (1983) s'oposava frontalment a la teoria darwinista, titllant-la d'impressantable. En aquell llibre també hi deia que l'aparició de la vida a la Terra només podia explicar-se per un origen extraterrestre. Ara ens toca explicar això una mica més. Quan publicà aquesta obra, el 1983, no era pas la primera vegada que ell exposava la idea. Ja l'havia manifestada en tres obres anteriors: *Lifecloud* («Núvol de vida», Londres, 1978), *Diseases from Space* («Malalties des de l'espai», Londres, 1979) i *Evolution from Space* («Evolució des de l'espai», Londres 1981), escrites en col·laboració amb el professor d'origen singalès, Nalin Chandra Wickramasinghe, col·laborador seu també en certs treballs d'astronomia. És aquesta tercera obra la que comentarem.

Nalin C. Wickramasinghe, professor de matemàtiques i astronomia, a l'University College de Cardiff (País de Gal·les), especialista en l'estudi de la matèria interestel·lar, és també poeta que va obtenir el 1962 el premi Powell de poesia anglesa. És partidari, com Hoyle, de la panspèrmia, la teoria que afirma que a l'univers hi ha gèrmens de vida pertot arreu. El maig del 1982 la UNESCO va dedicar un número de la seva revista *El Correu de la Unesco* íntegrament a Darwin amb motiu del centenari de la seva mort. S'hi enaltia la figura de Darwin per les seves idees o pel seu treball com a naturalista en tots els articles llevat de l'últim que era de Wickramasinghe que hi defensava el que, amb Hoyle, deia en el llibre que hem dit. Entre altres coses s'hi llegia: «Aquesta hipòtesi [la de la selecció natural a partir de les mutacions] s'assembla a l'afirmació que si es copiés milers i milers de milions de vegades la primera pàgina del Gènesi s'acumularien tantes errades que serien variacions suficients per produir no tan sols tota la Bíblia sinó tot el que es conté a les biblioteques més grans del món. Afirmacions absurdes totes dues.»

43 La panspèrmia de Fred Hoyle i Nalin C. Wickramasinghe

Per què la Terra ha tingut formes de vida tan aviat?

És tan poc probable, diuen els dos autors d'*Evolution from Space*, que la vida s'origini per atzar a la Terra, que es fa inexplicable el fet que ja se'n trobin indicis en el registre paleontològic de fa 3.800 milions d'anys, o sigui de quan només feia uns 800 milions d'anys que la Terra s'havia format. A la introducció ja diuen que si el 1924, quan Oparin va explicar la seva teoria de l'origen de la vida a la Terra, se li tributaren elogis per la racionalitat de les seves explicacions, ara, després del desenvolupament de la microbiologia de la segona meitat del segle xx la situació és diferent, perquè s'ha vist que «els sistemes bioquímics són tan extremament complexos que la probabilitat que s'hagin format mitjançant unes barreges casuales de simples molècules orgàniques és tan petita que per als efectes és només insensiblement diferent de zero. Els nous coneixements indiquen de manera clara i decisiva un origen còsmic de la vida, o sigui la possibilitat alternativa d'haver estat disponible des del principi».

La seva teoria serà que el món ha existit sempre (no creuen en el Big Bang) i que el cosmos és ple de gèrmens, que van arribant contínuament al nostre planeta, no tan sols als seus orígens sinó també actualment.

Al capítol cinquè ens exposen que, segons ells, la Terra ha tingut vida quasi des del principi. Ho demostra la paleontologia. Fins al 1979 els testimonis geològics més antics de vida microbiana eren de fa 3.200 milions d'anys, de les roques de Swazilàndia, en les formacions de Fig Tree i Onverwacht. Però el 1980 en certes ro-

ques d'Austràlia, de fa 3.500 milions d'anys també se n'hi trobaren. A més, Pflug i Jaeschke-Boyer el 1979 també havien trobat a Groenlàndia, a la regió d'Isua, una roca de 3.800 milions d'anys que contenia estructures microscòpiques que ja semblaven correspondre a éssers eucariotes (de nucli diferenciat a la cèl·lula), que si, segons la tesi habitual havien de procedir de procariotes, exigien un començament de vida encara més anterior.

Davant d'això ens diuen els autors: «Segons nosaltres la vida sobre la Terra ha tingut probablement molts començaments. Admetent que cèl·lules vivents hagin estat enviades constantment a la Terra de fonts cometàries, moltes haurien reeixit a sobreviure temporalment per extingir-se en un segon temps i reafirmar-se després un altre cop. Cèl·lules eucariotes i cèl·lules procariotes podrien haver arribat alhora o bé podrien haver iniciat la seva existència indiferentment les unes o les altres.»

És possible que encara ens arribin gèrmens extraterrestres?

Els nostres autors són conseqüents amb la seva exposició. Si el món és etern i no hi ha hagut començament amb un Big Bang i sempre hi ha hagut gèrmens en els espais interestel·lars, és clar que també ara ens en deuen arribar. I ho afirmen sense cap dubte. I afirmen que: «Podrien ser de l'ordre de 10^{20} en un any i hi ha indicis de la possibilitat de documentar-ne àmpliament l'arribada.»

I repeteixen el que ja estava dit en el llibre del 1979, *Diseases from Space* que certes epidèmies de refredat comú, de grip i altres malalties víriques podrien tenir un

origen extraterrestre. Així, doncs, la vida de la Terra es troba en contínua interacció amb la vida de fora de la Terra.

La dificultat de la supervivència de bacteris en els espais interestel·lars la resolien exposant casos de resistència al temps (ja que «en certs dipòsits salins s'han trobat bacteris que s'han pogut aïllar i fer «reviure» i que hi eren des del devònic i fins i tot des del precambrià, o sigui durant més de 600 milions d'anys) de resistència al fred i a la calor i a les radiacions X...

En una entrevista a Fred Hoyle que el diari *La Vanguardia* va publicar el 2 de març del 1997, aquest autor encara es referma en les mateixes idees. Diu que «avui es pot veure clarament que la teoria del Big Bang és errònia», que «hi ha una clara tendència cap a la visió de l'arribada de la vida a la Terra des de fora», i que sobre l'arribada de bacteris al nostre planeta «els especialistes en medicina sovint ens diuen que, si bé al principi se sentien escèptics, ben aviat se'n van convèncer veient el que passa en els ambulatoris: Tota la hostilitat m'ha vingut dels biòlegs acadèmics, empesos no tant per qüestions de grip com per la meua hostilitat envers la teoria darwinista».

I nosaltres què hi podem dir? No som qui per dir-hi l'última paraula. Tanmateix no podem pas negar que les raons adduïdes contra l'origen atzarós de la vida a la Terra tenen un cert valor, però negar el Big Bang fins a dir que es veu clarament que és erroni, ho creiem d'un atreviment fora mida, i que el món existeixi des de sempre i que en ell hi hagi una intel·ligència que no és el Déu que coneixem per la fe, ja és clar que ho trobem del tot inadmissible. Que hi hagi gèrmens de vida en espais interplanetaris no s'ha pogut demostrar pas amb evidència. N'hauríem de dir que aquesta és una teoria que només es podrà admetre com a certa quan hi hagi fets comprovats que ho demostrin. Fins ara s'han detectat compostos orgànics amb tota certesa en cometes i també en molècules disperses pels espais còsmics, però fins a l'èsser viu falta molt encara. Hem de deixar el problema en suspens.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

La verdad sobre Charlie ***

Director: Jonathan Demme.

Guionista: J. Demme, Steve Schmidt, Peter Joshua i Jessica Bendinger.

Intèrprets: Mark Wahlberg, Thandie Newton, Tim Robbins.

Thriller romàntic. EUA, color, 2002. 104 minuts. / Adults.

A partir del clàssic de Stanley Donen, *Charada*, Demme i el seu equip de guionistes han traçat un film amb cert similitud argumental, però amb algunes variacions en els personatges. L'argument parteix de la mort de Charlie, personatge enigmàtic, i de l'intent de la seva dona per intentar descobrir el misteri que envolta l'assassinat del seu marit, així com la desaparició d'una fortuna amb què estava relacionat. En la seva recerca, és ajudada per un personatge que resulta força ambigu. Un consell: us heu de quedar fins al final dels crèdits per acabar de veure-ho tot.

Es tracta d'una pel·lícula d'acció, ràpida i àgil, amb moltes anades del pas-

Mark Wahlberg recrea el paper que va interpretar Cary Grant.

sat al present i vice-versa. Com en la seva predecessora, de la fotografia destaquen els cromàtics recorreguts per París. Pel que fa al guió, es combinen tres gèneres amb més o menys encert: el thriller o suspens, la comèdia i el toc romàntic. Tot i que destaquen alguns actors, com ara el protagonista (Mark Wahlberg) o l'actriu que interpreta la comandant francesa (Christine Boisson),

el personatge de Regina (Thandie Newton) deixa molt que desitjar amb un registre monòton. En definitiva, una bona opció per a nostàlgics.

Humor: 2; acció: 3; violència: 3; sexe: 1/2; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

La vida mancha ****

Director: Enrique Urbizu.

Guionista: Michel Gaztambide.

Intèrprets: José Coronado, Zay Nuba, Juan Sanz.

Drama. Espanya, color, 2003. 107 minuts. / Adults.

La història compta amb l'arribada de Pedro (José Coronado) a casa del seu germà Fito, després de catorze anys sense saber res d'ell. Aquest fet canvia la vida dels personatges. Fito (Juan Sanz) està casat amb Juana (Zay Nuba) i tenen un nen de 5 anys, Jon. Tots dos estan molt enamorats, però tenen una vida plena de dificultats a causa de l'addicció de Fito al joc.

Pedro és el misteriós, se sap molt poc d'ell; és fort però sense viure la vida, ell n'està per sobre. Fito adora la seva família. És el que més estima al món, però és fràgil i no es pot desenganxar d'allò que el du a un món de mentides que està a punt de fer-li perdre el que més vol. Juana és el personatge tranquil, lluita sense que es noti, no menteix, estima Fito, encara que està cansada de les seves mentides...

Entre aquests tres personatges es teixeix un tapís d'emocions quotidianes i contingudes. A la pel·lícula hi ha moments en què sembla que no s'expliqui res, però és que el director només vol mostrar la interioritat dels seus personatges en les seves mirades i somriures, en el fum d'un cigarret o en el color d'una tassa de cafè. La pel·lícula deixa mil preguntes per respondre, així l'espectador pot buscar la resposta bussejant en la profunditat.

Els personatges són novells perquè Urbizu volia actors sense referències, perquè el públic no n'esperés res. Això no passa amb el personatge de Pedro, que interpreta Coronado, ja que pel seu paper d'home ple de misteris, no importa que la gent utilitzi les seves referències. Una pel·lícula per a un públic selecte que fugi de la clàssica acció cinematogràfica i cerqui una cosa diferent.

Humor: 0; acció: 0; violència: 0; sexe: 1/2; llenguatge: col·loquial.

Estrena en vídeo i DVD

Lugares comunes ****

Director: Adolfo Aristarain.

Guió: Adolfo Aristarain i Kathy Saavedra.

Intèrprets: Federico Luppi, Mercedes Sampietro, Bassi Valentina.

Drama. Argentina/Espanya, color, 2002. 110 minuts. / Adults.

Lugares comunes és una història d'amor meravellosa en el moment difícil que travessa l'Argentina. Fernando Robles (Federico Luppi) és porteny, ja ha complert els seixanta i és professor de literatura a la universitat. Ensenya a ensenyar. Porta tota la vida casat amb Liliàna Rovira (Mercedes Sampietro), espanyola, que treballa com a assistenta social a barris marginals de Buenos Aires. S'estimen, es respecten, són lleials. No s'avorreixen mai estant junts, els agrada estar sols. Es coneixen profundament, s'accepten, es barallen sense odi, es diverteixen. Són amants, socis, amics, còmplices. Cap dels dos concep la vida sense l'altre.

Junts viatgen a Madrid, a visitar el seu fill que treballa i viu allà. A la tornada, han d'afrontar junts la recessió econòmica que els ofega. Això els durà a prendre decisions difícils i a preguntar-se pel sentit de la vida.

Un viatge a través de la difícil situació que travessa l'Argentina, i com la seva decadència afecta un matrimoni gran, no només en el pla econòmic, sinó com influeix també en el seu esperit, les seves il·lusions, les seves ambicions. La lluita infatigable pels ideals de Fernando xoca brutalment amb el «camí fàcil» que ha escollit el fill. Però Liliàna, fidel a aquests ideals, manté el seu costat més comprensiu davant de tots dos.

Adolfo Aristarain fa un retrat perfecte d'uns personatges molt humans, alhora que ens mostra el valor de l'amor, la paternitat i l'amistat. Una història d'amor preciosa, a través dels cops de la vida, i un homenatge a l'esperança. L'última joia del cinema argentí.

Humor: 0; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Cartell del film.

El món de la televisió

► **Simsala Grimm**

De dilluns a divendres - 17.40 - K3

Els contes fabulosos del germans Grimm són duts ara a la petita pantalla de la mà d'uns personatges entranyables i divertits. *Simsala* és el lloc on viuen tots els personatges dels contes. Els protagonistes, Yoyo i Cro-Cro, condueixen els nens a través de les aventures esbojarrades que aniran descobrint al llarg del viatge pel món de la fantasia. Una sèrie càlida i entretinguda: Adequada per a nens a partir de 4 anys.

Imatge de la sèrie.

► **Vides de pel·lícula**

Divendres - 22.45 - TV3

Vides de pel·lícula és un programa d'entreteniment, d'una hora de durada que s'emet en directe els divendres a la nit, presentat per Gemma Nierga i Jaume Figueras. Parteix de la base que hi ha molta gent anònima que ha viscut històries de pel·lícula, històries iguals que les que han servit d'argument per a films que han donat la volta al món.

El programa porta cada setmana al plató persones amb «vides de pel·lícula» perquè expliquin la seva història i al mateix temps per recordar com va ser aquesta mateixa experiència a la ficció: qui la va interpretar, en quin moment, quina repercussió va tenir... En cadascun dels programes es tracten un mínim de tres «vides de pel·lícula» que s'aborden a través de diferents gèneres periodístics com ara entrevistes, tertúlies, debats, documents pregravats, intervencions telefòniques en directe, etc.

Es busquen històries tan emocionants i entranyables com reals, i que, a més, coincideixin amb trames de pel·lícules famoses de la història del cinema. El programa s'emet en directe i amb elements d'interactivitat per mantenir en tot moment la capacitat de sorpresa. L'humor és un element primordial en aquest espai. Amb un to distès, el programa vol descobrir que hi ha històries reals que són com les que ha plasmat el cinema, sense dramatismes, ni tensions, sense fer judicis ni pretendre extreure conclusions transcendents.

Destaquem la creativitat, la innovació i l'esforç de trobar històries reals. Sembla, per ara, un programa entretingut i que no cau en els tòpics sentimentalistes ni dramàtics. Haurem d'estar atents a la seva evolució.

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 6.30 hores, selecció de música instrumental. Sant Rosari, a les 6.30 hores.

El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espanya d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Informació general i d'Església, cada mitja hora.
Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, a les 10.30 hores.
Angelus cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

07.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-10.00 Hora blaugrana (esports)
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones (esports)
14.30-15.00 Catalunya actualitat (informatiu)
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La Plaça de l'Església (magazin)
20.00-21.30 Sin concesiones (esports)
21.30-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana i un informatiu general i d'Església durant la primera mitja hora)
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-02.00 La gran diferència (selecció musical)

Dimarts

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
00.00-02.00 La gran diferència

Dimecres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Mar de claror (catequesi)
00.00-02.00 La gran diferència

Dijous

07.00-09.00 El Primer Cafè

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

CADENA ESTEL

09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-19.00 Radiofórmula
19.00-20.00 La plaça de l'Església
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 A tota costa (submarinisme)
00.00-02.00 La gran diferència

Divendres

07.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-10.00 Hora blaugrana
10.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Sin concesiones
14.30-15.00 Informatiu
15.00-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La plaça de l'Església
19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
20.00-21.30 Sin concesiones
21.30-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-02.00 La gran diferència

Dissabte

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 Club de golf (esports)
11.00-12.00 Trotamundos (turisme rural)
12.00-13.00 Hora blaugrana
13.00-14.00 Línia oberta
14.00-17.00 Radiofórmula
17.00-18.00 Vaixells, trens i música country
18.00-19.00 En compàs de cine (cinema)
19.00-20.00 Els temps de la música (música clàssica)
20.00-00.00 Ressons o futbol Sin concesiones
00.00-01.00 Radiofórmula
01.00-06.30 La gran diferència

Diumenge

07.00-08.30 La gran diferència
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-13.30 Sirocco (ONG)
13.30-14.00 El Cafè Internacional
14.00-17.00 La gran diferència
17.00-18.00 Mar de claror
18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (previa i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
21.00-23.00 Ressons o futbol Sin concesiones
23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30 La cova del Country
00.30-01.00 Cova de Jazz
01.00-06.30 La gran diferència

A TOTA COSTA

Magazine.

Únic programa en tota la ràdio catalana dedicat al submarinisme. Es parla amb experts a través de tertúlies i connexions amb els principals centres de submarinisme.

Presentat i dirigit per
Miquel Mercadal i
Miguel del Amo.

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.20 Informatiu matí + el Temps
09.20-10.00 Música Principat
14.00-14.20 Informatiu migdia + el Temps
18.00-20.00 Música Principat
20.00-20.20 Informatiu vespre
21.00-21.30 Música Principat
12.00, 16.00 Butlletins horaris

Cada dia

06.30-7.00 Música Principat
10.45, 16.15 Agenda
12.45, 17.45 Recomanació turística

Dilluns

20.30 In Corpore Sano (repetició del programa de dissabte), per Maria Marín.

Dimarts

20.30 El que més ens agrada, per Cristina Orduña i Àlex Alsina.

Dimecres

20.30 Els Tresors de la Història, per Carles Rivas.

Dijous

20.30 La Taula de l'Evangeli, per Maria Marín.

Divendres

20.30 Entre avui i demà, per Cristina Orduña

Dissabte

13.00 Església d'Urgell
13.30 In Corpore Sano, per Maria Marín
(aquest programa es repeteix el dilluns següent, a les 20.30).

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
Diumenge - De 22.05 a 23.00h
Objectiu: l'home 2000

Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 25

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 19)

«Brasil: la lucha por la supervivencia.»

Als *igarapés*, rierols sobre els quals s'aixequen barris sencers, s'han instal·lat centenars de famílies emigrants de l'interior de l'Estat. Els missioners ajuden les comunitats a organitzar-se, reivindicar els seus drets i a mitigar la fam.

10.00 *Últimas preguntas*

«María Isbert, actriz.»

Darrerè d'aquesta gran actriu hi ha la dona, la màxima aspiració en la vida de la qual és fer feliços els altres.

10.25 *Testimonio*

«A la sombra de san Juan de la Cruz.»

Ana Velázquez és professora de religió i catequista a Fontiveros, poble natal de sant Joan de la Creu. El seu testimoni ens explica la rica vida espiritual d'una localitat que viu la fe al voltant de la figura del sant.

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació de la coral Nou Món de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Josep M. Torralba.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 26

17.40 *Pueblo de Dios*

«Sin techo pero con derechos.»

TV 3

Diumenge 25

09.00 *Signes dels Temps*

«L'Església i la tragèdia del Prestige.»

Fa sis mesos l'enfonsament del *Prestige* va ennegrir les costes de Galícia. Des de llavors, els voluntaris que treballen a les platges compten amb el suport de moltes parròquies i moviments cristians. Conversa amb Raimon Mateu, diaca i delegat d'Apostolat del Mar de l'arquebisbat de Tarragona.

Altres temes:

—Presentació del concert de música d'inspiració cristiana *Construim la pau!*

—Entrevista al director de Setem-Catalunya, Toni Codina, sobre la IV Festa del Comerç Just.

—Comentari de llibres, amb Jaume Reixach.

—Comentari de l'Evangeli de diumenge.

Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h per TV3; el diumenge a les 10.55 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Divendres 23

20.30 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals, entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).

Programa presentat per Stefi Lleonardi i coordinat per Ramon Safont-Tria.

El programa repeteix l'emissió el dilluns a les 13.30 h.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada dues hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

MAIG ÉS EL MES CONSAGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Altres bisbats

• **ESCOLA DE FORMACIÓ MISSIONERA.**— Del 2 al 29 de juny, curs de renovació, actualització i espiritualitat missionera, patrocinat per diversos organismes eclesials. Serà al Seminari Claretia de Colmenar Viejo, a Madrid. Més informació: tel. 915 193 635 i a/e: confemis@planalfa.es

• **TROBADES MISSIONERES SILOS.**— Del 4 al 14 de juliol, trobada «Estiu Món Nou» per iniciar els nens en l'acció missionera. Més informació: tel. 915 944 112 i a/e: csfsilos@csf.es

Barcelona

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— El 20 de maig, a les 19.30, el Centre d'Estudis Pastors i l'editorial Claret conviden a la presentació del llibre del missioner combonià, Justino Martínez, *Històries per viure. Llegir la Bíblia des de la vida*. Hi intervindran: Mn. Francesc Pardo, director del CEP; Ignasi Ricart, biblista, professor del CEP i de la FTC; Javier Velasco, biblista i professor del CEP, i Justino Martínez, autor del llibre, biblista i professor del CEP. Lloc: CEP, c/ Rivadeneyra, 6, 3r i Barcelona.

• **TIBIDABO.**— El 24 de maig, a les 10.30, assemblea anual de l'Adoració Nocturna del Tibidabo; a les 21.30, celebració eucarística; a les 22.00, tradicional processó de Maria Auxiliadora pel cim del Tibidabo. Durant el mes de maig, a les 18.00, Rosari, Mes de Maria i benedicció eucarística.

• **CLUB RIMAIA.**— El 25 de maig, a les 17.00, organitza el 25è Festival de la Cançó en Català. Hi participen dotze grups de Catalunya amb cançons inèdites. Serà al teatre Zorrilla, c/ Canonge Baranera, 17 - Badalona. Més informació: Rosina Sangrà, tel. 933 895 119 i a/e: rimaia@terra.es

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza el 26 de maig, a les 17.00, una aula

d'extensió universitària de la gent gran sobre *Els colors del món: idees Unesco. Video-musical*, a càrrec de Francesc Lozano (llicenciat en Ciències). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701.

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 27 de maig, a les 19.30, el Dr. Màxim Borrell (catedràtic d'Economia financera i comptabilitat, professor d'ESADE, membre de la comissió d'Ètica del Fons Ètic d'Intermón i assessor de diverses entitats financeres) parlarà sobre *Ètica i finances*. C/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona, tel. 933 233 368.

• **EQUIPS DE MATRIMONIS.**— Celebren enguany el 45è aniversari amb els actes següents: el 28 de maig, a les 10.30, sortida de la plaça Marçet amb autocar per visitar el temple de la Sagrada Família; a les 11.30, missa a la cripta Gaudí, celebrada pel rector Mn. Lluís Bonet. Després, visita al temple i al museu. Tot seguit, dinar de germanor.

• **DIA DEL MALALT.**— El Servei Religios Catòlic de l'Hospital Universitari Vall d'Hebron organitza una conferència sobre *La salut i la sanitat d'un poble després d'una guerra: Moçambic i Angola*, que pronunciarà la Dra. Victoria Feijóo, cooperant de Medicus Mundi Catalunya a Moçambic. Serà el 28 de maig, a les 13.30, a la sala d'actes de la planta baixa de l'Àrea de Traumatologia i Rehabilitació.

• **INSTITUCIÓ TERESIANA.**— El 28 de maig, a les 19.30, acte acadèmic a l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya. Hi intervindran: José Ramón Flecha, degà de la Facultat de Teologia de la UPSA, director de la càtedra Pere Poveda, que parlarà sobre *Pedro Poveda: presencia y profecía*; Anna M. Almuni, directora de la Institució Teresiana a Catalunya, que dissertarà sobre *Un camí nou per al laïcat*; el bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera i la directora general de la Institució Teresiana, Loreto Ballester. Modera: Jaume Aymar, degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya.

• **PARRÒQUIA DEL PILAR.**— El 28 de maig, a les 20.15, taula rodona sobre *Com construir la pau?*, amb Tica Font

(vicepresidenta de Justícia i Pau), Francesc Torralba (catedràtic de la Universitat Ramon Llull) i Francesc Cabana (economista). C/ Casanova, 175 - Barcelona, tel. 934 309 588.

• **GOIGS.**— El 29 de maig, a les 19.00, cicle de conferències sobre goigs amb el tema *Els goigs del bisbat d'Urgell: magnífics cants a Maria i als seus sants*, a càrrec de Bonifaci Fortuny i Feliu. Lloc: seu dels Amics dels Goigs, c/ Ortigosa, 14, 1r 4a - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 29 de maig, a les 20.00, trobada de pregària dels joves de l'arxidiòcesi de Barcelona, acompanyats per la reflexió del cardenal Ricard M. Carles a la catedral.

• **CANT CORAL.**— El 29 de maig, a les 20.00, la coral St. Görans Kammarkör d'Estocolm oferirà el seu primer concert a Gràcia. És una coral mixta de 30 veus i cantarà obres de Bach, Tomás Luis de Victoria, Otto Olsson, Ralph Vaughan-Williams i autors actuals suecs. Lloc: parròquia Santa Maria de Gràcia, c/ Gran de Gràcia, 2 - Barcelona.

• **MÚSICA PER LA PAU.**— El 30 de maig, de 20.00 a 22.00, concert amb el tema «Construïm la pau» amb les actuacions de Kairoi, Gospel Sant Josep, 70xSet, Xirat, Eritrea, Ahab, Xavier Morlans, Sentits, Circ Crec... Organitza: Càritas, Delegació de Pastoral de Joventut, Intermón-Oxfam, Justícia i Pau, maristes de Catalunya, SED, Proide i Unió de Religiosos de Catalunya. Serà a la sala d'actes de l'Escola Maristes la Immaculada, c/ València, 370 - Barcelona.

• **NICO I ESTHER.**— El 30 de maig, a les 22.00, els joves del Centre Sant Fran-

cisc (c/ Elisa, 23 - Barcelona) organitzen un concert gratuït del matrimoni cristià Nico i Esther. Més informació: tel. 934 172 508, fax 934 179 059, a/e: barcelona@pazybien.org i web: www.pazybien.org/bcn

• **CARMEL.**— Els carmelites descalços de Matadepera organitzen un taller de pregària el 31 de maig, de 10.00 a 13.00, sobre Maria, *Oïdora de la Paraula i serventa del Senyor*. Més informació: tel. 937 871 250.

• **FESTA DE LA VISITACIÓ DE NOSTRA SENYORA.**— El 31 de maig, actes que tindran lloc a la parròquia de Sant Pere de Lavern: a les 15.30, sortida dels autocars de la casa central de l'Obra de la Visitació (passeig de Sant Joan, 2 - Barcelona); a les 17.00, concelebració eucarística, presidida per Mons. Ramon Daumal, bisbe emèrit de Barcelona; a les 18.00, berenar de germanor a les Caves Canals - Casanoves; a les 20.00, retorn a Barcelona. Més informació: tel. 932 313 706.

• **PARRÒQUIA DE SANT JOAN DE VILASSARDEMAR.**— El 31 de maig, a les 17.30, festa de final de curs de catequesi al patronat parroquial.

• **VETLLA MARIANA.**— El 31 de maig, a les 22.00, processó de torxes i vetlla mariana amb la imatge de la Mare de Déu peregrina de Fàtima. Se sortirà de la plaça de la Catedral, es resarà el Rosari i s'acabarà amb la missa a la basílica de Nostra Senyora del Pi.

• **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— Celebra el 120è aniversari de la fundació de l'Apostolat de l'Oració a la parròquia: el 31 de maig, a les 19.00, conferència d'Amadeu Rosell (membre del Consell Nacional de l'Apostolat de l'Oració) sobre *L'Apostolat de l'Oració, avui, per què?*; l'1 de juny, a les 12.00, eucaristia solemne presidida pel P. Rafael de Andrés, s.j., director nacional de l'Apostolat de l'Oració, i concelebrada pels diferents directors diocesans i locals de Catalunya; a les 14.00, dinar de germanor; a les 19.30, concert; el 2, a les 18.00, hora santa d'acció de gràcies presidida pel P. Antoni M. Serrallonga, s.j., promotor de l'Apostolat de l'Oració a Catalunya. Més informació: tel. 630 213 946.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Avenida de Madrid, 21, 1º B,
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcaes.org

IV JORNADES FUNDACIÓ TERESA GALLIFA Maternitat i Immigració

Dia 30 de maig a les 18 h conferències

Dia 31 de maig a les 19 h presentació del premi d'Investigació Teresa Gallifa i Eucaristia

Lloc de les jornades: Llobet Vall-Llosera, 12 - 08032 Barcelona

Informació: Tel. 934 363 957 / 934 160 052

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

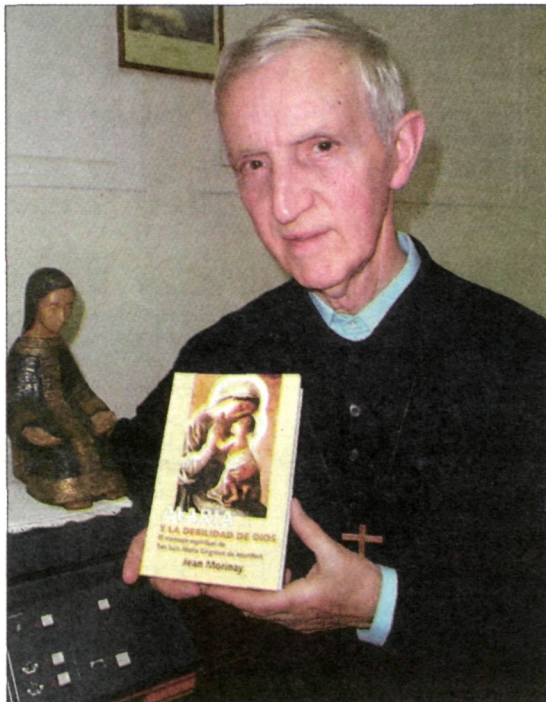
Necessitem petites grans ajudes
(2100 0681 01 0200194299)

NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).
www.residenciapmiralles.org e-mail: persones@teleline.es

Des del carrer

El pare Morinay és un home immers en Maria. Com ho va ser sant Lluís Maria Grignion de Montfort, fundador fa més de tres segles de la congregació a la qual aquest religiós francès pertany. En un intent per adaptar el missatge del seu fundador als temps actuals Morinay va escriure el 1987 un llibre sobre Maria i el secret que ella amaga. Arran de l'èxit de l'edició francesa, i animat per la Societat Grignion de Montfort, fundada a Barcelona el 1980, acaba de ser editada l'edició castellana. A «*María y la debilidad de Dios*» es desenvolupen els racons d'un camí, el de la Mare de Déu, que, segons Morinay, és el que de manera més fàcil i segura porta a Déu.

El P. Jean Morinay, religiós montfortià, és l'autor de «*María y la debilidad de Dios*»

«La consagració a Maria és una resposta a l'amor immens de Déu»

—Per a qui encara no el coneix gaire, qui va ser sant Lluís Maria Grignion de Montfort?

—El pare Grignion de Montfort va ser un home de Maria, la vida del qual va tenir tres grans atraccions: la pregària, la missió i els pobres. Va escriure llibres que han tingut una gran rellevància a l'Església, com ara el *Tractat de la veritable devoció*, que va ser traduït a 34 idiomes, *L'amo de la Saviesa eterna* i *El secret de Maria*.

Pertanyia a l'escola francesa, tan amarada del misteri de l'encarnació, però al mateix temps, la Mare de Déu havia tingut un paper important en la seva pròpia experiència espiritual. Sant Lluís Maria Grignion de Montfort va experimentar realment en la seva vida que Maria és un mitjà privilegiat per unir-se a Crist.

—És aquesta la gran novetat de sant Lluís Maria?

—No pròpiament la novetat, perquè l'escola francesa ja havia insistit sobre l'encarnació i el paper que té Maria per unir-se a Jesús. Però va descobrir una cosa nova,

especialment en la doctrina de l'esclavitud, que ell va explicar com un aspecte de dependència total. I va unir aquest aspecte a la dependència total que Déu va voler tenir respecte Maria. Depenem amb Déu de Maria. Ell ens en va donar exemple, ell va ser el primer que en la seva encarnació va acceptar dependre de Maria.

—Avui no sona, però, una mica fort això de l'esclavitud?

—Potser sí, però és una esclavitud d'amor. Jo crec que si el pare Grignion de Montfort visqués avui probablement hauria renunciat a la paraula *esclavitud*, encara que no a la realitat. En el fons, quan estimem algú depenem d'ell, i com més l'estimem, més en depenem. I si estimem totalment, en depenem totalment. Això és el que ell anomena esclavitud. Per això presenta la consagració a Maria com una resposta d'amor a l'amor immens de Déu, que es va donar totalment per nosaltres. Aquesta és la nostra «esclavitud» i no cap altra. La consagració a Maria només es pot comprendre des de l'experiència pro-

funda de l'amor de Déu, ja que ell ens va estimar primer amb tot el seu cor.

—No hi ha la temptació de posar Maria per sobre de Déu?

—Maria en ella mateixa no existeix, està completament desposseïda d'ella mateixa i totalment projectada cap a Déu. Com més ens hi acostem, més ens apropem a Jesús. Maria és un camí fàcil, curt, perfecte i segur per unir-nos a Jesús. La fita és Déu, però per dependre de Déu acceptem dependre de Maria, com ell mateix va fer en la seva encarnació.

—I com ens apropem a Maria?

—El primer, com deia el pare Grignion de Montfort, és oferir-nos-hi totalment, amb tota la nostra vida. El segon pas és practicar aquesta consagració en la vida quotidiana, vivint fins al més mínim detall de la nostra vida per Maria, amb Maria i per a Maria. No es tracta d'una devocioneta, sinó d'una cosa molt important, una cosa que ens compromet des del més profund de l'ésser.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Reptes i respostes

Barcelona ha acollit, del 7 a l'11 de maig, cristians de totes les ribes mediterrànies que mantenen viu el diàleg entre fe i cultura. Centres culturals catòlics de Marsella i de Milà, del Marroc i d'Atenes, de Zagreb i d'Istanbul, de Nàpols i de Beirut, de Tarragona i de Sarajevo... han cercat camins de resposta als grans reptes del cristianisme en aquest començament del seu tercer mil·lenni. Aquest ha estat, justament, el tema central dels col·loquis. La Fundació Joan Maragall —l'amfitriona— ha sabut conduir-los amb eficiència, en un clima d'amistat, de franquesa, d'esperança i àdhuc de bon humor, sota la mirada intel·ligent i comprensiva del cardenal Poupard.

Hem pogut comprovar, al llarg d'aquests dies, una gran pluralitat de situacions i d'estils de treball. Però hem compartit, també, molts problemes comuns, molts interrogants globals i una mateixa preocupació per la transmissió de la fe a les noves generacions.

Ja d'entrada, les diverses aportacions van voler concretar els reptes ja al·ludits i les respostes que, dia a dia, cada centre hi va donant. Com és natural, van resultar més fàcils d'homologar els primers que les segones.

Es va parlar, per exemple, d'algunes situacions que, amb matisos diversos, vivim els creients de tots els països. La primera, un cert desprestigi, en els medis culturals seculars, de les institucions eclesials més que de les expressions personals de la fe. Els resultats d'algunes estadístiques recents, referides tant a la pràctica religiosa com a les creences, van en aquesta direcció. Simultàniament s'observa, en les nostres societats, un fort sentiment d'autosuficiència que exclou, d'entrada, el concepte cristià de la salvació.

Tampoc davant les situacions humanes més interpelladores —injustícies socials, manca de recursos al Tercer Món, guerres...— les actituds de compromís —quan es donen— no arriben al fons transcendent dels problemes. Enmig d'aquestes situacions s'amaguen, tanmateix, llavors positives que cal saber reconèixer. Seria un error ignorar-les i cedir a algunes perilloses temptacions d'avui. Entre aquestes, van ser esmentades la del desànim, la del tancament en el gueto de la seguretat, la de caure en actituds de caràcter agressiu. Més aviat es va posar en relleu la necessitat d'un retorn a les fonts evangèliques, en una línia de confiança en la paraula del Senyor de la història, i de conversió sempre actualitzada. Conversió que arrenca, certament, del cor de la persona, però que ha de comportar ineludiblement una visible projecció comunitària, pastoral, institucional.

L'Institut de Recerques i d'Estudis de Lleida va subratllar, en aquest sentit, la importància de testimoniar l'experiència de fe. Juntament amb la defensa de la llibertat religiosa —sense subordinacions als poders econòmic, social i polític— i al treball compartit a favor de la pau i de la justícia, cal la vivència mística. Altrament, van advertir-nos: «La teologia té el risc de restar instal·lada en la marginalitat, a l'interior del debat intel·lectual contemporani sobre el fet religiós.»

Ara mateix

FC BARCELONA DRAGONS

FEM FAMILIA

**DISSABTE 31 DE MAIG
17.00 HORES AL MINISTADI**

Totes les famílies podran gaudir de l'espectacle que ofereix el futbol americà per un màxim de 20 euros (preu familiar). Per a beneficiar-se d'aquest descompte serà necessari presentar el llibre de família o el carnet de família nombrosa a les oficines dels Dragons (Passeig Olímpic, 17-19, Tel. 93 425 49 49) o a les guixetes del Miniestadi el mateix dia del partit (a partir de les 11.00 hores.).

FC BARCELONA DRAGONS

SCOTTISH CLAYMORES

www.dragons.es